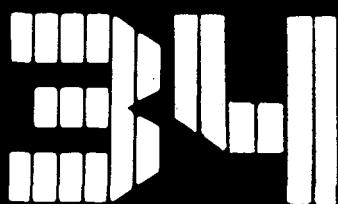

כתב עת לעיתוי קולנוע בהוצאת סינמטק תל אביב

גאנס - ברברש - מקלארן
בודפשט - ברלין - מאמוליאן

תכנית סינמטק ת"א לחודשים מאיניזוני 87

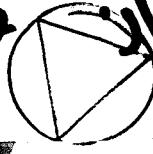

ט'זנֵיָן: נַגְגָגָגָג
זָנוּזִיָּן קְוָלְזָאָז 1987

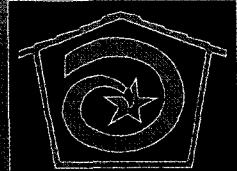
נוֹ. זָאוּ # 34

ט'זנֵיָן טְזְנֵיָן 8

נוֹ. זָאוּ 1987

סיגורני ויבר ומיכאל קיין ב"גערת לווי"

המבנה בונם בסיכון ומעל הפיס

לא רק אתה "צሪיך פיס בחיים". כמוך זקנים לפיס מוסדות החינוך והבריאות הממלכתיים. הרשות המקומית, וכל אוטם גופים ומוסדות בישראל שכיספי מפעלי הפיס הם חלק בלתי נפרד ותנאי לקיומם. ההתחפות המואצת של מפעלי הפיס בשנים האחרונות, מוצאת את ביטוייה בהרמות מיליארדי שקלים מדי שנה לבניית מאות פרויקטים בחחומיים רבים ומגוונים. בשנים 85-83 נבנו ושוקמו בכיספי המפעלים 1285 כיתות וחדרי לימוד. הוקמו וושופצו למעלה ב-2680 מקלטים. נבנו כ-150 מבני בריאות מוסדות ומוגדרנים לקישישים; נרכשו והותקנו מחשבים בכ-200 רשותות מקומיות ובכ-500 בתים ספר. נתונים אלה ורבים אחרים, הפכו את מפעלי הפיס למונען רב עצמה בתחום הבניין וביצירת התשתיות בקידום החינוך הבריאות והחברה בארץ. גם המדינה "צרכי פיס בחיים".

ט' ט' ט' ט' ט'

כתב עת לענייני קולנוע בהוצאת סינמטק תל אביב

שוב סינמטק במתכונת מורחבת. זכות הפתיחה מוענקת לאבל גאנס ולחזיוון עתיד הקולנוע שלו, שטרם התגשם, לרגל הקרנתו הקרה של נפוליאון בישראל. (עמ' 4)

ראיון עם אורי ברבש התבקש מלאיו. הבמאי המצליח ביותר של הדור הירושאי החדש סיים סרט באנגלית, עם כוכבים מהוליווד ותקציב ענקי בקנה מידה ישראלי. שאול שיררן משוחח עמו על הדרך שהובילה אותו לה' החולמים", ועל עובdotנו בסרט זה. (עמ' 6).

עם מותו של אחד הגאנונים המקוריים ביותר שידע הקולנוע, נורמן מקלאון, איש שנסינוותו תרמו רבות לשפת האמנות השביעית גם אם שמו לא היה מוכר לרבים מבקרים הקולנוע, מקדים צביקה אורן מאמר לחינו וליצירתו. (עמ' 14). את עונת הפסטיבלים אנחנו פותחים בדיזון משבע הקולנוע ההונגרי המסורי שנערך בבודפשט (עמ' 22), ובקבותיו שלושה מבטים שונים על פסטיבל הסרטים בברלין בעיניהם של דן פיניירו, דני מג'יה וגידי אורשר. (עמ' 44). שלושה סרטים הרואים להתייחסות מיוחדת מצד הביקורת מופיעים במדור הגיגים. אחד ישן, שעומד להתחדש, "חנות מעבר לפינה" של אונסט לובייטש, בעינויו של מאיר שניצר, (עמ' 64), שני – חדש שכבר מוצג, "מלו" של אלון רנה כפי שראה אותו יכין הירש, (עמ' 69), ושלישי – על פי רשמי של דני ורט. (עמ' 59).

עדנה פיניירו

אורי ברבש

סינמטק
כתב עת לענייני קולנוע
בהוצאת סינמטק תל אביב
גלוון מס' 34
מאי-יוני 1987

מפיק: אלון גרבוז, מנהל
סינמטק תל אביב
עורכת: עדנה פיניירו
ערצת: צביקה אורן, יכין
הירש, דני ורט, שאול
שיררן, מאיר שניצר, דן
פיניירו.

תעוד: דני ורט
תכנית: נורית צרפתי
טלפון: 03-438131
כתובת המערכת: סינמטק
תל אביב, עיריית תל אביב
כתובת הסינמטק: בית
מפעלי הפיס
רחוב הפטמן 3, תל אביב:
סדר,لوحות והדפסה:
גראוליט

כל הזכויות שמורות לモ"ל

הTEL AVIV CINEMATHEQUE
ביאליק 47 • ת.ד. 240 • טלפון 8832122, 8321737

סוכנות וייעוץ לכל עוני הביטוח

אל גאנס -

אמת, הקולנוע אינו אמנות, או ליתר דיוק, עדרין אינו אמנות, אבל הוא נושא בו את כל התכונות הדרושים כדי להיות כוה ובקורוב מאר הוא יפריש שליטהו על כל מסבי העולם. הטלוויזיה, החונקת אותו היום, תהיה אז משותת לרגליו.

ביןתיים, זה עדרין ענק בעריסטו, אלט מהר, בליווי מהנדסים, פיזיקאים, אופטיקאים וממציאים, הוא יركיע שחטים כדי לעמוד, כשווא בין שווים, לצד הומרים, איסכליום, דאנטה, שקספיר ואנגנרט. או יעמוד בשורה אחת עם כל שאר האמנויות ואפלו צעד אחד לפניהן. אלא שבינתיים כמו הפעלים היוצרים משעריו המפעל של האחים לומייר בעירה להיסיטאט, הוא חרש ואילם, מפנינו בפנינו קורמה טכנולוגית עצומה שאינו טורה אפילו לנצל לטובהו. אין פלא, על כן, שהקהל מתאכזב ונוטש אותו لأنחות.

איפה הומנימטובים, בשנות העשרה של המאה, כאשר חלמנו יחד, קאנודון, סנדראר, לניה, דלונאי, שאגאל (האם הוא זכר זאת בשנים מאוחרות יותר) לבנות קטדרלות לאמנות השכירות, שכחם נ الكرש את הקולנוע כמוסיקה שהאור משתמש לה כצלילים? בולנו יחד רכנו מעל ערוisto בחזרת קורש. עברנו היהתה ואת ההמצאה הנדולה של המאה, אותה הקרן המופלאה שהשליצה אור על בר מותה, ושלפה בדרך זו לא רק את כל הכוכבים מן השמיים, אלא גם כל מה שלא נראה מעולם ולא עלה על דעת איש אף פעם.

אלא שההומנירים עקבו אחרינו. הם החלו לייצר נסائم בקבלה, זופים וולדים שהפכו את הקולנוע למוצר עולב במכירה פומבית. זה היה סופנו. שתיתי את כום המרורים עד תומה, ועמי אלף אמנים הכהולים זה ארבעים שנה למשעי הוננות שלה. הקולנוע גוסט ואני אך בקושי ניצلت עד עכשו מגורל דומה.

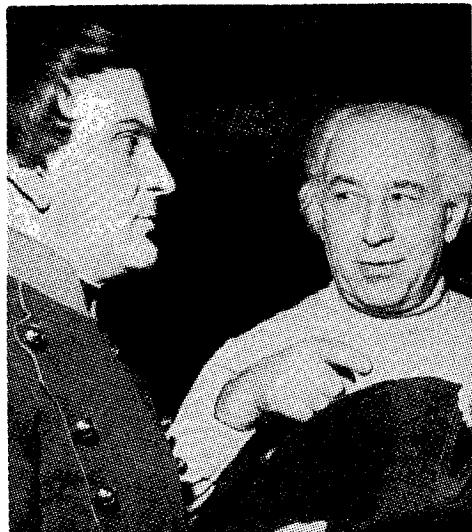

זכרונות העתיד

היום הוא נושא בkowski בתוך אולמות שבהם מספר המושבים הולך וקטן, כדי שלא יהשף לעין כל הביוון של שטחונים. (אני מתייחס לבתי הקולנוע לסרטוי איכות, שימושכו להתקיים כמערכות לערכות נסיוונות). מכל אלף הסרטים, מכל בלוני המתארים המצולמים. לא יותר מאשר מאומה, בעתיד לבוא, גם לא הסרטים שלי. ולמרות זאת, הנה מה שמתיב לי וכברן העתיד: יום יבוא, בעוד פחות מרביע מאה, וכל מה שלא ניתן לנו לעשות, יעשה. הקולנוע ישחרר מן הכללים הזונתיים של המ撒ר, אולי אף יאמץ לעצמו שם חדש כדי להתנתק מן העבר הענום, ויוכה לתחיה מחדש. ואנו תגלה לעיני העולם אמנות אידרה, המעמידה בצל את הספרות, העיתונות, התיאטרון והטליזויזיה (האחרונה לא תהיה יותר מספיה צנווע שלה). ואת תא האמנות המאנית של האלכימאים, אותה אמנות שצריכה היהת תמיד להיות ולא הניחו לה סוחפת, מעניקה לצופים בכל שנייה אותה התחששה המופלאה של מימד רבייעי, מעבר למקומות ולזמנן, אותו מימד אליו הדרו רק יהידי סגוליה כמו הולדרlein או ראמבו, ברטן או פיקאטו.

כדי שזה יקרה, אנו דורשים מדענים, מעבדות, מחשבים, כדי למצוא פתרונות כולם חזותיים מהפכניםים לעימותים האידיאולוגיים הנצחיים שבין חוקי החבורה לחוקי האמנות.

אני כבר יכול לראות ספרי בשורה אלה של העידן החדש, הארים וועליטים על מסקני העולם כלו עוד לפני שהפליטקים והטופרים הספיקו להציגם קבל עם ועדת. כאשר הדברים הם כה יפים, הם אינם יכולים שלא להיות אמיתיים, ורמאות של חדווה ממלאות את לבו למחשבה שווה עוד יקרה.

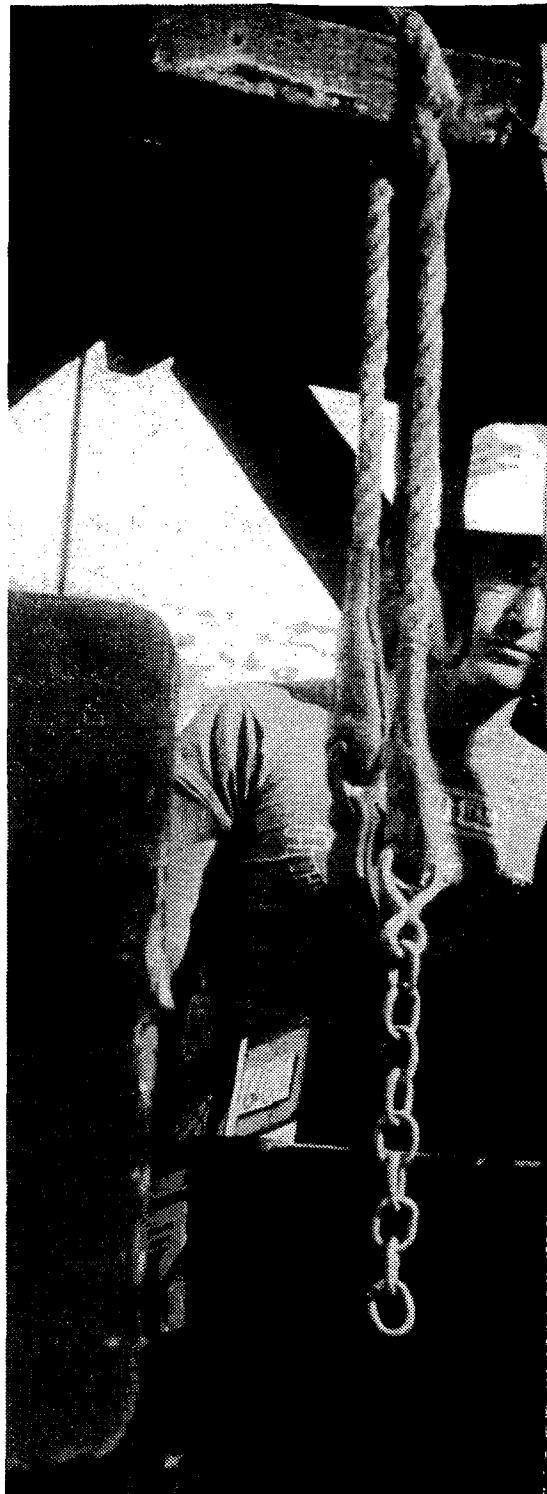

דיקטטור טרוריסט או במאי

שאל שיר-דן
מראיין את
אורי ברבש

אחרי פרם הביקורת
הבינלאומית בפטיטבל וניציה
ומועמדות לפרס האוסקר, שניהם
על סרטו "מאחורי הסורגים",
אורי ברבש נחשב למצליח שבין
במאי הדור היישראלי הצעיר.
שאל שיר-דן פגש אותו עם סיום
ציילומי סרטו החדש, "החולמים",
הפקה גדולה עם כוכבים
הוליוודיים – קליל מקגיליס וג'ון
שי – לצד ארנון צדוק. המבצע
הiomרני ביותר שלו עד היום.

אורי ברבש מודיע את קליל מקגיליס
בהסרתת "החולמים"

שזה קשור להשקפת העולם הפוליטית שלו, המנסה לדבר על מהפכה, על שינוי דידקטי של תנאים במציאות שבה אנו חיים. מבחינה כלכלית, פסיבילר גית, חברתיות ואפיו גוטית. אם מדובר ביוזדים וערבים, אין ספק שהוא נטווע בסופו של דבר בהשכמה הפוליטית שלו, במובן הטוב של המילה. זה קשור לביוגרפיה שלו, להשתכחות האינטימיות ובכךור שלוי עם עצמו.

למה אתה מתכוון?

אני אומר כל הזמן שמה אני עושה זו בעצם הביאוגרפיה שלו. מוטט כמו "מאחור הסורגים" – זו הביאוגרפיה שלו. כל הרטיטים שלו הם, בעצם,

עובדותי עט' הישובנים היא הפקידים העיורי בעשייה הקולוניאלית שלו.

במילים אחרות, הדומות של הגיבור בכלל אחד מן הרטיטים הללו היא הדמות של?

זה לא חייב להיות גיבור מסוים. זה יכול להיות הילך רות, כיוון מחשבה, כיוון עלייה. כמעט בכל סרט אני יכול למצאו משהו שבו שגורר אליו.

באיזו מידה, אם כן, אתה רוצה להעביר, להזכיר את עצמן, באמצעות נבואר הקולוניאלי של אל הדזינה כדי ליזור איזושהי הזדהות בין לבינו?

אני אף פעם לא מעביר את עצמי. זה שישנו אלמנטים מסוימים שלו בגיבור מסוים, זה או אחר, וזה בשום אופן לא אומר שאני מעביר את עצמי. זה לא נסינו נركיסטי של להסתכל על עצמו. בפרישות לא זה.

דיברת על הזדהות – אין ספק שהזדהות היא מילת המפתח לגבי כל יצירה אמנותית. אני, כמובן, עוסק בקולנוע. יצירה אמנותית יכולה להיות טכנית או רעה אינני מגדיר חילילה אם אני עושה דברם טובים או רעים) אבל אני רואה קולנוע כיצירת אמנויות. אני חושב שמדובר העשיה שלו היא הייתה. וזה מסביר גם מדוע עכודתי עם השחקנים היא ענין מרכז עכורי. וזה הפוקוס העיקרי שלו בעשייה הקולוניאלית.

משמעותו של גיבור, עם לבטים של גיבור, עם אופי של גיבור, עם דמות של גיבור – עומדים במרקם היצירה שלו. מילא השikon הוא הכליל המכטא אותן. כן, חשוב לי שהצופים יאהבו את הגיבורים שלו. חשוב לי שיודהו אותם. דרך אגב, אלה אמר שיכלמו אותם. זה לא אומר שבוחת עשו

כל הרטיטים שלו, כולל הדרמות התעוררות שעית לטלוויזיה, כמו "חתום לכל החיים", עוסקים בטיפוסים חריגניים שמתתקשים להסתגל לחברה הספר בכפת אוטם. מה מושך אותו לטיפוסים אלה?

אני בטוח שהגדרה שלך נכון. אני, בכלל אופן, אני מרגיש כך. מבחינת היחס שלי לדמויות אלה ולרך שבה אני מפסיק אונן – קווי האפס שלם, דרכם בחיים – הם אינם יוצאי דופן. הם אולי חריגים במובן אחר. אם אתה מבקש ממי למצוות מהנה משותף לכל הרטיטים שלו, הייתי אומר שלאלה סיורים על אנשים הנאבקים נגד גורלם. במקרים רבים גם כח פיזי, אבל בעיקר נפשי, מנסים לעשות شيئا דריילני בחיים שלהם, לפתחם בהם דף חדש. אני מעולם לא ראתתי את עצמי עושה סרטים על חריגים. שוקה ב'חתום לכל החיים', האסир שהשתחרר מן הכלא, אינו חריג בעניין. אני מציג אותו דרך פריזמה אישית שלו, ומערכות היחסים שלו עם אשתו נשענת על הנסיוון שלו בחווי הנישואין עם אשתי. לא הרגשתי אף פעם כאנתרופולוג החוקר מוציאות חברתיות.

אם כן, האם אפשר לומר שהגיבורים שלך נלחמים על יכותם להיות שוניים, למורות הכל?

זה מאד מדויק. אלה אנשים הנמצאים בקורנלייקט עם הסביבה ועם החברה. הם אינם מוכנים לקבל את המציאות נתנו שצורך לשלים עמו אלא נאבקים נגד, מנסים לשנות אותה. אם זו מציאות של ד' אמות חייהם משפחה או המציאות של בית-הכלא, כמו ב'מאחור הסורגים', או המציאות של מהפכה חברתית כמעט כלל עולמית, כמו ב'החולמים'.

מה מניע אותך לעסוק דוקא בטיפוסים כאלו?

האם זו תפיסת עולם פוליטית או פילוסופית?

אני חייב לעצמי תשובה על שאלה זו יותר מאשר לך. תמיד נשאלת השאלה איך צומה אצלך רעיון לסרט מסוים, זה או אחר. מודיעו דוקא נושא כוה ולא נושא אחר. התשובה המיידית לך היא שזה ענן של אינטואיציה. היתי אומר שזה כמעט כמו התהבות.

מדוע דוקא נושא זהו ולא נושא אחר? היתוי אומר שזה כמו התהבות.

כאשר אתה ציריך למסביר מדוע התהבות באשה מסוימת ולא באשה אחרת, זאת כבר רצינוליזציה של תהליך נפשי הרבה יותר عمוק ומורכב, וזה מה שקרה לי עם הרטיטים שלו. אם אני בכלל זאת צריך לעזור לרגע ולחת עצמי דין וחשבון, אין לי ספק

האימפרוביזיות עם המועמדים. לעולם אין משלב בשלב זה שני שחknim שמתמודדים על אותו התפקיד.

באיזו מידת ניתנת לשחקנים שלך ההורמנות להביע את דעתם או להציג הצעות לנבי עיזוב הדמות שליהם וכל הכרוך בכך?

זה תלו依 בדיאלוג שנוצר ביןנו. אין ספק שהUber דה היא משופחת. השחקן צריך להביא לסרט הרבה משלו: נסינוashi,חוויות שעבר וכו'... כך קרה למשל עם רמי דנון ב"מאחורי הסורגים", שם ידעתי מראש שיש לו הרבה מה לתורם מעבר לכתוב בתסריט. אבל לא תמיד זה כך. יש שחknim שאני צריך להפעיל כמו מריאנות. רבים מהם אינם יצירתיים די יותר. חוץ מזה, צריךLOCOR שアイ' אפשר לנחל כל הזמן דיאלוג אינטימי עם כל אחד ואחד כשיש לך הרבה מושתפים בסצינה שיכולה להיות קשה ומסובכת. אחרת לא תיגמר עבדות ההסיטה לעולם. אולי ממש כך יש שחknim שיש להם בעיה אחרת.

דיקטטור?

כן, דיקטטור, טורויסט או מי יודע מה חשובים עד עלי. בכל מקרה האדם היחיד שיש לו ראייה כללית, לטוב ולרע, על כל המתרחש בהסיטה, זה הבמאי. אין ברירה, זאת עובדה.

באיזה שלב אתה מכנים לתמונה את האצלם?

הוא מctrופ כבר בשלב החזרות. הוא קורא את התסריט, כאשר מגיעים קרוב לgitrosto הסופי ומגיב עלי. לפעולה ממש הוא נכנס רק בחזרות. החזרות מחולקות אצל לשלושה שלבים. בשלב הראשון הוא התקיר בחומר המכנה לדמויות. ב"אות קין" והתקבטה בикиורים בכתוות ופיכים פסכיארט"ים, בפגישות עם חולמים, עם רופאים מטפלים, בקראיית חומר על הנושא ובדין עליו, בניסיון להבין את הדמויות ואת הרקע שלהם. ב"החולמים" עשינו טירונות של תחילה המאה לכל המשתתפים.夷事, זה כל חריש, נתיעות, סיקול אבני, הפעלת כל נשק, רעית צאן, רכיכה על סוסים ועוד. במקביל התבקשו לקרוא חומר על התקופה, נפגשו עם ותיקי כמה מן הקבוצות, סיירו במקומות ושםעו הרצאות מפי מומחים.

בשלב השני היו כבר חזרות של ממש, שעדיין לא הגיעו לתסריט עצמו. מדובר באיתורם סביב הנושא וההיסטוריה שבו. בשלב הזה עברה כל דמות וככל שיטזאה בדיקה מדקדקת. וכך, לאט לאט, מתקרבים לנושא לחרוט עצמו, כאשר בעורת השלב הזה אתה בוחן את המוחלט, עורך שכותבים ותיקים לתסריט יחד עם השחקנים.

השלב השלישי הוא כבר המזונצינה של התסריט

מיד חילוף תפקידים ותרגיש הסבה לדמות של אחר. אבל על מנת שתוכל להתמודד איתו, על מנת שתוכל להבין אותו מIRON העמוק של המילה, הריולי תהליך של היודהות זה בלתי אפשרי.

אתה חורר לעבור עם אותם השחקנים. ארנון צדוק, לדוגמא, השתף בתפקידים הראשיים בכל סרטיך, וגם בסרט הפלויוזה שלך, "התום לבלי החיים".

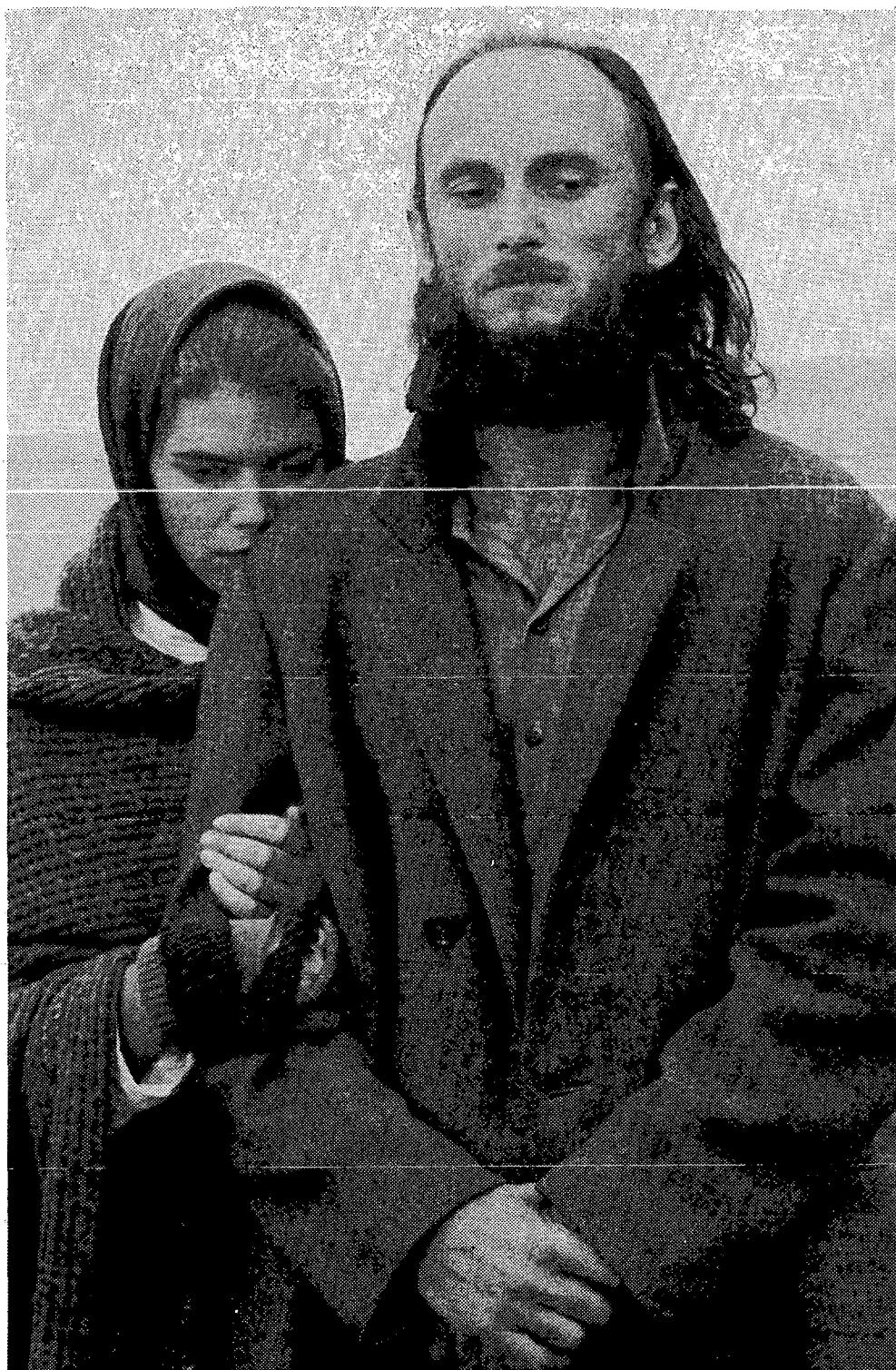
כן. שחknim חורים להופיע אצל, אבל תמיד גוספים אליהם חזים. נלק צעד לאחר, השוב ליל הגיד את זה: מבחןתי כל האמצאים הקולנועיים מוגשיים לתעד את עבודת השחקן. במרקז הסרט עומדת עבדת השחקנים עם כל הכרוך בה. משלב הלהוק עד שלב החזרות, במקרה שלי, אינטנסיביות וארכוכות, ועד לצילומים עצם. הליהוק הוא אחד החלבים החשובים ואולי אף החשוב ביותר בעשיות הסרט.

ב"החולמים" לוחקו שחknim אמריקאים ואירופאים. איך הגעת אליהם? האם העסלת "קאמטינג" דירקטטור?

התפקיד היה הפטיות אותי מאז בשעתו. אכן, הייתה לי מישיה בארכוזה-הברית שעשתה עבורי את הטלפון ונזכר, אבל כל לא עלה בדעתו שתהיה לה איזו שהיה קביעה מי ישק מה. ישנה קבוצה של שחknim

**אני דיקטטור, טרוריסט
או מי יודע מה עורך חשבים
על, האדם הוחיד שיש לדו
ראיה כולה לטוב ולרע
על כל המתרחש בהרמטה.**

שבדתי אתכם ביזור מסרט ואני מקווה שאני אמשיך לעבד אתכם גם גם הלהה. ביניים נוצרו כבר יחסי של אמון והבנה. לעומת הם מבון שחknim מודוסרים. דורך אגב, כמעט כולם היו קשורים לפROYIKT של תאטרון חיפה בקרית-শמונה. עם מאות חיון מזו, נפגשתי לפני "החולמים" עם אנשים, חלקם אפילו לא מקצועים, מתוך תקווה למצוא את האנשים המתאים. כאשר אני מփש שחknim לתפקיד מסוים, אני פתוח לגמרי לכל, פרט לעניין הגיל וההופעה. לא יתרן, למשל, שאנון צדוק יشك דמות של עליה מפולין. כאשר אני בוחן שחקן אני מספר לו, ראשית כל, שהוא כליל עלי הסרט ואחר כך מצלים אותו בודידיו. מאוחר יותר בא שלב האימפרוביזציה, שבו אני נזoor בשחקנים שכבר בחרתי. כך עשית, במקרה של "החולמים", עם ארנון ועם רוברט פולק, שעבדו על

עד עכשו עשית סրטום בעלי תקציב צנוע. הפקם מוגבר בشرط שעלה שני מיליון דולר, וכוכבים בינלאומיים, שבשותה ארכובס של חורות ושל ציורים מים. אין לך חשש שאתה קופץ גבוה מדי?

זה נכון שבקנה מידת מקומי זו הפקה גדולה. אבל אני חייב לומר שאשר עשתה בשנת 1979 את "חומות לכל החיים", בשבי הטלוויזיה של זוקרמן, קירשנបאים ויהודים לוז, גם הוא נחשב לאפס,

החלום הבוגר שלו זה לכתוב מומיליה. בשאנן ראה את שלום הנור אני מוכן להתחלף אותו.

תקציב פי כמה יותר גבוה מן הרגיל. התקציב לא משנה אותו אן, וככל היום. גודל ההפקה לא מתריד אותו. היה לנו חולם, לאחינו בני ולוי, לספר סיפור על תחילת המאה בארץ. "החולמים" בו באופרתו שלם. גם אם לא נדחלתי אן, וגם הווי טרם נולו, הרוי ישראלי אני שואב את השראתי מאותו הראשוניים. "החולמים" מתקרב יותר מכל סרט אחר לתפקיד הkulגונון שלו על אנשים שעושים מינפה בחיהם. כל מה שהוכרנו בתחלת השיחה שלנו מצמתה בסרט הזה. וזה תיאור של מהפיכה פוליטית, חברתית, איסית, ועם הרובה קרבנות ודם. אבל זו מהפיכה שהצילהה. משום שהוא החל כל כך אינטגרלי מן הדרך שלם בסרטים אני מרגיש שעשית משהו שווה. להבדיל מסרטיו הקודמים, "החולמים" הוא אפס ולכנן התקציב גדול יותר. בעצם אין פה הרכה יותר ימי צילום או עירכה מאשר הסרטים אחרים שהופקו לאחרונה בארץ. התקציב תפוח במקצת בגל הכוכב בים מחוץ לארץ, כמו קלי מגיליס.

אין לך מסתיר את העובדה שהסרטים שלך נושאים בחובם מסר פוליטי. לפחות, אם כן, אתה עושה סרטים ולא עוסק ממש בפוליטיקה?

האמת? החלים הרכמו שלוי, שלعالום לא אמש, ואולי אפילו פעם, זה ניראה לי התהילה היצירית המרגשת מופיקה. היא מזכירה את השראתי רואה את ביותר. ואני לא מדבר על מוצארט. כשאני רואה את שלום תנוך, אני מוכן באחוטו והרגע להתחלף אותו. אשר לשאלה שלם, אני חושב שהיית רוצה להדריך פוליטיקאי אם כי, לדעתך, כל יוצר Kulenov יכול להיות כזה. מכיוון שבתוכה עבדתו הוא ציריך לקבוע קבועות חזמומיות לגבי החיים, גם אם הוא טועה הוא ציריך לחיות עם טעויות אלה. ההבדל היחיד הוא שפה שפה.

את הטעויות שלם.
כל לך יותר לטפל במצבות, לעבד אותה ולעצב אותה, בkulnenut?

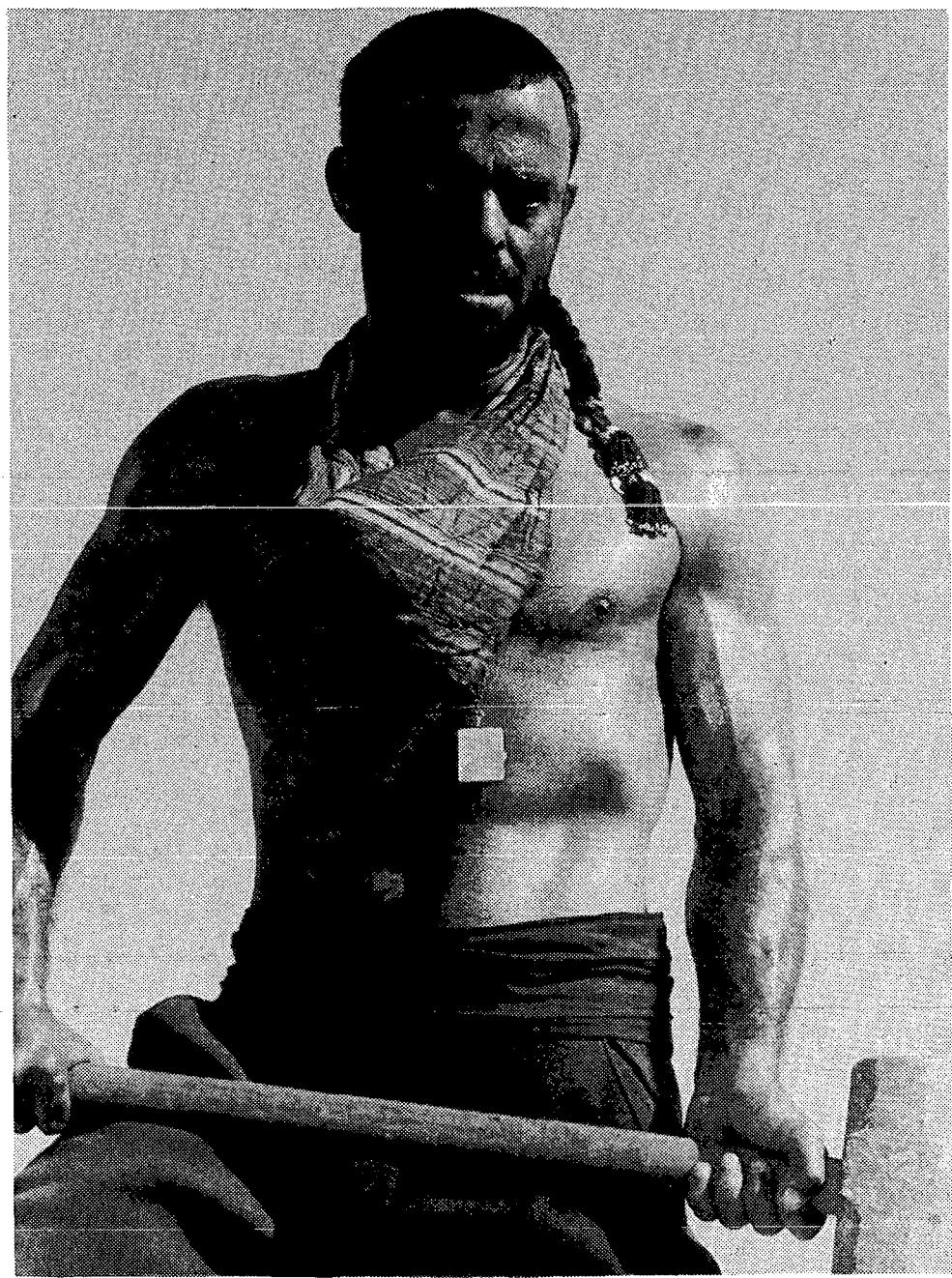
הכתובಚ כצורתו הסופית. כמובן, שליטים הציילים הראשון מגיעים כבר מוכנים לגדי, כל אחד יודיע את תפקיונו ואת מקומו. ג'ון שי נוגה לומר שהרביש כאילו גויס מחדש. נדמה לי שזה הדמיי הקרוב ביותר למציאות: הכתת סרט זה פשוט ממצע צבאי. הצלם, כדי לחוור לשאלתך שלך, מצטרף לשבודה בשלב השלישי.

אייה פוג של יהסים קיימים בין לבין הצלם? אני זוקק מכך לדיאלוג אותו. במשך שנים ניתרתי דיאלוג עם דני שניאור וזה היה הנדר. בשני הסרטים האחרונים הדיאלוג הוא עם אמנון סלומון, והוא מצוין. אני זוקק להרבה תמייה וועורה בשעת העבודה. עם זאת אני חושש שאני עושה קביעות ואני בטוח אם קל או לא לחיות אתן. קביעות שנוגעות לעמדת המצלמה, למפנה הפראיים, לבוחרת העדשה או להנעה המצלמה. זה דיאלוג בני לבין הצלם, אבל למען האמת, כאשר החרוזות כבר בשלב השלישי אין הרבה מקום לשינויים. עם זאת, שלא יהיו איה היבנות, הצלם מרים הרבה מאד, שום במאי לא יוכל לחת מצלם את כשרונו ואת כושר המיצתו.

בשעתו טענת, כאשר עשית את "אות קו", שאין הבדל בין יצירת סרט לטלוויזיה לבין סרט Kulenut. האם אתה עdryין מהויק בדעה זו?

אני חזר כי. האיש שלימד אותי מה זה 35 מ"מ הוא אמן סלומון. עד אז עבדתי רק ב-16 מ"מ. תוך כדי העבודה על "מאחריו הסורגים" למדתי מה אפשר לעשות עם מצלמת הקולנוע. חזי מון ה"שר טיגג סקריפט" שהכנתתי לkrarat הסרט לא הייתה צרייל כל צלם. שעה שהיית רגיל לחשוב במושגים של המוני היתוכים, כפי שעשיתי קודם לכן, אמןון הראה לי כיצד בתנוחה מסוימת ניתן לזרע על 10 קטינים. מאו אני אהב מאד שוטים ארוכים אבל שוב, זה רק מושם שיש בכך עזורה הרבה לעובדות השחקן.

ב"החולמים" עמדתי על כך שלצד תנוחות מצלמה מאד מסוגנות היו הרבה צילומים של מצלמה מואת ה-70, בסגנון חדש הטלוויזיה, ואותם מושם ייפשחתי. שינוי משקל סרט. לא סטייתי ליפול לתוך המלבדות של צילומים יפים לשם, ולמרות זאת, יש לי היום הרגשה שכ"החולמים" זה קרה לי פה ושם. התהאהבת בkulnenut של הדבר. היה לנו נס נהדר ובכובזה של שחנקים נפלאים. אמןון ווא צלם מזוין ואברם ילכטן הוא התאורן הגדול ביותר במורה התיכון. ביחד הם יצרו תאורה של עשיות ושל נרות וזה מאד מסוכן, כי זה מפתח ביופי החוויתם. שבו.

ארנון גולד

אין ספק. אם הייתי פוליטיקאי, הייתי הופך להיות דיקטטור. מוכשר לכתוב חסריטים. בעצם אני כותב, אלא שלענויות דעתך הם אינם טובים די הצורך כדי להסיטם. אני יכול רק לקוטש שאני טוב יותר כבמאי. אבל אני באמת מעורב בגנושא של הסרט, אני

לאמרות המערבות הטומטאלית שלך בכל סרט שאתה עושה, אין כותב בעצמך את התסריטים, מדרושים?

בעברית. תוך כדי הריצות אחרי משקיעים הסתמן רעיון לצלם את הסרט באנגלית. התגבות שקבלנו ממפ'רים, ממפיקים ובאנשי עסקים, אמרו שיש לנו ציון, מפיקים טוב, שהוחוי כבמאי נראית להם, אבל כדי חסרי טוב, היה צריך כבמאי נראית להם, אבל כדי היה לעשות את הסרט באנגלית. כאשר החלנו לשתף אותו באנגלית ועברית, ואצלנו להבטיח את הפעתו באנגלית-הברית, על ידי חברת "המידיל'" (שהיתה מעורבת גם בהפקת "פלاطון"). הם השקיעו לעלה מלון דולר בתנאי שהסרט יצליח באנגלית. תרגמנו את התסריט אבל השינוי הוא סכני בלבד, אין שינוי בgenesis האמנויות. חוץ מזה, מתחרירים שעשינו, הסתבר שגם צילמנו בעברית היינו חוטאים לאמת, כי אז לא דברו עברית אלא ביל של שפות שונות. באבקנו עשה את "גשיקת אש" העכיביש' באנגלית, למורת שוה סרט ברזלי זה והפריע רק בברזיל. כך הוא אמר לי. זו פרעה שלדעתך, אפשר איכשהו להיות אתה.

לפני שנתיים דיבرت על מישחו כמה מורי סטודיפ לתפקיד הראשי. האם קלי מקנליים היא פשרה?

ראיתי את הסרט הראשוני שעשתה וראיתי את "גן הדובדבנים" על הבמה בהשתפתחה, והחלתי שזה זה, היא שחקנית מתקצוענית, עבדת כמו מהשב אתה לווח ואת מקבל מה שאתה רוצה. מה שהיא קשה, ואת עבودת הצוות. אצל אמריקאים קיים פולחן של אגויזם, וזה פלאנטה אחרת לגמרי. אולי אני טועה, אינני יוד...
האם צילום סטריטסanganilit הוא פתרון לסטריטים
ישראלים אשר נתקלים בכויות דומות לשיך?

"החולמים" לא היה געשה לו לא תנאי זה. אני לא רואה בכך שיטה, אבל אם זאת הדרך היחידה שפותחה בפני יוצר ישראלי, מוטב שיעשה ממש שלא יעשה. אבל גםvr. "החולמים" היה והוא סרט ישראלי. אבל יוצריו ישראליים, הוא צולם בארץ, הספרו ישראלי, המבדבר בארץ, כל הגורם מים שאישרו אותו נמצאים כאן. אינני מרגיש צורך להציג את עצמי. השפה היא בעית הפקה ואני חשב שבעתיד יוכל על קופרודוקציית וחולק מן הסרטים יפקוד באנגלית, כמו שיעשים בכל הדלולות. את שיתוף קל מגיליס בסרט היה מושווה לשיתוף שחקני היוזק בקבוצות הקדרולס. האם יש שישול ממכבי תל אביב את הישגיה מושם שהוא משתמש בשחקנים ורים וההוראות של המאמן נתנות באנגלית?

מה תכנית הבא?

סרט על מלחתת יומ-הכיפורים. את הסרט הזה לא יאפשר יהיה, בשום פנים ואופן, לעשות באנגלית. אבל זה כבר סיפור אחר לגמרי ■

קובע אותו, אני פארטנר נאמן לךות, מבחינת הדיאלוג עם הבמאי. זה גם תלוי עם מי אתה עובד. "מחום לכל החיים", בנוסח הראשון, נכתב על ידי, "מחורי הסורגים" – הסיפור הוא שלו. מבחינה זו, המפגשبني לבין אח, בני, אידיואלי. הוא תוטרטאי מוכשר מאד, יש בינו הינה גדולה, מעבר לחברת הדם, ואני מאד אוהב את מה שהוא כתוב.

אתה אומר שאתה רואה את עצם כבמאי מקצועי. האם פרוש הדבר שאתה יכול לומר בимвום ריה, סרט פעולה, או פרק ב"שושלת" לפי הומנה?

אני חושב שאני כבר מספיק שנים במקצוע ועשיתי מספיק סטריטים, טובים ורעים, כדי שאוכל לומר על עצמי שאין אני מקצועי. אני מאמין שאני יכול לעשות פרק ב"שושלת" או מערכון אבל אני מקווה שלא אגיע לזה. אני עוסק בסרטים כדי שאוכל

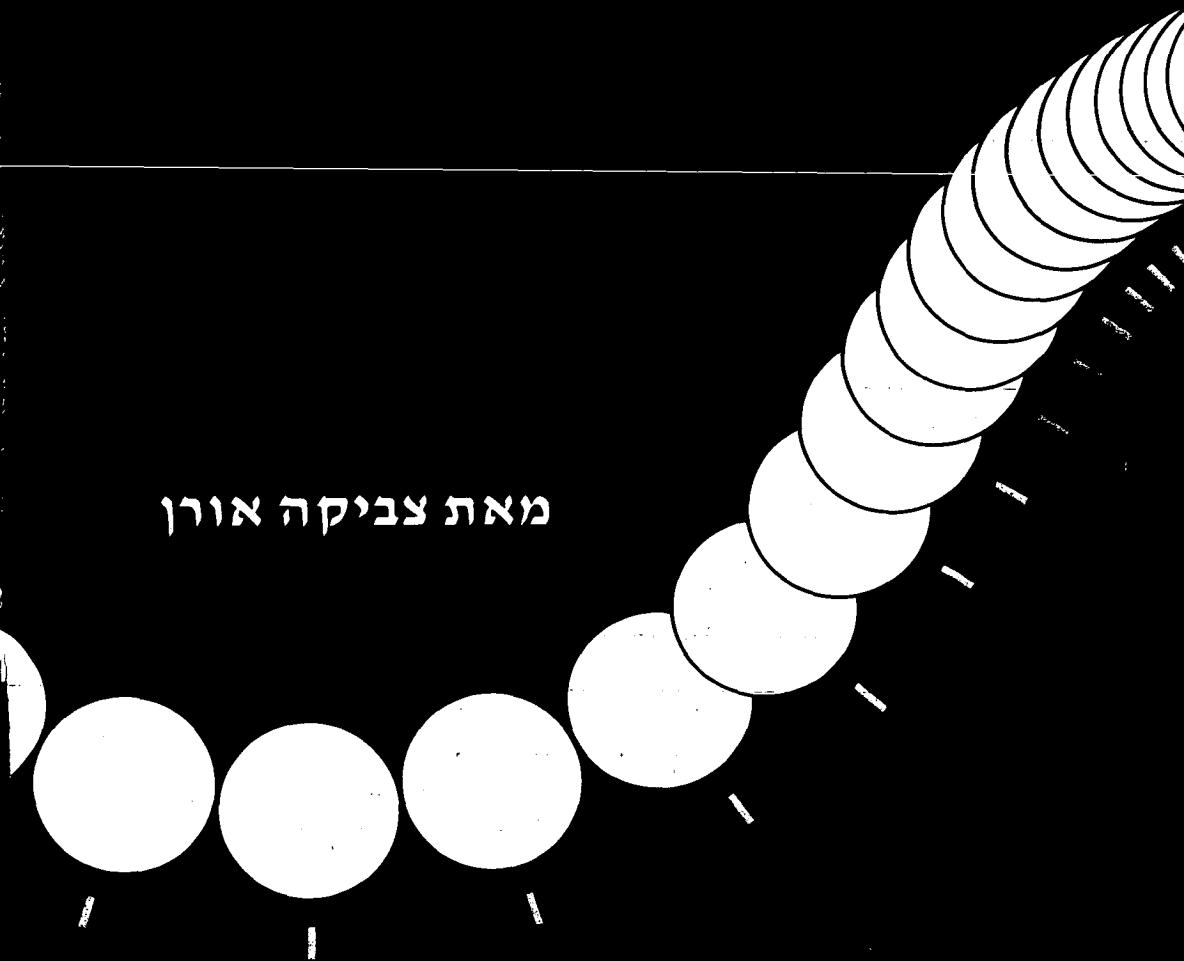
**אני מניח שאני יכול
לעשנות פרק בשושלת
או מערבותו, אבל אני
מקווה שלא אגיע לזה.**

לומר דברים אשר מעיקים עלי, כדי לשף את חבריהם בעולם הפנימי שלי, ומקצועינו הוא תנא הכרחי כדי לעשות זאת כראוי. אבל אני מוכחה לומר שאחרי הצלחת "מחורי הסורגים" היצעו לי לעבוד בכמה חברות הוליוודיות. הפתוחים הכלכליים היו גדולים אבל אני רציתי לעשות את "החולמים". כל הסרטים שעשיתי עד היום, אלה סרטים שרציתי לעשות. מעולם לא עשתי סרט מזמין.

איך זה שהחרוי הצלחה הנדירה של "מחורי המורנים", אשר נדמה היה אתה יכול לעשות כל סרט שאתה רוצה, נאלצת בסופו של דבר לעשות את "החולמים" באנגלית, ב涅יגוד לנסיבות שלך? אספר לך איך השתלשל הטיפור ומדובר אני חשוב ומקווה שלא עשית טעות. בני ואני חלמנו מזמן לעשות את הסרט הזה, בעברית ואולי בתוספת כמה שנות אהירות מכיוון שmobcr במלחינים שבאו הנה מארצות שנות. עשינו הכל כדי להשאיר את הפקה הזאת בתהומי הארץ, ולא עוז כלום. אין משקייע שלא פניו אליו – אין גוף ציבור, עורך דין, חברה כלכלית, חנואה קיבוצית, הסכנות היהודית – פנינו לכולם ולא הצלחנו לגייס את הכספי הדרוש להפקה. שוי משקעים היו לנו והקן לעידוד סרט אי-יות. אבל מה שכל אלה יכלו יחד נתנו לא הפק אילי לתקופת החוראות. התקשרנו לחברים בחברה הולנדית, כתריאל שחורי וכוכי לחן אבל גם הם לא הצליחו למaza את הבספ' הדרושים להפקת הסרט

נורמן

מאת צביקה אורן

מקלאר

1914-1987

50 שנות יצירה קולנועית. כ-70 סרטים. כ-150 פרסומים בפסטיבלים בעולם
כולם. מאות אמנים שלמדו יישירות מקלארן בסדנאות השהbir בקנדיה,
סין והודו, וכאליה ש"גילו" את פלאי אמנות האנימציה בזכות צפיה
בסרטיו. הרבהओhbim, אוhbim, מקרוי, עמוק, צנווע להפליא, להוט להUBEir
למי שהייתה אמן יוצא דופן, מקרוי, עמוק, צנווע להפליא, להוט להUBEir
את הדעת והנסיעון שעבר לכל מעוני.

ב

ב סרט ומחול עטורי הפרטים והחיקויים Pas "de Deux" (רייך לשנאים. 1965. 13'22'), מקפיא מקלארן את שלבי התנועה, כדי לו נוון לוכרון - הראייה לנוח, יוצר מציאות ויואלית חדשה, אסתטית מאד, כאשר שלבייה של תנועה רציפה מצוים כולם בו ומגנית על אותה חமונה, ההפכת את זוג הרקדים לرمוזים יווזאליים מפתים, מהיבת את המסתכל לצפיה פעללה.

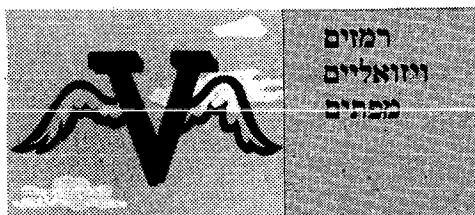
כמו הש:rightה, גם תאנונות קולנועיות אחרות וכותם מקלארן להתייחסות ענינית. ניצול יצירתי. התכווצות האבעה בהדפסות מעבדה בשיטה מסומנת (שיצאה מאז משימוש) נוצאה על ידי ב-Heu "Hop" (1942. 3'17). צבע הנסדק בהתקבשותו ואבק שנובך לרפט, שניים מנוגלים טקטיקות צבאיות ב-Begone Dull Care" (1949. 7'48"). סרט בו החולמים מקלארן מגבולים בתמונה הבודדת ובחר צייר, להדפס ולשרוטט כתמי סרט על פי אורכם. כאלו היו פיסות ומון. המקביל הפיזי למן מוסיקלי, התנועה, ולא העיבוד בכלי או הגון ההורמוני, היא המכנה המשותף לתמונה ולקול" אמר מקלארן על הנטישה, למשל: בקטע שקט – פיאנטימו – אצטם את ניגודיות הצבעים למיניהם, או שתוונעותם תהיה קטנה מאד... עשינו את הסרט בקטעים. כל קטע באורך שווה למשפט הטוטטייל המקביל לכל קטע שעינו 5-6 גירסאות ומהן בחרנו את הטובה ביותר.

ג דיבור בלשון רבים אכן מתייחס לעבדה צוות. ברבים מרטיזיו עבר מקלארן עם תלמי" דיו – שוטפיו אולוין לאםברט או נרנט מונרו. באוטם סרטים בהם לא ציר את פס הקול בעצמו או לא השתמש במוסיקה מוקלטת, היו המוסיקאים לשוטפיו – בתהליך היצירה.

ב- "Begone Dull Care" היה אופCKER פיטרסון שוחף לרעינונות הייזואליים ולבחירות הקטיעים, כשש מקלארן היה שוחף לרעינונות המוסיקליים ולבחירות הביצוע הסופי. שוטפה דומה, בספר סרטים, Maurice Blackburn, בין שוטפיו הברדי הייזרים לבין רניינגן (שהיה תלמידו של מקלארן ואשר יצר ב-1967 את "צוללת צהובה"), קאי פינידאל, קלוד ניוטה, ארטורו ליפסטט, רון טוניס, רנה ניזאן, ג'ראולד פוטרטון וג'ף הייל.

פסי הקול בסרטי מקלארן מעידים על יהס של בכדי למוסיקה. יהס המשקף את גישותו של מושקה פופולרית, לחני שירים ומוסקה קלאסית כללה. "מוסיקה קלאסית עמודת בפני עצמה. אין מקום להוסיף לה תמונה ופרשנות", אמר מקלארן. בהתייחסות אחרת, אל סרטים המהווים חריג ביצירתיותם, הוא בכך שיש בהם שימוש בטקסט. סרטים שנעשה

תודה הצבורית קשור השם ג'ורמן מקלארן לציר ישירות על סרט. לסרטי ג'ורמן מופשטו. לניסונות קולנועיים. لكنה. לסרטו האנטי-מלחמתי "שכנים" (1952. זוכה האוסקר). אולי גם לסרטי מחול. הסיפור, הון האיש ווון היצירתי, מוככב יותר. התיחסות הקולנועית של מקלארן נוגעת במהות. באכן הגיעו הבודדות. בהבנת (ושימוש) במרכיבי גרעין והאטום שהם מרכיבת מולקולות הסרט. חומר הסרט.

רומנים
ויוזאלים
ובבבוב

ג לילתי שכמעט לא משנה כמה הן הזרות שאני מזין הסרט". התחשוה, או "הסיפור", עוברים דרך ה"שחקון" השובה פחות מצורת תנועה. כמו שכתב במאמר, זמן קצר טרם מותה: "ההמזית, או הלב והנשמה של האנימציה, טמנnis בהתייחסות למה שקרה בין צילום תמנה סטטית אחת לצילום זו שאחריה. המニアולזיה של מה שיש בין הפירימים" שעיל הסרט, הבהיר(השוני)התחרשות שגורם האנימטור, היא היא אמנות האנימציה".

אותה התיחסות אליו המהות קיימת גם בגישת מקלארן אל הסרט כאלו חומר פוי. פס צלולoid שkopf המכוסה שכבת חומר כימי. שכבה המאפשרת מעבר או רבדges שקיימות שוננות. וכך, שרטטה על הנגטיב המקורי, דבר המוגדר בדרך כלל כ"אסון" המחייב צילום מחדש, נפתחת אצל מקלארןenkodot או, או קו או. מקור לצורה על המסך. צורה הניתנת למニアולזיה. סרט: "Blankity Blank" (1955) מרכיב מתנות המצוירות בשירותו על הסרט. אחרי כל תמונה כו, משאיר מקלארן מספר תמונות לא מצלומות. שוחר. נוון ל'ז'רנון הראייה" להוכיח את עצמו. אותה תכונה אנגשיטת המאפשרת לצופה לחבר בראשו את תמונות הסרט המוקרכנות, ולקלוט אותן בתנועה וכתחרשות נשחת. וכך הופך הצופה ב-"Blankity Blank" לשוטף פעיל בסרט, כאשר עליו להשלים את הצורה – אופי – תחשוה של שני יצורי האור הציוריים, ואת המפגש – עימות – חיזור – אהבה – לידה, עם המסר המקלארני האופיני של אהות שונים.

עליה". ב"שכנים" (1952). "10'8", הביע מקלארן שאט נפש מן הטפשות הרוכשנית המוביילה למחלות. תגובה להרגשתו נאש חור לקנדה לאחר 10 חודשים הדרכה בסין (1949) ומצא שידידי שם פתאום מוגדרים כאיביו בಗל מליחמת קוריאה.

סרטו האחרון – "רקייטסוס" (1983). "08/22", הוא סרט מחול מלא וחושניות המתאר בתנועה את הסיפור המיתולוגי של נורקיס, העלם היפה המאהוב בעצמו, מתענין רק בעצמו. מין ביקורת עצמית מוגזמת של מקלארן על שהירשה לעצמו את המותרות של ניתוק מן העולם באמצעות שנות ה-50 ואילך. את העובדה שמאו שוכב מהחוץ (1953) הייתה בראותו חולנית ביחס, אין מקלארן מחשיב בנסיבות מוקלט.

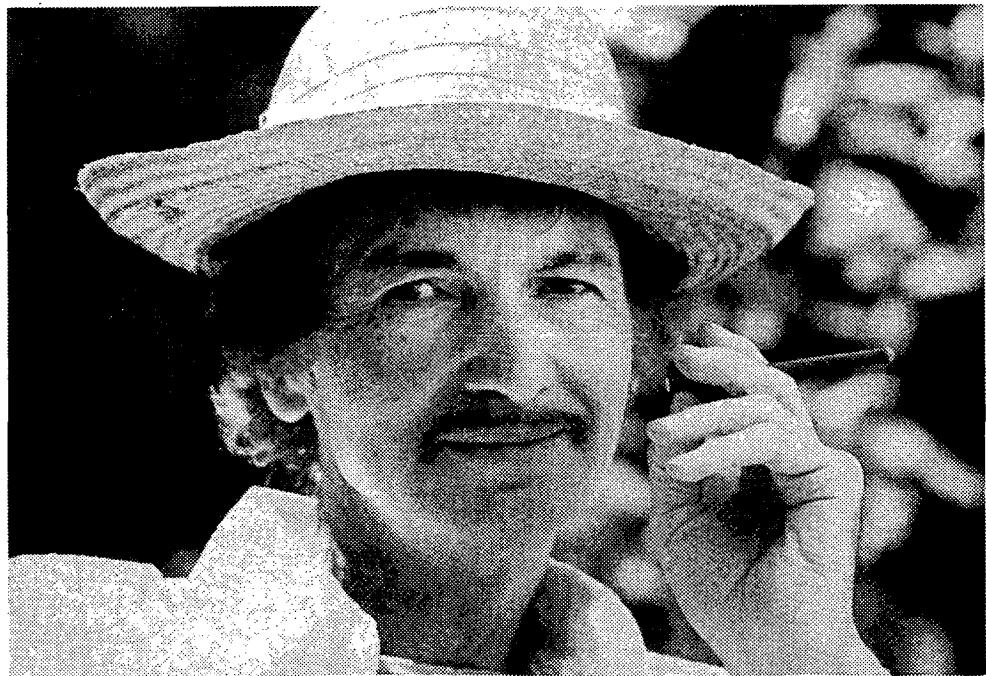
"רקייטסוס" נעשה, במחוז, סרט פרידה. סרט אתרון. סרט טיכום. השלמה 50 שנים מאה הנטיון הראשון, ב-1933, ליזור.

סרט על ידי צייר על סרט באורך כ-4 דקות. להלעשה, מתחילה הספר של מקלארן ב-1934, שנה בה נפתחה תריגיותם בגלווגן, סקוטלנד, הפטישבל השני לסרטי ווברים. יודי' צוות השופטים בן איש אחד, נין גרייסון, מענקי הקולנוע הדוקומנטרי, העניק את הפרם הראשון לשבע עד חמיש" (10 דקות. 16 מ"מ. אילם. שחורה-לבן). סרט

בסידרה על פי שירי עם, כמו "Le Merle" (1958) ו-"La Poulette Grise" (1947). "32'5/407", הביע מקלארן את הסתיגותו באמרו "המלחים בשר מושכות לכיון אחד והמלחים לכיוון אחר. להוציא לפקר תמונה המתיחסת לשניהם זה הרבה יותר מדי קשה".

למרבה המול לא מנעו הקשיים את יצירת הסרטים הללו. "La Poulette Grise" המתאר תרגנגולת אפרורה המשנה צורתה בהתאם למקום בו היא דוגרת (כנסיה. ירח), הוא סידרת דיזלבים נמשכים של ציורי פסטל מלאי כסם. למעשה, זה צויר אחד בלבד בלבד העובר שיינויים תוך כדי יצירה, כאשר מקלארן מצלם מזוין רבע שעה בערך את והשנים שסתמי ליצור. וזה דווגמא אופינית לגישה של מקלארן: גורי על ידי טכניקה בעיתית, או עעה טכנית לא פתורה. יצירה חופשית בתוך מסגרת מוגדרת של מגבלות אמנויות וטכניות. התיחסות למרכיב חשיבות יצירתי. והשתקפות מוסווית של פן איש.

ה שחקיפות כזו בולטות ב-**"Chairy Tale"** (1957). "09'50", המתאר מערכת יחסים מתח מההבדן בין אדם לבני בכוא החולם שפעם אחת, רק פעם, יוכל לשכט על מישחו. הסיבה ליצירת הסרט הייתה אישית. מקלארן תיאר אותה כ"ריפוי בעיסוק להרגשה שיווד מדיני נתן לכולם לשכט

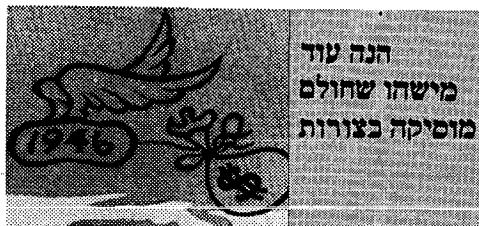
נורמן מקלארן

"הקשתי או הרכה מאד למוסיקה והיתר רואת, באופן טכני לגמרי, צורות וצבעים בתנועה. בערך שנה אחריו שהחלה ליישות סרטים, ראייתי את "יריקוד הונגרי מס' 5" של אוסקר פישינגרא, על פי ברהמם. צורות מופשטות לגמרי בתנועה מאד וורמת. זה היה בשביili כמו חלום שהוגשב. הנה עוד מישו שחלים מושקה בזרות, שנות משלי, מישו שבאמת הפר את זה לסרט".

ב-1935 נפגשו גרייסון ומקלארן בפעם השנייה, כשהראשון מעניק לשני פרס ראשון בפסטיבל לטרדי הובטים סרטו "Colours cocktail" (5 דקות, צבע, 16 מ"מ. אילם). פנטזיה מופסטת של מתחקי אוור על נידירות צבעוניים, צילום חיו במליריות שונות, אגמוץיה ואפקטים שונים של הסרטה. "זה היה הסרט הראשון" נזכר מקלארן "כמו שהcinor היה הכלוי המוטיקלי שלו כך ראייתי במסורתו את הכלוי שלו. ובתו מהחיל, רצית לשתת בה שימוש מקסימלי. לנצל כל כפטור וכל אפשרות טכנית. כמובן, זה היה מגומם ומעורבב, אבל אפשר בתוך כל זה להבחין בדוגמאות קטנות של הטכניקות שבעון השתמשו מאוחר יותר". הסרט האilm הוקן במקביל להشمעת מושקה מוקלחת בסינכרונייה מפותעה.

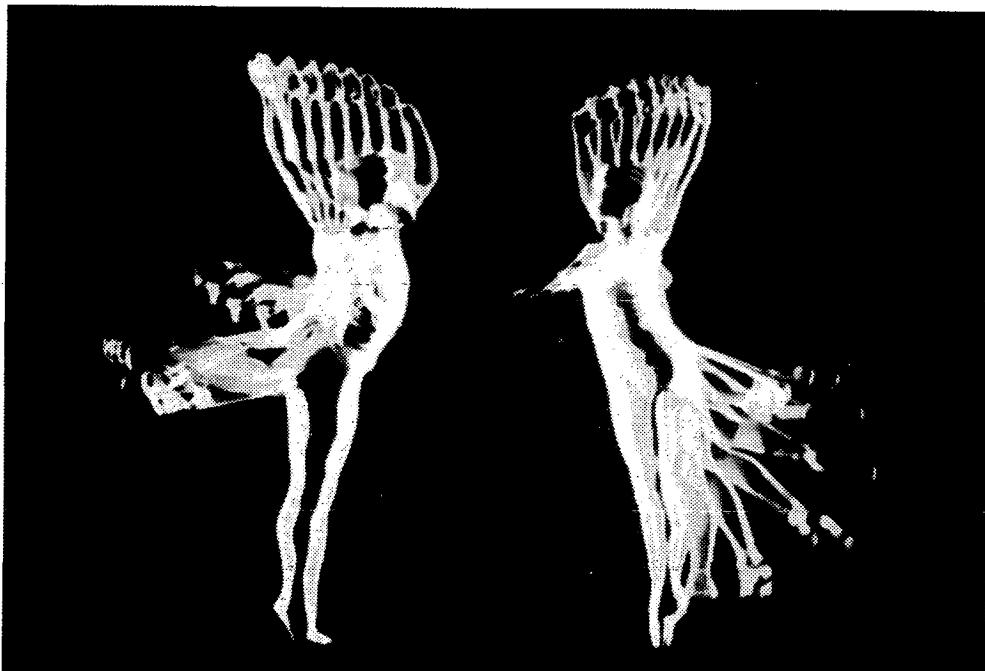
גרייסון התרשם והציג למקלארן לבוא לעובדו

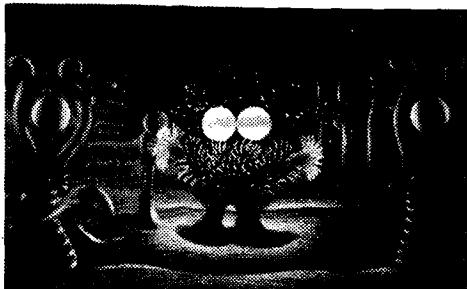
דוקומנטרי – אימפרסיוניסטי על ים בכיה"ס לא מנות בגלוון. סרטו השני של סטודנס במגמת עיצוב פנים באותו בית ספר – נורמן מקלאן. צאצא שלישי מקלאן היה אז בן 20. לא ילד פלא. צופה לאב סיד' צבע עצמאי ולאם בת איכרים. צופה קולנוע קבוע מגיל 9 אשר, לדבריו, גילה את הקולנוע כמדיום אמנותי רק בגיל 16-17, כאשר

הנה עוד
מושחה שחולם
מוסיקה בצבעות

ראה את סרט פודובקון ואיזנשטיין, "פליקס הח-חול", מיקי מאוס", וראשוני סידרת "סיל סימפ-וניס" של דימני ("יריקוד השלדים", "אביב", "פע-מוני גהינום", "גדדים עליזים", "קץ") היו בין התרשימים היילדות מאנימציה. אך ההשפעה החשורה בה – הראונה – הייתה בזכות אוסкар פישינגרא:

פנטזיה – 1953

ה מימון המשלתי, בצד פיקוח מינימלי והערך כה מסכימלי, הביאו להפצת הסרטים לא רק בכל רחבי קנדה, הפצה שהשלה נועשה על ידי "ניידות קולנוע", עם גרטטור, מקינה ומסך, אלא גם בעולם כולו. במלואה 100 ארכוזות בהן קיימת שגרירות קנדית. ההשפעה העצומה של סרטי מקלט המפוזרתם בוורוד בתולדות האנימציה. שוב היה זה ג'ן גרייסון, הפעם – בתפקידו כאחראי על הקמת מוסד הסרטים הלאומי הקני (N.F.B.), שהומין את מקלטן להצטרף אליו. מ-1941 ועד ליום מותו היה מקלטן לשם נדרך למחלקה האנימציה של ה-NFB. המחלקה – שם נודע למקורות, איקווית מרגשות וממכבות קטנות וחשיבותה בהבנה, תפישה וטכנייה של אנימציה.

שבילו בדוואר. משרד הדואר היה אז אחראי על שירות הסרטים הממלכתי הבריטי שבראשו עמד גריירון. מקלארון, כשמחרורי 5 סרטים, 5 פרסומות ר-2 פרטסי, צבע את בית הספר. עשה, עם הפסלה נ'ין ביגאר, סרט אנטי מלוחמי חריף בתגובה לאירועים שכירשו על מלחמת העולם השנייה (Hell Unlimited, 16 מ"מ, של, אילם) והלך לעבד בדוואר.

**לධאייר
ממפיק חופש
לאילתור יצירתי**

ה דבר הראשון שקיבל מגיריסון היה חופשה. וכרטיס נסעה למילתמת האורחים בספרד כדי לצלם עבור איבור "הגנת מזריך". כאשר חזר לדואר אמר לו גרייסון "יש לך מפיק דמיון ויצירתיות כך שהיא נשאר לך ללמידה כאן זה סדר ומשמעת". מקלטן מעיד של מדריך יותר מוה. בין היתר, לדבריו "... את העורך של תסריט שאינו מפורט ומדויק. כמה חשוב להשאיר מספיק חופש לאילתור יצירתי ביום העבר".

בעברה לצד מאים אלברטו קאוואלנקטי, בא' טיל וויריות ולן לאי, המלחין בנגמ'ין בריטון והמשרדר וו. אודין, רכש מקלטן את הכלים שישרתו אותו בעית.

עם כלים אלה, ועם ההשפעות המוקדמות של האבסטרקט המויקלי של פשינגר. ההמור, הקו המינימלי והמטמורפוזות של אמיל קורל. האנימציה הפוטות של "לילה על הר קריח" (אלכסיך, 1933), הגייג מקלטן בן ה-24 לירידור, 1939. היה ברוד שעומדת לפוץ מלחמה באירופה. התהנתנות שלו במלחמה בספרד גרמה לי לועזוע ולטוטים. לפצעיה עמוק בתוכי. לא יכולתי לעמוד בעוד מלחמה".

ניירירוק של מוצאי השפל הכלכלי היהת מקום קשה לאיש קולנוע צעיר, ור. בתנאי מצוקה ורעב יצר מקלטן סרט חדש: "אלגרו", כאשר הוא מצייר ישירות על גביו הסרט, גם את פס הקול, וצובע ביד. הסרט נמכר למוציאון גונגהיים ב-100 \$. עתק יחיד שנשחק בדורנות.

ההצלה המשמשת מראב באה כאשר התקבל לעברך דה, תחילת בתפקיד שולי ומאותר יותרanganimotor, באלפן מוחררי קטן. את עבדתו על סרט קידום מכירות למוצר פלטיק הפסיכה שיחת הטלפון

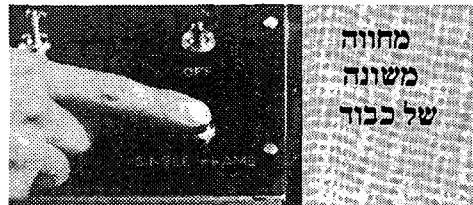
שכני - 1964

שכנים - 1952

ללו ה' פירסום המורכב מהמוני נורות חשמל ב"כבר טיים", ניו יורק. בשנות ה-70' היה עיקר יצירתו של מלארן בגדר צוואת. סיכום. השארת ירושה. חממת סרטי Animated Motion (1978-1975) מסכמים בתמצית ובפישוט חכם את עקרונות התנור' עה. עקרונות ציירת אשליה התנוועה. סוג תנוועה. קצב. השפעה צבע. קונטרסט. מרחק. כל המרכיבים.

ג מותה בא כמו כותרות סיום לאחר השיא. לאחר הסיכום. לאחר שעורר בו פטיפלים בכל פינות העולם הסירו כובע בפינו וערכו הקרןנות רטורופקטיות של סרטיו. מתחה משונה של כבוד. מלארן בעדיותו, למרות שהציגו שרטיטו לא נועדו להקרןוה בוה אחר זה אלא כל סרט לחוד, לפני סרט ארוך, שיתף פעולה עם הפטיב' לילם. כמו שיתף פעולה תמיד עם כל מי שביקש את עורתו, את פרי נסינו וחשיבתו הקולנועית הייחור' דית. כמו שמשיך להיות ותתרום ליוצר קולנוע דרך סרטיו הרבים. ■

מוחו
מושנה
של בובר

רן נובעת במידה רבה מעובדה זו. מאותה השאלת חינם למוסדות תרבות וחינוך משך עשרות שנים. לא כל סרטי מלארן נכללים בהפצה זו. כאמור שנעשו על עותק בחד שנשחך, "תשדרי שירות" מקומיים וסרטים המוחיבים תנאי הקרןה מוחדים נתרנו נחלתם של חוקרים. בין אלה הארכונים נמנים 2 סרטיו הסטראוסקופיים (הקרןה בשתי מקרים וצפיה בעוזרת משקפיים מיוחדים) שנעשו עבור מכוון הקולנוע הבריטי ל"פטיב' בריטניה 1951" והיו בין החלוצי סרטי התלת ממד. והסרט שעשה ב-1961 לעידוד תיירות אמריקנית בקנדה. סרט שנעשה

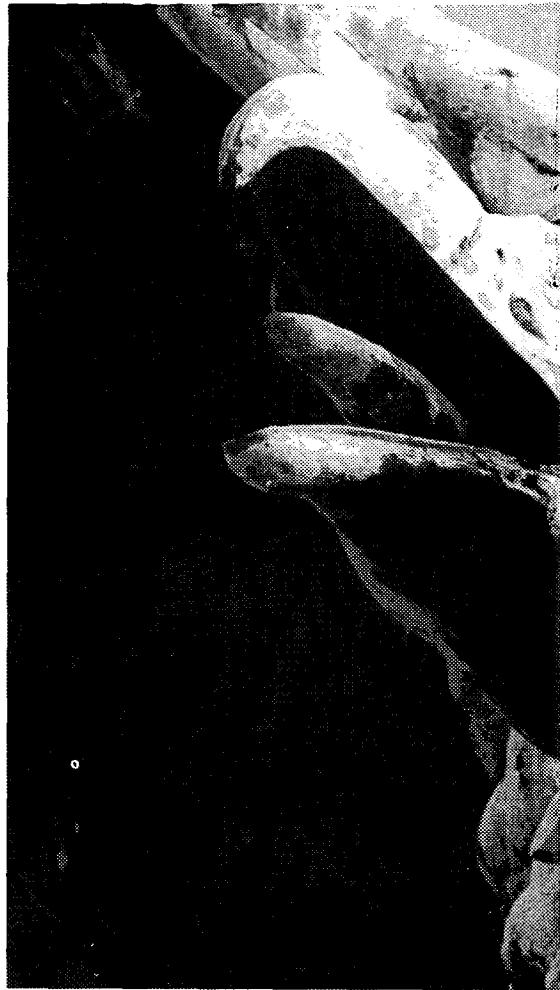
אגדה הונגרית – גיולא גוזדאך

ההונגרים לומדים מהר. כאשר שמעו, בסוף שבוע הרטויות הלאומי שלהם, לפני שנה, קולות מאויימים של ביקורת ביןלאומית שתעננה כי התעשייה המגニアרית דורכת במקום, הסיקו מיד את המסקנות. ראשית, הנבירו את התפקיד, שנית, תוך כדי פויליה מתמדת לפיווון מוסקווה – שם רתחה הקדרה הפוליטית במרין והבטיחה כל מני הפתעות – שיחררו עוד מעט את רצונות הביקורת הפנים והרשו לקולנוענים שלהם לעשות צעד נוספת קדימה.

"בעבר זכינו למחראות רבות על כך שאנו, יותר מכל הארץ הסוציאליסטית ההיסטורית, העזנו לנקט ב ביקורת עצמית רפואי ואמיצה. בניתוח, התרגל העולם לכך שיש לנו אומץ ואני מתרגש עוד מן העבודה. עכשו מופנת כל העיניים למוסקוה שמכביחה הפשרה כלילית רבת מידדים, וממילא זה גוזל חלק מתושמת הלב שהיתה מוקדשת לנו."

הַהְוָנֶגֶרִים לְוָמְדִים מֵהָר

מַאת דַן פִּינְרוֹ

מיומנות גבוהה מאד של העוסקים במלאת הבימי
בהונגריה, בעיות חמורות שמשיכות לצוץ במישור
התסריט ושיבכה להתusalem שיטית במציאות
הפוליטית שהונחה מעט בשנה הקודמת. ברב
המקרים, זה עזין נעשה במסווה, לא בהתקפות
חוויות, אבל כמה מן הדברים שנאמרים בסרטים
הלו הם בהחלה צורכיים.

לדוגמא סרט בשם "שעלת" של פרנץ נארדווש.
לאוראה סרט ילדים, או כמעט, המתרחשת מאורעות
מתמדת, עללה לפתע פחאים בצרורה ממשותית, 600
אלף צופים יותר מאשר. פירוש הדבר שהסרטים
מצילחים ליצור דיאלוג עם הקהל ועסקים בנושאים
שהם רלוונטיים ללקחותם שליהם.

ה דבר הוא אישטוואן ב. סאבו, מנהל תעשיית
הקולנוע ההונגרית, והוא ידוע היטב על מה
הוא מדבר. את התוצאות בדרך מחשבה זו
אפשר היה לראותה הן על הבד, בשבוע הקולנוע
ההונגרי 1987, והן במספרים שמראה הסטטיסטי
קה. אם להתחיל מן הסעיף השני, והקל יותר, מספר
הצופים בהונגריה שהחרו לראות סרטים מוחזרת
ארצם, מספר שהיה בשנים האחרונות בירידה
מתמדת, עללה לפתע פחאים בצרורה ממשותית, 600
אלף צופים יותר מאשר. פירוש הדבר שהסרטים
מצילחים ליצור דיאלוג עם הקהל ועסקים בנושאים
אשר לסרטים עצם, הם מציעים שוב על

לאו, זכר החלק הראשון של "שואה" עולה וצף בתודעה.

סרט אחר, שהיא אולי המעניין יותר מבהינה קולנועית, "אגדה הונגרית" שמו, מציג עולם בירוקראטי להחריד, שבו צרייך אדם לא לחפש את זהותו, כפי שהוא היה בעבר, אלא לאבד אותה לחלוון, כדי לשחרר מן הcablim הקשורים אותו במסגרות הקיימות. הבמאי, ניולא גוזdag, משתמש ב"חיליל הקסם" של מוצארט כהשראה להתקופה שהקלם לא הוציאו קודם לכן, שהמהפיכה ההונגרית הצליחה, שהמשטר הסטאליניסטי המשוחת אכן הופל, אלא שאנו נכנסו לטנקים הרוסיים והחוירו את המשטר על כנו. זאת הפעם הראשונה שהונגריה ריה מדברים בגלוי על ההערכות הסובייטית ולא אמרה הבמאו ומצטט את סיום "הנס במלגן":

מארתה מסאראש הייתה שוב הבוטה והחרפה מכולם, בפרק השני של וורונוטה הקולונז'ום. הפעם מתייחס הסרט, "יומן לאחובי", לתקופה שבין 1949-56. השניה הבוערת כלפי הפליטורקים שאימצה אותה בתקופה ההיא ממשיכת לבעור בנערת הצעריה, הcumilla לדמות אב ששחרר מתעצמת

עתים נדמה שלו בעצם קומדייה, ותויהים איך דרמטי כל כך. ואז לפטע פתאום ציצים רגעיים בלתי-צפויים. אחד הילדים המשחקרים בחוץ, בתום לב, נהרג מכוור תועה. שומר בית הספר שרודף אחריו כמה תלמידים שהתרפצו לבניה העזוב, נמצא למחרת כשוגלגלתו מרשתה במורד המדרגות ואיש אין טווח אפילו לשאול מה קרה. זה ברור לכלום. מעל הכל, הסרט קובל בפסקנות רבה, כשהוא נערר מה ושם בקטטות תעדאים מאותו התקופה שהקלם לא הוציאו קודם לכן, שהמהפיכה ההונגרית הצליחה, שהמשטר הסטאליניסטי המשוחת אכן הופל, אלא שאנו נכנסו לטנקים הרוסיים והחוירו את המשטר על כנו. זאת הפעם הראשונה שהונגריה ריה מדברים בגלוי על ההערכות הסובייטית ולא בחיבה הרבה.

בסרט אחר, "לאורה", של גוא בוומני, נשלחים חיילים לעבר הפרוטקציה והגנוטיז השולטים בחברה שם, גם כיים, אולס יותר מזה, יש בו תואר מדורדק מאי של מנהה לעבדות כפיה מסוף שנות הארבעים, תואר מיים ביחס מולה בתמונות המעודות שכל העקבות נמקו ביעילות רבה, ובין שרוצים בכך או

דנש דובראי ב"סובלנות" של פאל ארדווש

כָּלְדָּאַפְּנִים

שנאה אותם, והוא בסופו של דבר קרכנות לפרטיזן. ננים היוגסלבים שעשו בהם שפטים, מתקף אמונה שהם בני ברית של האצ"ב הגרמני (הונגרים נלחמו לצד גרמנים במהלך המלחמה). עצמת התעודה היא באחדות החומרה שבו, בפניהם המענות של העדים ובסתורים מסמרי השיער שהם חושפים עתה לראשה.

תעודה מסווג אחר לגמרי הוואה בסרט "ג'ם אני הייתי בקרוב איסטונזו". לאורה נושא משמעם, קרבי במלחמה העולם הראשון בו נלחמו חיילים גרמנים לצד האוסטרים, נגד האיטלקים. כל מי שריד עדין מן הימיםalam, הוא כבר בשנות השמונים לחייו, והסיפורים שנערומים תחילה על הקרב דומים לכל וכרכנות המלחמה הרגילים. "אתנו היינו גברים, אנחנו עשינו...", וכן הלאה. אלא שעוד מהרה מסתבר כי כוונת הסרט שונה והוא מראה שבצעם ההונגרים לא ידעו כל מודיעם הם נלחמים, שלא היה להם מזוהם נגד האיטלקים ובזמן שהם נלחמו שם, רחוק מ

שער – פטרי גארדווש

ובמקום למדוד מקצוע פרודוקטיבי כפי שהתקבשה, היא מצליחה להעדרם על כלום ולהתקבל בבית הספר לכולנו במוסקבה. אם השתיות מבית מצירת ב��ווים קודם, הרי כמה מן הסצינות במוסקבה מוציאות את ימי ראספוצין שחזרו תחת משטר סטאלין, והערותיה על השתיות בצמרת שם ודי לא יתකבו בשמה רבת, אפילו היום, בברית המועצות. הסרט מסתיים כאשר נוצע לעזיר, שאינה אלא בת זמנה של מסארוש עצמה, על המרד שפרץ בכיתה, שעשה שהיא לומדת במוסקבה. היא מבקשת לחזור אבל אין נתונים לה והחומרה האחרונית מראה אותה וזעקה מול שער השגירות ההונגרית בבירת הרוסית.

סיום דרמטי ובינתיים גם דיפלומטי מאד. הכל יודעים שמותר לבקר מה שקרה עד 1956. אבל מה שבא לאחר מכן, ככלומר מה עם מעשיו של המשטר המשיך להתקיים עד עצם היום הזה?

משהו על כך אפשר היה להבחין בסרטו החדש של קארולוי מאק "המסמרק האחרון". הסרט שלא היה עדין גמור, הוזג רק לפני כמה מבקרים, כאשר הלחשות בקשר אומתאותה הסרט יבחר לפסטיבל הסרטים באקוון. דראמה סרקאטנית על מדען שיש שהליך לעולמו ועל מסמרק מסוים, שישפר לכוכלים כי כתוב, וכו' כל הפרטים על כל הנכויות שעשו חבריו הטובים ביותר. הסרט, שמתחליל בתמונה מריהיבה ולעגנית של לויה, חזר לאחריו לימים האחרונים בחיוו של האיש וונסיווונת השינויים שעשיהם הדרי דים, יהודים היטיב בהם חטאנו, גם אם אינם מעזים לומר זאת בפה מלא, להניח ידיהם על המסמרק הזה. עשוי בליטוש רב מאד, אם כי בסגנון קולוניאו שמרני למדי, הסרט הוא טטרת לחץ לסייע ארוכה של מכבים אשר קופת שרצים תלויות להם על גבם ואין בכלל פחד גדול יותר מן האפשרות שימושו ימצא את המפתח לקופה הזאת.

פההונגרים, אשר מניבה מדי שנה פירות מעניינים ביותר. בגין הותקים, צרייך לציין השנה את שאנדור שארה שכח בסגנון חמוץ וקפפני ביוטר, אוסף ארוך של צילומי ראשי מדברים, שהוא כמו תמנונות אספורת שקומות לתחיה כדי להעיר על טראגדיה גדולה. מדובר בסרט בשם "צומת דרכים", על קבוצה קטנה של משפחות שהובאו בשරירות, בתחילת מלחמת העולם השנייה, מבודכינה לדרום הונגריה, אליו על מנת לשיבם הביתה אחרishi שהוגלו כמה דורות לפני כן מן האימפריה האוסטרו-הונגרית. אלא שבמעשה זה השיבו המשפחות האומללות בכתים לא להם, הוכרחו להופיע בדמותם כובשים בעיני אוכלוסיה מקומית

במקום להיות הצלתו, אלא שכל זה נאמר בשפה מלאיצית כל כך ובঙגנון תולש כלכך, שלא נמצא מי שיהיא איכפת לו מכל העניין.

ה סרט האחר הוא "סובלנות" של פאל ארדווש, אחד היוצרים הבולטים בדור החדש של הקולנוע ההונגרי, במאיו שעשווה סרטים ריאלייטיים בוטים על המציאות של היום, כאשר הוא באחר בגיבורים ששיכים לשולוי החבורה, אשר מתחשת אליהם ואינה מניה לה לחשול בתוכנה. הוג הצער שכיבו בניו הסרט, הוא בעל עבר פלילי, הבעל נפשם בגניבות, האשאה היכתה בראשו של מנהל עבודה ויליהם שנסה להחihil אותה. שניהם ישובים בכלא ויליהם נסרים לאימוץ. כאשר הם משתחררים, הם מבקשים לקבל את ילדיהם בחזרה, אבל נאמר להם שעד אשר לא יסתדרו, לא תהיה להם דירה משליהם ולא יוכחו שהם מוסוגלים לטפל לילדיים, ישארו אלה אצל משפחות אומנות. הם משתודלים למלא את כל הדרישות, מסתיעים לעתים בשחוות קטן כדי להחלק על פרטם שלא התמלאו כראוי, אבל החבורה המסודרת עדין מתבוננת בהם בחשד, בעינות, ומעירמה קשיים בדרכם. וזה סרטו הצעוני הראשון של ארדווש, אחרי שני סרטים בשחוות לבן שבו לכמה פרטם בינלאומיים, הוא מבאים בדרך כלל כאלו מודבר בסרט תעוז והוא מבקש מן השחקנים להימנע מכל סמן של טכניקה דידקטית. הפעם התזואג היא מושחתת יותר וקיצונית פחות מאשר הסרטים הקודמים, ואולי משום כך, היה קל יותר לחשוף אותה בפני גוףם של גיבוריו, מזগים בחיריפות רכה וניבזות שללה מוגאיים האנשים "ההגונים" וכוח לטיפול לא พฤษภาคม השבוע, סקרה המקרה המוקנית שהקהלני הונגרארי מתחילה להתאותש מן המשבר הקטן שעבר עלייו לאחיזונה, אבל לא חזר עדין למיטבו. מנהלי התעשייה מעודדים מן העובדה שמעבר לששי'-שבעים מבקרים הבאים מדי שנה לבחדרשט לאירועו, וכבר 17 שנים, היעו הפעם עד חמאתים קניינים, מפיים, מהלי חכיות טלויזיה, כדי להתרשם ולהציג חומר חדש ומעניין. אין הוכחה טוביה מזו שהקהלני הונגרארי עדין מעורר סקרנות. ואישטוואן ב. סאבו משוכנע שאם הוא ימשיך בדרך שבה צעד השנה, הוא יצדיק את הסקרנות הזאת במלואה. ■

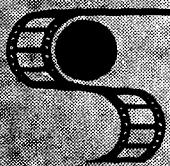
הבית, פלשו צבאות רומנים להונגריה עצמה והשתלטו על חלקים של מלכים של המדינה מבל' שיהיה מי שיגן עליה.

ובסיום, מסיבה שבאה נפגשים היששים ההונגרים עם היזדים האטלקים נגדם נלחמו פעם, בטקס מרגש שנערך באoor הקרב, מסיבה שבאה כולם מסכימים שהקרב והמלחמה כולה היו מיותרים למרי, אבל נציגי המשטר הרשמי נראים ספטעים ים ביצור מתחבוננים בוקנים שומעות ולולגות על פניהם, במבט סלוני השמור בדרך כלל לילדים שאין יודע מה הם החיים, ולכן הם יכולים להרשות לעצם לדורות אידיאליטם. אך גם הוא קנים.

ה סרט התעודי המפתיע ביותר בא דוקא מבית הספר לקולנוע שבאולפניו בלבד בלא בלש. שני סטודנטים עקבו במשך כשנה אחריו התהיליך שהיא כורך בבחירת מלכת יוון בהונגריה, לרשותה מונה 50 שנה. העניין התחליך כקוריוו מעניין אבל עד מהרה הסתבר להם שיש כאן הרבה יותר. הם החליטו להתרכו בכמה מן המורומות, שאחת מהן אכן זכתה בחרחות, והמשיכו לעקוב אחריהן גם בתקופה שלאחר הכתבה ואנו ניבקו בפני טראגדיה אמיתית, כי המלכה הבחירה לא עמדה בלחצים הנפשיים שהופעלו עליה, והחabortה כשהיא בת 17 בלבד. הסרט מדגים להפליא את התהיליך ההפוך נערות חות וחינניות לגושי בשר מוצגים היטב שאין להן כל ערך אחר, מלבד זה של مليי בגדיים או שמלה ערבית בגדונה. מיזוריים זההים מופלאים, לקריםנות חסרי ישע.

מן הדין להזכיר עד שני סרטים, אחד הוא סרט הפתייה החגיגי שהייתה אכובה לרביבם, השני הוא אליו התייחס בין הסרטים שהציגו שם אשר יגע לישראל בעקבות הנרא לה. סרט הפתייה היה של מיקלוש יאנצ'ז, أولי המפרסם בקולנועון הונגראייה, שב הביתה אחריו כמה שנות נודדים. הוא שב גם ל gangon הקולני היישן שלו, צילומים ארוכים מאד ומרכבים מאד, צבעוניים ביותר, הרבה מאד סמליות, לעיתים קרובות סתומה, הרבה בחורות נאות מאד ולבותות אך מעט, והשינויים הבולטים היחידים, במקומות הסוטונים שהופיעו תמיד בסרטיו, יש העם לעולם והולך ונכח בזומה של עצמו, במלחמות בלתי-יפוסקות, עולם שבו האמנות והמדוע הם אויבינו

הט"ל מטבח הישראלי

הסינמטק הישראלי

תכנית מא依זון 1987

בושא: החדש

1. מסרטי תבמא' אנד ווילם
בחסות סינמטק ירושלים
בשותה עם פסטיבל קולנוע
בשווין עם פסטיבל קולנוע

2. מסרטי התבמא' ג. מזרחי
בחסות מכון נתה

3. הקינות מיוחדות:

א. "היאמא"

ב. מסרטי דני קי"

ג. טרומבוור

ד. שוגות

הARIOU הקולנועי של השנה!

מייטב הסרטים שנוצרו בעולם בשנה האחרונה * סרטים ממערב אירופה ו_mAורה, מארה"ב, אמריקה הלאטינית, אפריקה, מזרח אסיה, מאוסטרליה * "זרם המרכז" של הקולנוע העולמי * הקולנוע של "העולם השלישי" * במאים חדשים – יוצרים מבחחים שזהם הסרט הראשון או השני * סרטים ישראליים חדשים * סרטים שלא נרכשו להפחза בארץ * היכרות עם קולנוע "אחר" * סרטים בנושאים יהודים * סרטים תיעודיים חדשים * תוכנית מקיפה מיצירותיו של אורסון ולס * המשוחזרים – סרטים קלסטיים ששוחזרו ע"י ארכיאוני סרטים ברחבי העולם * ועוד ועוד

ARIOU שביל כולם אהבת קולנוע:

פסטיבל הקולנוע הרביעי ירושלים 1987 27.6 – 4.7

לנוחותך, הבטה לעצמך מקום. בפסטיבל. רכוש את כרטיסיך כבר ביום המכירה המוקדמת! קופת הפסטיבל בסינמטק ת"א, בית מפעלי הפיס, הפטמן 3, תיפתח כבר ביום ו', 12.6.

בימים א'-ה', בין השעות 18.00 – 22.00

בימי ו', בין השעות 10.00 – 14.00

בموץ"ש, בין השעות 18.30 – 22.30

המכירה בת"א תינעל ביום ה', 25.6.

מבצע מכירה מיוחד לחברי הסינמטקים של ת"א, חיפה וירושלים – 5 + 1: עס כל וכניסת 5 כרטיסים בידי אדם בודד, זוג כניסה חינוך לשפט שלישי (шибחר מותך רשיימה שתתפרנס בקופה הפסטיבל).

להשומות ליבכט: המבצע תקף רק ביום המכירה המוקדמת (12.6 – 25.6).

רשות ובנה פירוטי אירועי הפסטיבל, החלוקה בקופה הסינמטק.

פרטים נוספים, בסינמטק ירושלים, טל. 02-724131.

להתראות בפסטיבל הסרטים, ירושלים, סוף יוני 1987.

אנדז'יי ווידה

בעוד שבעות מספר, צפוי להגעה ארעה אנדו'י ויידה – אחת הפיגורות הבולטות הפועלות ביום בקולנוו העולמי. ויידה הוא גם במאיתיאטרון. לארץ יגיע אורה פסטיביל ישראל עם ההצגה "החתא ועונשו" בביבימו. לבבדו של מי שנחשב הבמאי הפולני הגדול בכל הזמנים, יערוך הסינמטק תוכנית מיוחדת שתיכלול פרקים חשובים מן הפילמוגרפיה שלו. חלק ניכר מן הסרטים לא הוקמו מעולם בארץ ותאה זאת הזדמנות יוצאת דופן להשלמת פערים בהשכלהו של חובב הקולנוע הישראלי.

ואפר"ו הוא כבר הכוכב הראשי של הבולטימודרניזם. אחד משלישיים ולמחציתו דני אל אולבריץ'סקי נדרש כאשר נבואה לטפל ב"מכירה כללית". ליטנה (1959) הוא המרט שבא אהרי הטרילוגיה. לוטנה הוא שם של סוס ערבי אצלי יופפה. עלילת צבעו הבולט עתיד להביא מות על רוכבו. עלילת הסרט מתרחשת ב-1939, על רקע המלחמה האנדו-מראית של חיל הפרשים הפולני כנגד פלישת טנקים הפנץ' הגרמניים לאדמת מולדתם. אביו של יידיה, יש צורך לצ"זין, היה קצין פרשים פולני שנרגע ע"י נגמנים בכיר בשלביון הראשוניים של המלחמה.

רטו הארכן החמיישי של ויזיה חורג המתחנונה של ארבעת קדמוני. -In "nocent Sorcerers" (1960) סקולימובסקי ולא נחשך לפסגת יצירתו. עם זאת מציגן המבקר גורדון גאו, זהה יצירה קليلת מהדרנית ומשעשת. הרטט עוסק במפגש לילי בין רופא צער לנערה סיפור שחילתו באמון, המשכו מבוכיה וסופו חיבוה.

"שמשות" מחזיר את ויזיה לימי מל"ה"ע ומנסה להפוגין את האמץ וההתועה של יהודית ורשה בימי המרד הגדול של 1944. ב"ליידי מקבת הסביבירות" (1962) הוא מגלה את יתרונותיו של המסך הרחוב. והוא סיפורה של אנטיגיבורה צעריה, נשואה לגבר אמריך ומיבורג ממנה. אהבתה לגבר אחר, צער, מעוררת בה שבחות רצח. ב-1962 בימי ויזיה גם אפיוזורה בסרט "אהבה בגיל 20" שבין שאר שוטפיו גם פראנסואה טריפון, מרסל אופלט, רנצו סולני ווינטאנטרו אישיהארה. ב-1965 בא פרוייקט שאפ' תנין, "אפר", שארוכו המקורו שיש שעות ועיסוקו פולין בימי המלחמות הנפוליאוניות. ב-1967 בימים את "שער גן העדן" המטפל במטע האצלבי לארץ בברדייל

"מכירה כלית" הוא ההומו' של וידיה לידיון השחקן זיגנינג'צ'יבולסקי שנרגג בניסיון הרפתקני ומוטופש לקפוץ מרכיבת נסעה. צ'ובולסקי היה כוכב במילוא מוכן המילה, "גייטים דין הפלוני", סמל להתקופה שלמה, לדור הפולני שגדל אחריו המלחמה.

"הכרתי שהקנאים פולניים טובים ממנה, אינטיגרנטים

א נדווי וויזה, לילך 1926, הוא בוגר בית"ה כל קולונuo של לחז" – מוסד שהוציא מתוכו את הלימודים ואחריהם, ביום כמה סטודנטים קצרים ושימש כעוזר-במא"י ב"חミשה מוחזב בארכסקה" סרטו של אלכסנדר פורד. (לאותו פורד שמר מקום של כבוד גם בתולדות הקולונuo הארץ-ישראלית. בשנות ה-30 הגיע ארצה ובאים את "צבר" הסרט האזני הראשון שעורר התעניינות גדולה גם בחו"ל).

ב-1955, שלוש שנים לאחר תום הלימודים, פנה וויזה לבכמיו סרטו הראשון בארץ מליא. "דור" הוא פרק ראשון בטሪולוגיה על פולין של שנות מה"ע העולים והכואס שבא בעקבותה הרטה מותווה ריאק' צ'יטה לקולונuo הפולני של העשור הראשון לאחר המלחמה. כמו בכל ארצות מזרח-אירופה, גם כאן צ'יטה הכהן לכל הריאליות השוציאלי שכפו הבירוקרטים הסטלייניסטים. מרבית הסרטים עשוו בסיפורם גבורת מימי המלחמה, הציגו דמותיו גודלות מן המציאות ועסקו באובססיות באידיאלים בלתי-מציאותיים. הסרטים הנאו-איליטיסטים שהסתגנו לפֿרְלִי איטליה, הוכיחו לקולונועים צערם כמו וידיה או אנדיי מונק, שאפשר גם אחרות. כך נוצר מה שנוהג בלבנות עד היום האסכולה הפולנית.

אחרי "דור" באו "קאנאל" (1956) ו"פנינים ואפר" (1958) שוכו להצלחה מסחרית בפולין ומחוץ לה. כל מי שwilו מתקרכ' ל-40, יחול לוור עדין את ההתרgestה הרבה בה נתקבלו שני הסרטים הללו הארץ, ולא רק בקרב יוצאי פולין. "פנינים ואפר" הוא יצירתי-מוזפת בכל קנה-מידה, גם כיומו. כל שלוות פרקי הטריולוגיה נעשוו "ללא מחשבה عمוקה. הם פשוט באו מתוכי שלא כמו הסרטים שבימי תי מאוחר יותר וועל' לי במאיצים בכירם. האחוריים היו קשים מאד לעשייה... הטריולוגיה נשתה בסופונטיות והשיגת את מה שרצית".

"זור" הפגיש את ורידה עם זיגנינגץ ציבולסקי מי שההף לחייבו הטוב ביותר, לשחקן ריאשי ברסטון, עד שנהרג בתאונת מחרידה ב-1968. לציגולסקי היה תפקיד קטע ב'זור' (חילק נכבד מן התפקיד המסורתי נותר על רצפת חדר העריכה). ב'פנינים

(1980) ר' איש הברזול" (1981) כולם מטפחים בדרד זו או אחרת, מכיוונים שונים, במצבה הפוליטי של פולין. באמצעות טכניקה קוגניציונלית כביכול ובסתמך על מבנה נארטטיבי מוכר ובהיר, שורר ויידה ערכיהם שהקלונוע המסתורי הריגל מתעלם מהם בדרך כלל.

המחויבות הטכנית שלו היא לשבחת מצלמה דינמית, לשחק איכוח ולטוהר ויוזאלילא התיפוי או הקפה יתר. היחס של ויידה לקהלה איננו חנני וגם לא מתחנשא. הוא חש היטב בסצינות מתח כמו גם בסצינות בהן מופגנים רגשות קיצרים נימים. ארבעת הסרטנים השוכבים לא רק בוכות עצם אלא גם בגל ההתייחסות שלהם לייחסים הגומלין בין קלינופוליטיק-קה.

בתקופה בה שעשה את הסרטים הפוליטיים, ביום ויידה גם את סרטו האכ'ובי "העלמות מולייך" (1979), גם הוא עפ"י איוואשקביץ', אף הוא וכזה להצלחה בערבה. אחרי השתלטות הצבא על פולין ב-1981, יצא שני לחויל ובית סרטים, האחד בצדפת והשני בגדמניה. "דאאנטן" עפ"י מהזה פולני מאת סטאניסלב פוייבישבקה, צוסק באידיאליות ואתוואות של קנות פוליטית. "אהבה בגרמניה" מנסה להציג את ימי מה'ע, בכיכול מנקחת-דראות גרגנטית. סרטו האחרון של ויידה, "ויזמן של תאונה אהבה", יקרן קרוב להואי, בפסטיבל הקולנוע, בסוף חדש ינין, (ונקה שיוקרן גם בת"א). סרטו הבא, עפ"י הצערתוי, יתבסס על תסריט מאת אגנישקה הולנד וייעסוק ביאנוש קורץ-אך.

בשיטתה החברתית מעותה, שאינה אזהרת במיזוח גישה שכנתנית, הקולונע של ויידה הוא אחד המעוינים האחרונים לתקופה, ישר והפצצת רעינונות וdemocratic. עיקר גודלו ביכולת ליקוב ולמצות את הסבר הביזנטיני של מולתו ולהעניק מימד של הצהרה ויוזאלית לחולים החברתיים ליוצר אנליזה דרמטית שתגנחת את החטומות המוסר החברתי והדיליך הריסט הפרט. הסרטים שלו אינם מעמידים במרכזו איזשהו גיבור על-אנושי אלא בני-אדם פשוטים, כמו וכמו, שיחס המשטר מלאץ אותם לצאת למאבק.

כתב: א.ח. – מפיקים: ירושלים
מהוד תכנית סינטק ירושלים 5-6/87

וידייה על וידייה

רציתי מכך להיות צייר אך העיסוק הזה טובע אמוני-עכמי עז ומיציע בידורות הרבה. אתה חייב להיות חזק מאר ואני אין- ניחן- בתכונות האלה. אז הפקתי לבמאי – אני עדיין עוסק בתמונות וזה קל יותר. ושננס אנשים שביבי. קיימים כמובן מיכשולים כך שחויפוש הדר סביר הענקות משמעותם לדברים, כרכוכים בכאב. אך אין להשות זאת לדידותם של המשורר, הספר או הצייר.

מננו, אך איש מהם לא ידמה לא-יבולסקי... הוא היה פעיל בפרינגן, של עולם התיאטרון הפולני כמו גם בתנורות העצירים ואתם אמוןתו הביא לסרטים". "מכירה כללית" נעשה לאחר שלושנות קופטיים אחדים של ויידה ומבחןתו זהו הסרט המפקק ביותר שעשה מאו "פנינים ואפר", כמעט עשור קודם לכן. דניאל אלברטיצ'סקי, בן דמותו של צ'בולסקי ב"מכירה כללית", נראה ליידה כירוש מתאים. אחריו שיבצתו אותו ב'אפר', החלתמי לשתי את אלברטיצ'סקי ברבים מהסרטים שאעשה בעתיד. לא רציתי לחזור על הטעות שעשיתי עם צ'בולסקי ולשף אותו מעט מדי".

אחרי המערבות האישית שנדרשה ממנו ב"מכירה כללית", החליט ויידה לנחות לכיוון חדש הקומדייה ייצר את "צ'יז זוברים" (1969). זיגמודונט מאלאנוביץ בתפקידו שונה מהותה עלייו ב"טיכון בימי" של פולנסקי, הוא גבר חסר אונים הנקשר בין נשים חזקות מגנו. מחד רעה משעממת וחוטננות טורדניות ומצד שני בלונדיית יפהיפה הסבר רה שגילה את גודל הסופרים בז'זמננו.

ב-1970 באים שני סרטים: "ונף אחור המלחמה" אורות האבחטים הנואשת של שנ נציגי מחנות ריכחו ר'חווש הליבנים" עפ"י איוואשקביץ' על היחסים בין שני אחים, האחד מהם נתה למות. בשני הסרטים הללו מופיע דניאל אלברטיצ'סקי בתפקיד הראשי. עד לסרט הבולט הבא, "איש השיש" (1977), ביום ויידה עד ארבעה סרטים: "פילאטוס ואנדרה" (1972), עבר הטוליזיה המערב גרמנית, "החתונה" (1972), הארץ המובטחת" (1974), סרט שעורר התנגדות בגל דמות היהודי העומדת במרכזה ר' "Shadow Line" (1976).

ה סרטיו של ויידה רק התעניינות מוגבלת במערב למזרח הסגנון המבריק והויפי הציורי המרהיב שלהם (וויידה החל את דרכו האמנויות דוקא צייר). מרכיביהם נושאים מאפיינים לוקאים מובהקם ווודה נראתה הסיבה להויסר העניין שלהם מחוץ לפולין.

הסרטים הפולניים משנות ה-70 שייכים לתקופה גירק. עד אז מצבו של הקולונע היה ברור. כל עוד לא טיפלו הסרטים בחומר אנט-ימייסטי מובהק כל עוד הוטה הבלתי בקשר בין השורות והטור להקינה. מתחילה העשור והקדים ועד 1976. נבדקו הסרטים בזעדיות צנורליות קשות ולא תמיד היה ברור מודע נאورو.

בשנת 1976 באו המהומות בעיר ראדום ובעקובותיהן הchallenge בפולין פעילות מחתרתית עניפה. כדי להרגיע את הרוחות, התיר המשטר את הרצועה ובמאים ווגמת ויידה, זאנוטי וקייסלובסקי החלו להנוג בחירות יתר. הייתה זו הזדמנות פו עבור ויידה, להוציא מן המגירות תסריט בן 14 שנה שלא התר מעולם להפקה. "איש השיש" מהווה תפעית בקרירה שלו והעינוי שהוא לצופה המערבי בסרטו של ויידה התעורר מחדש. בעקבות "איש השיש" באו גם "לא הרדמה" (1979), "מנצח התזומות"

האופי החזותי של המידיום הקולנועי הרצאות מפי בניין חיים

החדש יקיים הסימטック סדרה בת שלוש הרצאות מפי הבמאי בניין חיים. נשא הסדרה הוא האופי החזותי הקולנועי. במהלך הרצאותם ישולבו הרצאות של המדמים נבחרים מיצירותיהם של גודאר, טריפון, אנטוניוני, רנה, פליני, ברגן, קובריק, זינמן, קורוסאו, וולס, איינשטיין ואחרים.

בסיס להרצאות תשמש תורתו של סלקו וורקאיין – תיאורטיקן המונטאז' בהוליבוד. וורקאיין הגיע לאלה "במיגוסלביה בשנות ה-20 וההתענינות שיליה בקולנוע בתקופה אותה לכתיבת תיאורטית ולשיטות פוללה בסרט האונגרד החלוצי" חייו ומותו של נציג הוליבוד" (1928). במקביל לעובחתו כיעץ באולפנים הגדולים פיתח וורקאיין את התיאוריה של, הסתורוונים של הקולנוע מבחנים בין שתי אסכולות של המונטאז': זו של איינשטיין הרוסי וזה ההוליבודית. המונטאז' הוליבודי, בניגוד לאקדמיזם האנגליש והאובייקטיבי של איינשטיין, רומנטי יותר ופונה לעבר ניתוח סובייקטיבי של התנועה תוך שימוש בעקרונות פסיכולוגיים.

וורקאיין ערך מחקר מקיף על שפת הסרט ולאחר מעללה מ-40 שנים ייסין קולנועי הגיע למסקנה שהחיה הקולנועית הבסיסים על חוקי התיפה החזותית והבנת חוקים אלה חינית להפתחות הקולנוע כאמנוות אוטונומית.

כדי להבין מעם הכוחות הדינמיים הפעולים בכל קטע מצולם ובכל סדרה קטומים משתמש וורקאיין' במשמעותם הבסיסיים של פסיכולוגית הגשתאלט על תפיסת המוח האנושי את גולם התגונגה המציגותי והדמינוני.

בסדרה זו ינסה בניין חיים שהיה עוזרו של וורקאיין', להאיר את עיקרי השיטה לבנות בסיס ליצירת קינה מידה לשיפור קולנועי.

בסיטים הסדרה יתקיים ערב לסרטיו של בניין חיים – "הבנייה והשורה" + סרטים קצרים.

בניין חיים נולד וגדל בכוכבי, אל הקולנוע הגיע לאחר עבודה בתיאטרון פנטומימה ופיגשנה כמעט מיסטית עם מאיה דרן. שנחשבה לאמא של קולנוע האונגרד בנייריווק. לאחר מותה החל בניין חיים בששית סרטים – משך עשר שנים עבר בניירווק והושפע כאמור רבות מוורקאיין' אותו הוא רואה כמورو הרותני. בארץ ביים את "הבנייה והשורה" (1975).

כל הרצאות ילו' בהקרנת קטעי סרטים שונים בהתאם לנושא. דמי בכיסה לכל סדרת הרצאות כולל הערב לסרטיו של בניין חיים לחברים 12 שקל, לפחות רחוב 16 שקל. דמי כניסה להרצאה בحدת לחבר 4.5 שקל, לפחות הרחוב כ-6 שקל.

תחנה: מיזותה לאביבאים ורפקט
טיסגטיק ירושלים

אני מאמין בקולנוע בעל שאיפות אוניברסליות, שאנו בו מימד לקאיל. אם כל אופר, כל מה שהוא מסיס לומר מצליח להגיע ליותר ולפוגע במיתר כלשהו, מה טוב. אם לא, חבל מאד. זהו יעקרונו אותו לא נטהתי מעולם וגם אני אוהב שאחים אינם פוטעים לאورو. אפשר לראות זאת כחולשה. אין הכוונה לילוקאלות של טמונה אלא לדרך בה חשים זאת; המעניקה לייצרת האמנות את כוחה ואת האמת שבה.

אני עובד בחו"ל רק כאשר אני מוכחה. אני עושה זאת בשמחה ממשו יודע עד כמה קשה לעשות משהו בעל משמעויות. שחקרים בעליkir, יכולם המבטאת סגנונות טווגים, חכורה של שחקרים המבטאת סגנונות טווגים, מונעת מכם מלהפוך את הפרויקט מלהזדהה. (...) פולטקי כבר מון התחלה, לא הכוון להאר בפועל. הוא עשה שם רק שרטוטו הראשון, כשהשיקפה לקרה עשיית סרטים בחו"ז, ובאשר לאחרם. אני סבור שהם שעשו סרטים טובים יותר בחו"ל מלוי שעשו בפועל.

אין זה נכון שיש לנו חברה טוטאליטרית לנמרי. בעשותינו את הסרטים, לעומת זאת חיצינו את הגבול בין החוקי לבלתי-חוקי. או' אפשר לעשות סרטים בסגנור של מחרת השאית ואנו עשינו סרטים שהשנו אותה בהם צורך חברתי. אך עשינו אותן באופן לינגלי. יש מקום להזכיר שלפני שניםidos כראן סרט, הוא חייב לעבר דרך משרד התרבות ולקבב היתר רשמי. באישרו אופן, לא רק במאי סרטים, גם פעילות-זרבות ואפיילו פוליטי-אים, רצוי שהסרטים הללו יעשו. מכיוון שעשינו אותם בזרה חוקית, באופן טבעי לא הפכנו מטרה להתקפה או הטהרה מצד השירותים החשאיים.

בתחלת הקריירה הושפעתי מן הניאוריали זם האיטלקי, אנשים כמו דה סיקה או ג'וזפה דה סאנטיס. אני חשוב שפנינים ואפר' נושא התפעות מון הפילם נואר האמריקני; מסרטים כמו 'פני צלקת' ו'ונג'ל האספלט' (...), היו אלה סרטים. אני חשוב שאיש השיש'מושפע אף הוא מן הקולנוע האמריקני.

לבמאי יש שתי אופציות: לעשות סרטים על מה שהוא רואה וביבו או להתמקד בעצמו. אני עשה סרטים מתוך סיבה, על משה שאנשים הוטרו ממנה, שהוא עס כוונה. כאשר יש לי מה לומר, זה יכול להיות שימוש בחומרים שונים – זה יפה הרים' או 'נוף אחריה המלחמה' או 'איש השיש' או 'דאטון'. העניין אינו מתחיל כי אלא במה שקרה בו עצמו.

מתוך ראיונות של ויידע עם דן קיר, נויסטאט מושץ', ואנדזה ורטנסטהיין ונורדון נאו וקטע מנוגט שעד לשנת 1981, בכינוס שבוטל ע"י המשטר הצבאי.

מאי 1987

ב. טירת פוגלווד (טיוית הרפאים) (רומניה 1921)

SCHLOSS VOGELÖD

במא: פ. נ. מורהו

שחקנים: אנתוני קורף, ג'רי מאוחה בטימות המאיימת בכוונה של יידידים והחברה כולה מנסה לבגאה של בהנות יופיה וגהלה תשפ. בעלה הראשון נהרג בנסיבות מסתוראות לא ידועות, שלש שנים קודם לכן השפיע מלחמות שאותו הוא האיש שיזע חזה על החזק. באירוע בלתי צפוי ובגלל שהזען מגע הआת לטירה והתמנונתו המותה גורמת לאי-נוחות לאחיהם. מטאנן ואילך אמן עוקבים אחר עלילה מפואלת ומסובכת. (88 דקות. אנגלית, תרגום בוגר מגרמנית).

21.30 מבצר האפסים (ארה"ב 1948)

FORT APACHE

במא: ג'ון פורד

John Ford
שחקנים: ג'ין ווין, הנר פונדה, שירלי טמפל
יחידה הצגת מילר קומסום חברתי המסמך את הערכיים והעיטורים של עולם המערב בכללות. כמו במערביים קודומים שעשה, גם כאן העימותים הפנימיים בתאחו החרדיים המוצגים. הקיצון הבהיר, העילאה מתחרשת במבנה ספר ניד. כמפקד המקומם מתמנה אסאל קושו זו מודורה. הקיצון הבכיר, בטוט בעצמו, מנסה להביא למוקומו החודש שיטות שנות מאלי שהו מתקולות כאן משך שנים. הגשה של עמדת בינו לבין השוקפני של פיקודו החותק ומונוסה המכיר את צרכיו האmortים של המקום. (127 דקות. אנגלית, תרגום לעברית וצורתית).

WED 6.5 יומן רביעי

19.15 חצוצרת הקסם (ארה"ב 1959)

THE FIVE PENNIES

במא: מלvil Shavelson

Melville Shavelson
שחקנים: דני קרי, לואי ארמסטרונג, ברברה בלג'ט שחוורז ביגורטי של "שי נון ג'וי" לרוג'ר "דרד" ניקולס המוניה את הקירוי המוסיקלי ממען בתו הלקחה בשיקום ילדיים. הסרט כולל מספר וಡטים מוסיקליים של דני קרי עם לואי ארמסטרונג. בין השאר הם ממצעים את "cashkashim צעדים קדימה". (111 דקות).

21.30 היא ענדיה סרט-צהוב (ארה"ב 1949)

SHE WORE A YELLOW RIBBON

במא: ג'ון פורד

John Ford
שחקנים: ג'ין ווין, ג'ואן דה, ג'ין אגאר
זמן קצר לאחר הקרב האגד בטלט ביג' הון, יצא סח ותיק בחיל הפסחים למשימתו الأخيرة, בטעות יתחייב בחיות האזרחים. בסרט זה, השן ("צבען האפסים") ואחריו בא "ירוי גראנדנה", מגמד ג'ון פורד את קטעי הפעולה עד לימיים הבהרים ומתקדם עיקר בהעלמו של המערב השן, בחוץ, האנוש ובשער הדורות. זהו סיפורם של אובדן ונגיעה, של עבר מרשים לעומת עותם הווה שהערכיים של שלו שנונים, כמעט ורים. כדי להעניק לצופה את תחושת המושטלה והמלאנכליה, הציליח הצללים ויטסן הויז' (זכה באוסקר על עינותו כראוי) שחרור את צוות השם על פרדריך רמניגטן. (103 דקות. אנגלית ללא תרגום).

**למכירה ספרי קולנוע
בקופת הסינמטק**

ערב יום הזיכרון - סגור 2.5 SAT

ערב יום העצמאות - סגור 3.5 SUN

מצאי יום העצמאות - 4.5 MON

00 20.00 השקרם על פיקאדו (שבודה 1978)
PICASSOS AVENTURE

במא: טאגה דניאלסון

Tage Danielsson
שחקנים: ג'. אקסן פ. אוסקרסון, מ. קרוד
קומדיה שבידת סיפורי מברקה על האנזה האמנונית הגדול בוותר במאה ה-20. הוטס שם לעג ולקלט את אהבות הופיעלים של פיקאדו היילוואר ואת הפהד של אמריקה מאמנתו הקומוניסטי. לחתת יוצר הסרט, כל הרחמים והסודות המתארם ח' אמינים גוזלים מ-70% שקר. והבזיגריה שלם לפיקאדו היה 95% שקר. כמו שאמר פיקאדו "האמנת היא שקר החושך את המציגות". (100 דקות).

21.45 יחי החיים (צ'רפט 1984)

VIVA LA VIE

במא: קלוד לול

Claude Lelouch
שחקנים: מישל פיקול, שרלוט רמפלינג, ד'אן לוא'

טרוינטיניאן
הסרט מגולל שתי ההצלחות משלונות - האחת של מנכ"ל חברה דגליה והשנייה של שחנית עיריה. שירותים זוכרים לאחר שלשה ימים עם סימפטומים זהים: אין הם זוכרים מה איתן, והם סובללים מצמאן חריף, שאותו הם מרים בפרק זמן קצרים. לווש בזווית ומשתעשע בכמה פתרונות אפריזים והתעצה איא משוחה בין תשען בשליש לטרט מע בדיון ובכואה אופוקליפטי. (110 דקות). קופתית תרגום לאנגלית וברית).

**עם הפעלת שעון הקץ חלו
שינויים בשעות ההקרנה נא
תשומת לבכם.**

יום שלישי 5.5 TUE

19.15 שני סרטים בכרוטיס אחד
א. נוספרטו, סופרונייט אימוה (רומניה 1921)

NOSFERATU EINE SYMPHONIE DER GRAUNES

במא: פ. נ. מורהו
שחקנים: מקס שרנק, אלכסנדר גראנץ
הירסה הקולנועית הראשונה להחן "דוקוללה" מאת בראטס סטוקר על העדרוף. נספרות הפשוט על חירר ברמן, מורהו השתרמש במכרזים ומזה לאייר אויתם. הסרט סמליות של סופרונייט ומות וצד לאייר אויתם. השאר ידרטוויל, של שוד גראנץ, והוא "טוסטורי" של זורניר הרצוג. (86 דקות. אולם קופתת בגרמנית אנגלית).

יום חמישי 7.5 THU

20.45 פסיפרזה ברואן הקולנוע -

הרצאה: דירן יוחנן גוטשטיין

(അമീഡി മെക്സുബ് ബല്ലോ)

יום שני 11.5 MON

**15.19. ערב לזכרו של נורמן מקלאון
בעריכת: י. ירוש – (בצלאל, ירושלים).**

נורמן מקלאון 1914-1987

מקלאון שנולד בסקוטלנד, הוגר לענדה בצעירותו והיה מראשון השות הסודיסטי האוטומי של קנדיה, שבמסגרתו פעל מובייל טיפון. הוא יצר כ-60 סדרים קדושים והיה מעורב בהפקתם של נספם. אמצעים ושות אוטומטיות, המבזא, ושכלים טכניים, בסעתיו, החרגו שלום. הוא היה גבוריים רבים, בפרט, בחרגו בצעירותו בז'אנרים. משגנו זיכותו ואלה הקולנוע התקדם והוא מוביל במושיטון בז'אנרים ועשן אותו לשם נרדף ליחסות, בתוחם האוטומטי. הוא היה בין הפורטים שבין יוזר תיאטרון ויפוי אקטואיזם עמודוני והו טרם חיו ונעד ממשמעתי בשלבים של ההבנה וההיכחה של היקורות, המפסד והצבור באוטומיה כבדים יצירתי ואופתמי, מעורר לחיות צורה של בידור קד.

מוות הוא אגדה לקולנוע ההיסטורי-canonical. החדק הנה מתקיימת חכמת הא מחווה גנואה וצדעה יאש, לפועל ואופתמי לה תחמי. בקהל הטעוב יוקחת מבחן סרטו אונטזיה מעשה יוזם. (משך התוכנית כשתערתי).

L'AN 01 21.30 שנות 01 (эрפת 1973)

במאי: ד'אק דואין, דאן רונה, אלן רנסן

J. Rouch, J. Doillon, Alain Resnais

שחקנים: ד'אק דואין, הנרי ג'בבה

סרט אוטופי שנעשה בהשראת ריקוטורת שנות ונוסאו הוא מה היה קורה אילם אם אחד הינו עיצרים את עיסוקיהם השיגורתיים והיומיומיים ומוקדיים דן למבחן. בה, התעצאה הוספות הא יצירה קולנועית המשלבת בין החיים לאומה. ראייה לציון מיוחד האסциינה על המשבר בול טטריס – סצינה שבימה בידי אלן רנה. (90 דקות. צՐפתית, תרגום לאנגלית. בכורה ארצית הקינה חד פעמית).

יום שלישי 12.5 TUE

**15.19. האדם האחרון (גרמניה 1924)
DER LETZTE MANN**

במאי: פ. ו. מורהൻ

שחקנים: אטייל איניגטס, מאלי ולשפנט, מסקס הילר הרוגהיה של שווי בית מלח מפואר המכונה מהפקודה ומונדר למשרת מונקה השירותים, הוא כבוד וחוסן של וחל מכל הטעונים שונגו בגנומיה בשנות העשרים. (76 דקות. איטם)

**כל הסרטים מלאוים בתרגום
לעברית אלא אם כן מצוין
אחרת בתוכנית.**

מצאי שבת 9.5 SAT

**20.00 אקספרס של חצות (בריטניה 1970)
MIDNIGHT EXPRESS**

במאי: אלן פארקר

Allan Parker

שחקנים: בראד דיטיס, ג'ון הארט, פול סטמיט. סרט המבוסס על זכרונותיו של ביל הייס, צייר שנפתח בכךין להביח סימני מטוטלת ושולח לכלא. הסרט מתחור את קורותיו בכל עד לברכות. פארקר ביים סרט אלים וחזק שיאנו נאמן בכל פיסטי לספר משומש של שעדרו "בכל ספר אוטוביוגרפיה יש סטיה מן האמת". הסרט עיר את חגגה של משלחת טווקיה בשל התיאורים האנטי-טוקינים החורפים שבסרט. (121 דקות. אנגלית, תרגום לעברית וצרפתי).

BRAZIL

במאי: טר ג'יליאם

Terry Gilliam

שחקנים: ביגנטון פריס, וברט דה ג'ינוי. סרטו של הבמאי טר ג'יליאם איש המונטי פיסון לשעבר. בדומה לסרטו הקודם "שודדי הזמן", גם זה מסע אחר אל רצויותיו לילה. אמא שולח את שמו של תלמיד האינפומכיזיה, יצא לטרופיסטי מסוכן, ולחוץ נגנת באטל, שבטעות חשבוהו לטוטרטוסס, ומאז' רוזפים גם משאית שהיתה שכנה של הטוטרטוסס, ומאז' רוזפים גם אותה השלטונית. העהבתה של 1984 של אורולו עם נסיות קפואות והכל מתובל בחומור שחוץ האופייני לפַיטוֹנים. (140 דקות).

יום ראשון 10.5 SUN

**19.15 הרופתקאה היא הרופתקאה (эрפת
(1972)**

L'AVENTURE C'EST

במאי: קלוד ליש

Claud Lelouch

שחקנים: ד'אק בREL, לין וגטורה, של דנור. הרופתקאותיהם המטוטפות של חמשה בטניס המתמחים חיים בשוד וגזול ברחבי העולם. הסרט עשי' ברוח אנרכיסטי. טית מונדיית הדיאלוגים המבריקים הם תצאה של אימפרוביזציה של השחקנים יותר מאשר דיאלוג קבוע.

**21.30 מרכבת הדואר (ארה'ב 1939)
STAGECOACH**

במאי: ג'ון פורד

John Ford

שחקנים: ג'ון וויין, קליר טרבור, תומאס מיטציג' בסגנון כמעט מוגאדי כותב דאדי ניקולס עבר ג'ון פורד את אחד הסרטים המגדלים בכל הזמנים – סרט המככל למשה את כל המרכיבים הפואדיים האופייניים. זהו מעין פסל מיתולוגי-קלסי על "מעסע לירון" – הගיבור (כאשר חברו של אנשיט) חייל לאצט למסע מסוכן במהלך תחשף ודמותו האומתית על חולשותיה יתרכהנו. היה שמונה גנשaws, והורחיש מנצח גם גבר תשוש – חתר אמריש של חלוצי המערב כפי שהוא פורד אהוב לראות אונטם – עשה את דרכו אל אזור הספר המסוגנים של המערב. "mortkaת במיוחד מערכת ייחס'

SAT 16.5 מוצאי שבת

20.00 זרים (ארה"ב 1984)

STRANGER THAN PARADISE

במאי: ג'ים ג'ארמוש

Jim Jarmusch

שחקנים: ג'ין לורי, אסטור באלנט

סרטו האחרון הראהו של ג'ים ג'ארמוש נשא בחסותו הולמת של עילם שוכנת את חומר הגלים ואט השיכלה מודעה: ממד הולכי בטול והמהרמים לעת מצואו של המצלמה. נובת דודתו המהגרת ההונגריה של אחד הבוחרם. ג'ארמוש מביל את שברם החלים האספוקטים המכוערים והאכזרים של החברה התעשייתית (89 דקות). ודבר אנגלית, תרגום לעברית וצרפתית).

21.30 כחם הנגוף (ארה"ב 1971)

BODY HEAT

במאי: לורנס קאוץ

Lawrence Kasdan

שחקנים: יליאם ארט, אנתון טררו ע"ז צער ופההטור טורה בשעות היום על פרנסתו מוחפש פשיות האיכים בתמי"חים בשעות הלילה. חייו כdon 't an מצליח משתנים כאשר הוא פוגש בצעירה יפההורה הנאה לביר עשר ושלודן. לורנס קאוץ מעובדות לטב והמתה נשמר לכל אחר הסרט (113 דקות. אנגלית, תרגום לעברית וצרפתית).

SUN 17.5 יום ראשון

19.15 הנער מברוקלין (ארה"ב 1946)

THE KID FROM BROOKLYN

במאי: נורמן ג'. מקלאוד

Norman Z. Mcleod

שחקנים: דני קי, וירג'יניה מאוי, רוד-אל גירסה שנייה לשבייל החלבי (1936) של לייאו מקארוי עם החולד ליב. דני קי הוא תלבן החופף למתרגנור על לא ועל בכפו. (113 דקות. אנגלית לא תרגום).

21.30 ללא הרדמה (פלין 1979)

ROUGH TREATMENT

במאי: אנדז'יי וידה

Andrzej Wajda

שחקנים: זבגניצ'ב אופסייעץ, אווה דלקובסקי וידה עורך תפיטה בדורס קולומיט,مامץ נושא אקטואלי וסגן עתונאי מהיר, נטול סמלים מותחניים ומתראור את ספורן של שבר בח"ה המשפחתי-ומתקצע של עתונאי מצליח. הסרט בווח בקפותנות את תהליך התפקידות נשואין, התנוגנות הצלחתה המקצועית וכשלן המשסחות המגניות על החוק ווסדו. (94 דקות).

MON 18.5 יום שני

19.15 פאוסט: סיפוריום גרמני (גרמניה 1926)

FAUST

במאי: פ.ו. מורהו

F.W. Murnau

שחקנים: אמיליאנגו, גסטה אקמן, ויליאם דיטרלה סיופו של האיש שמכור את נפשו לשון זברתו הנורמי האחרון של פ.ו. מורהו המבוסס על גתה, קריסטופר מרלו וגתהיים גרמניות. זהה הירוסה הטובה בבור מתריך ינסփור גירושאות קולוניאו. מורהו מפשיר בדור מ' 1897 וככל במודרניות יותר. מורהו מפשיר לשכל את סקאנין החדשי של שי סרטוי הקודומים ("האדם האחרון" ו"טארטיף") לקרהシア היא הירשה של, "זרחה".

21.22 האופי החוזקי של המדים הקלוני - בונין חיסים

לען סיבות משלה - הרצאה מס' 1

חוויה חתפסה חזיאלית: תופעת פ'(1). חוק הגשושת של זכויות סבה, אויהו ויזוטי' הרכבת עם העקרונות הדכומיים העומדים פאחור' המדים האיכות הבלתי מוגדרת של הסרט. וצפיה האפלהה המשפטת של העולם נגד תנאי החק רנה הבלתי' משותם החריצה תלוות בהרגמות מטורם.

WED 13.5 יום רביעי

19.15 מסע אל תוך הלילה (גרמניה 1920) JOURNEY INTO THE NIGHT

במאי: פ.ו. מורהו

F.W. Murnau

שחקן: אולאף פון, ארנה מורה, קונגראט פידט וזה אנסטסיה הפטו השכני' שביב פ'.ו. מורהו עט מיטן הסרט המקורי ביחסו הלילה הוא מלודרמה פסנתרית אנו. יספאל תון הפטו לאטה בה בקהל את יציב המופיע סבסה שאפשר לאטה בה בקהל את יציב המופיע יים אופנמיים של הרטיסים הרגילים שיכר' מאוחר יותר. כעשרה בעשורים ח'א המבוגרת בז'יב' עיר' ליום שסאל בחלקה ביד בעלה שנים אח'ך ריא שבה אל געלרלשבער ובבקשת ממון לשוב וויאא את האוצר התתני' שמעודד ח'רfea מוביל' אונז'ן של שלוש הדמויות הראשיות את התהדרט בבור קרי' מאיר עפי' תסוציא'די מ' מאת וגאים' בלוך (טרט' אילם, בותחות בגונטי, מלחה בתרוגום סימוטון לערבית).

21.30 כתוב בעיניכם (בריטניה 1936)

AS YOU LIKE IT

במאי: פאול צינר

Paul Czinner

שחקנים: לורנס אוליביה, אליזבט ברגנו יעבודו של פאול צינר למחרת של שיקספир. תפקיים השקופרי הראשון של לורנס אוליביה. (97 דקות. זכר אנגלי לא תרגום).

THU 14.5 יום חמישי

21.30 אומץ בקי העימות (ישראל 1986) (וידאו) COURAGE ALONG THE DIVIDE

במאי: יקטרו שיינפלד

Victor Schonfeld

סרט דוקומנטרי שצולם בישראל, מודוח על ההתהפחות המשמעותית האחרונית בסכסוך הישראלי-פלסטיני. הסרט מראה שהמצב בשטחים הכבושים חילר מתדרדר. ומידן מראה יהודים וערבים, המ' נס' איש לפ' דרכו האמיצה, לפתח ביוזמות חדשות לתקdem תהלה השלום באזרה הסרט צולם עבר הטלויזיה האנגלית וושאד באחנהה באנגליה. בראשות אפרל שנה זו הוקם הסרט בתלביביה הרדנית. הסרט קוצר וצונזר ואיבד מתקכו ומטרתו. הקינה נספתח מלאה, אלה שטרם צפוי בסרט בהקרנות הקומודות. (90 דקות. זכר אנגלי, עברית ערבית. כותחות באנגלית לא悠ר כל הסרט).

למכירה ספרי קולנוע
בקופת הסרטים

יום שלישי TUE 26.5

19.15 טאבו (גרמניה 1931)

TABU

במאי: פרידריך וילhelm מורהנו, תסריט פלאהרטי
F.W. Murnau, R. Flanerty
סרט זוקומנטרי בהפקה משותפת של מורהנו ופלהרטי ("זינאנק של הגפן") הרוחוק ממסוכנות הקולנוע מסוף המאה ה-19. הסרט צולם בסגנון עם צוות שחקנים מקומי, המספר על אהבתם של שלושה יונקים ווער, על אף הטאבו. וזהו סרט מלא גאלטי המולא בהרשות שונטיגר לאלים. וכן הסרט מלא גאלטי המולא בהרשות שונטיגר וכאב המתוחקים נוכח העובדה שזו סדרת הסרט האחרון, שיאו של סדרת סימס אחרדים מוטן בתקופה. הסרט נתן למורהנו חוש בטוי מלא ויכולה להגדים את כוחוakan אינדיידיאל הייצא חף את היופי והמשמעות 96 דקות. אלם כותרתanganlite).

21.30 האופי החוצני של המדומים

הקולונuai מאת בימין חיימן המונטאנז' וניתו הקולונuai – הרצאה מס' 3
החופיפה, החזרה, התגעגה המהירה, התגעגה הא' סיית והעוצרה הן היוצאות שפה מייחדות לקולונαι, شيئا נינתנת להעברה. סימליות ודמיון בקולונאי.

יום רביעי WED 27.5

19.15 האנו כריסטיין אנדרסן (ארה"ב 1952)
HANS CHRISTIAN ANDERSEN

במאי: צ'ארלס וידור

Charles Vidor
שחקנים: דני קריי, פורי גראנבר
סרט מוסיקלי על קורותיו של סופר אגדות הילדים הדני. האנס כריסטיין אנדרסן, המספר הנודע כביב הילדים, עוצר בקובעונו לע לא עול בכפר, מגלח בדקנית יופייה וושאנה ואלה סדרת תלאות אוי הבנות גוברת האהבה על הכל. (120 דקות. אנגלית ללא תרגום).

21.30 איש השיש (פולין 1977)
MAN OF MARBLE

במאי: אנדרז'י וידא

Andrzej Wajda
שחקנים: קריסטינה יאנדזה, יי' רוז'ז'וויצ'י'ץ'
סרטו הבולט ביותר של וידא הוא סרטו הפוליטי האפקטיבי ביותר מאז "", "Z" הסרט הטוב ביותר של העשור האחרון – אלו מקצת מדברי השבח וההלווה קיבלה ביקורת קולולע היינלאן' מותע את "איש השיש". קרייטסיניה יאנדזה מגלה את דמותה של קולונuai צערה ואובסיביות, אגדוביון, אגדוביון ממשה, הייצאת לעשות סרט תיעודי אודוט בנאי צען שנבחר בשנות ה-50 לשמש סמל לפועל הפולני החדש ומאוד מעלה קומיקות. עבדות המחקה הקפודנית מזכירה לא מעט את החיקור המקיפה של "האזורן קיין". המסגרת האופית אפשרות ליידה לכלול את השភות כבד יי' של משמר טוטאליטרי, להזק לאמונות מהות כבד יי' של המשמר טוטאליטרי, להזק את הצמורה, את היחסים בין האינטלקטואל לערמומי הפעולים ובכך לעורר השוואות בין פולין סוציאליסטי לבין התקופה הסומוכה לפני האביב של ארגון סוציאליסטי. (160 דקות. פולנית, תרגום לעברית ואנגלית).

מבצע בלבד לחברי הסינמטק!!! למכירה 5 סרטים וידאו במחיר 150 ש"ח רשיימת הסרטים מפורסמת על לוח המודעות בעולם הסינמטק. בתוקף עד 30 במא'

19.15 זריחה – שיר אוזות שני בני אדם

(ארה"ב 1927)

SUNRISE A SONG OF TWO HUMANS

במאי: פ.ו. מורהנו

F.W. Murnau
שחקנים: ג'ורג אוברין, דנט גינזבורג
דנס גינזבורג, כלת האוסקר הראשונה, משתתפת בסרטו האמריקאי הראשון של מורהנו, העלילה מתוארת בלתי אפשרית בין גבר אלה השואם כל אחד אחר עד להיפי אנד' בו מגלה היבור שהוא בעצם מאובך באשתו. זהו סרטו המפורסם ביותר של מורהנו, למחרת שנוצר בראה"ב הוא גושא אופי ואויר גומניים. (תגובהם המצלמה, האקרובטיקה והאווירת הלירית ולא מזיאותיו). (97 דקות. אלם כותרתanganlite).

21.30 הعلامات מוילקו (פולין/צ'רפט 1979)
THE YOUNG LADIES OF WILKO

במאי: אנדרז'י וידא

Andrzej Wajda

שחקנים: דניאל אלברטיצקי, אנה סזוק
הعلامات מוילקו" הוא הפעם הסופר הפולני הייען יארוסלב איזיאושקבץ' (הפעם הראשונה היה ב-1970 עם "חוות הילבניץ"). העלילה מתרחשת בשנות ה-20, באירוע ציבורי אופייני. ייבור הסרט הוא מנהל בית'ר, בשנות השבעים לחוו. אחר הפעולות בעת הלויות יידד קרוב הוא יוצא למנוחה בביתם הכספי של חזון. כאן הוא פוגש בשונש בוחש בנות משפחה אחת – כל אחת מהן הייתה מאובחת בו בגלל מן הדמנים. (118 דקות. פולנית, תרגום לאנגלית).

יום שני MON 25.5

19.15 ה"פראייר" (יפן 1985)

FALL GUY

במאי: קינגי' פוקוסאקו

Kinji Fukasaku

שחקנים: מורי קאוזמה, מיטסורה היראטה
גינישו, הוא כוכב סרטים תקופתיים. עתה, בדרך לפסגה, הוא עלול לumar. יאושו הוא מעירץ המוקן לחלווא הגותה, ולשאת את הנעה שהתרה בכלכ. הנערה מגלה את קינוגו של גישו ומתחابت במלחוף, אך כי היא סבורה שאמנתו מגוחכת, מה שעוד ובעה מוכן לחילץ את הוכוכ בתרגול מסוכן על-אתר הצללים. (106 דקות. זכרו יפני, תרגום לאנגלית).

21.30 בכבלי שכחה (ארה"ב 1945)
SPELL BOUND

במאי: אלפרד היצ'קוק

Alfred Hitchcock

שחקנים: אינגיריד ברגמן, גרגורי פק
מנהל בית חוליט סובל מחוות יהות קשה המפרעה לו במילוי תפקידו. חפהה במאס' מס' עית לפענה את תעלומות חוויתו. תליך מאיוחי הסרט מתרחשים על ווער תפארות סוציאליסטי של סלודור דאל. (111 דקות. אנגלית תרגום לעברית).

סratio האורך הרחאשון של גיגל פאר מטפל בהשוון התונועות הנעדר הווים, וממושך להציג את חברה התונועות באורח חוץ. לא עירום אידיאלייטים מגישים, אלא נער ישאל של שנות השמנונים לכל דבר התונועות, ואפ"ן דיבורים ובכושם. הסרט עוקק ביחסים הפונטיים בקובזה מסקין השומר העציר היוציאת למתחנה קיז, ובכיסוף האהבה הנתקים בין אחד מחברים הקובזה לנערה חדשה המינעה למקום.

21.30 הבננה השחורה (ישראל 1975) THE BLACK BANANA

במאי: בנימין חיימן
Benjamin Hayeem

שחקנים: אריך מנקיין
קומיות סלופטיכון אבסורדית ומטורפת הכלול מרדיפים, טיעיות בהזויות, האבות בבלתי אפשרות וכמה עלילות המגיאות לפתרון בחגיגת נשואין גונלה. כמו כן קרני בערב זה את סרטוי הקצרם של בנימין חיימן, שהיה מוכחה בערב ההקרנה בעולם.

ערב חג השבועות TUE 2.6

* * * חג שמח * * *

20.00 מוצאי חג שבועות 3.6 WED

ניצות סוד (החים מארקס)
באוניברסיטה (ארה"ב 1932)

HORSE FEATHERS

במאי: נורמן מקלייד Norman McLoed

שחקנים: החחים מארקס, תלמה טוד, דרייד לאנדסן. סרטם הרבעני של החחים הארכוטיסטים לציית מארקס, עוסק במכילה האמריקנית, המנסה לשכור שחקי נדול ורחלם כתלמידים מ"מי המני", כדי לצמצם את הקובזה הרויה. כמו בכל סרטיהם גם כאן, הם תלעים לכל, תינוק, ספוטי, אהבה, אישור המשקאות והמייניקל ההוליבורדי. (88 דקות).

21.30 שלא נדע מ舍כנים (ארה"ב 1981) NEIGHBORS

במאי: ג'ין ג'. איבילסן John G. Avildsen

שחקנים: ג'ון בלוש, צ'ק איקיריד מערכת יחסים מטורפת בית שני זוגות שכנים בשכונת מגוריהם אמריקאית. זהה קומדיה הוליוודית מותקת, המתנהלת רקעב עצור בשם. ג'ון בלשי המנוח מפגן בה כשות אמוני (94 דקות).

יום חמישי 4.6. THU

20.45 פיסיונטופיה בראש הקולונע –
הרצאה: גב' שרה שלו (לאנשי מקצוע בלבד).

20.00 מרגלים שכאלה (ארה"ב 1986) SPIES LIKE US

במאי: ג'ון לאנדיסן John Landis

שחקנים: צ'ק איקיריד, צ'בי צ'יינס קומדיה מטורפת השולחת שבי קידם בסוכנות הבינו האמריקנית אל עברות השגל והמודברות של אסיה למען ימשכו פיתויין לאנשי הק.ג.ב. ויסטו את תשומת לבם מן המרגלים האMPIטיים. שני הלא-זוחלים מבלבלים את

SAT 30.5 מוצאי שבת

20.00 צוללת צהובה (בריטניה 1968)
YELLOW SUBMARINE

במאי: ג'ווג' דאנינג George Dunning

צוללת צהובה ובה פלייט קשייש מפּרְפּרְלָד מגיעה ליבר פול. החיפושים המציגות מתבקשות עליה לחצץ את מולדתו השוכנת מתחת לפני הים מאיימת כבשיהם השפלים. סרט האינימציה הראושן שנעשה באולפני הברטים מzd"ח "חיות החיה" (1965). הסרט מהוות אנטולגיה מוחכמת של טכניות אינימציה שונות ושל גופיקה חדשה שנוצרה בשנות הששים ומכל את מיטב להיטי החפושים (87 דקות. אנגלית, תרגום לעברית).

21:30 איש הברזל (פולין 1981) MAN OF IRON

במאי: אנדרז'י ויידה Andrzej Wajda

שחקנים: יידי ראדז'ילוביץ, קריסטינה איכדה פרק המשך של "איש השיש" באחסרו מודע הופיע יחדו גם של שנות ה-50 מיצגים עצמו מול קני החרבם של הצבאי הפולני בשנות ה-80. וזה סיפורם של שני דורות ווילם הנגבקים למען הירחות. ניבור הסרט הוא בנו של "סטאנוביץ'" מן הסרט הקודם. הוא תלם לדעת שאכיו נגצה בפקודת השלוונות ועלם גם הרטוסורה – אפל ווילם המביצה שעל קבורי געלם. הנה הופך לאחד הקולוניאティ בגאנסק 1980 ונושא לו לאשה את הקולוניאת המורחת מ"איש השיש", בברכתו שלvr ואלנסה. זו מותות על קריירה לטובת אהבתה והמאבק הפולני טיש בעלה. ויידה עשה את סרטו בחיפויו – לפחות ענני הטוטאליטרים ישבו ויכסו את שמי מולדתו. הוא משלב יצירותים קומדיות מוכרים מן ההפנות בגאנסק), חומר פיקטיבי, שיחורים היסטוריים – ווירז דיז ערך עכני המஸמל יותר מכל את התהוורת הקצרה של הלביריים הפולני בימי "סובייטות", "דקל הוהב" בפוסטבל קאן 81. (150 דקות. פולנית, תרגום לאנגלית. בכורה ארצית. הקרונה חרפומטי).

SUN 31.5 יום ראשון

19.15 איש הברזל (פולין 1981)
MAN OF IRON

(פריטים ואה מוצ"ש שעה 30 (21:30)

21:30 פרשת יונשל (ישראל 1979)

במאי: אברהם הפנר Abraham Heffner

שחקנים: טלי נתיב, עוזד קוטלר סרטו האורך השישי של אברהם הפנר עוסק בעיתונאית היוצאת לחקר פרשאיitch מצח של יהוד אגנלי שבתו בחיפה היה בית ועד לאינטלקטואלים, אמנים ופוליטיים אים בשנות ה-30. כבולה החקירה פונשת העיתונאיתicens האנשים שהו מעורבים בפרשה, במקביל מתוארים חייה הפרטם של יהודית ומערכת היחסים המערערת רת שלה עם בעלה.

יום שני 1.6. MON 1987 יוני

19.15 ילדי המדרגות (ישראל 1984)
במאי: גאל פאר

שחקנים: אosi הלל, חנית ברכה, אדי גון

יום שני MON 8.6

19.15 מנצח התיאטרון (פולין 1980)

THE CONDUCTOR

(סרטים וראה יומן ראשון שעה 21.30)

21.30 פגישות עם אנשים מיוחדים (ארה"ב 1978)

MEETINGS WITH REMARKABLE MEN

במא: פיטר ברוק

Peter Brook

שחקנים: דודן מסקימוביץ', טרנס סטטף, אטול פוגנד, נטשה פאר.

ב-1917 הופיע בرسסיה איש מיזח בימי שהציג דרכו להציגותה האגדתית לקרה איסוף אופרטוי. היה זה י.א. גודרי'ש שנולד בקייבקה. סביו התקבצוה של תלמידים מסוימים שהקדישו את כל משאביהם ל'עבדה' (בניהם אופנסקי) שכתב את הספר על דרכו של גודרי'ש 'התירוש אחר המופלא'. הסרט עוקץ באנדרטת גודרי'ש ובחיפושו אחר יעד הגסטור. ברק בונה את הסטרט סיפור ובמהלך סיפור אף לילה ולילה. סיפור נובע מתרור דקון).

יום שלישי TUE 9.6

19.15 נזף אחרי המלחמה (פולין 1970)

LANDSCAPE AFTER BATTLE

במא: אנדריי וידה

Andrzej Wajda

שחקנים: דזיאן אלברטיצקי, סטאניסלבה צ'לנסקובה

על רקע סרטון עתירדיםין של פולין ביום מה'ע, מעליה אנדריי וידה סיפור מלאנכולי ונגע לבב אוזות אהבה נאשת בין שכפליטים. אסירים 'שישורחה' ממחנות הריכוז, מוצאים עצם במחנה עקרום, במצב שאנו חירחות מוחלטות גומם לא מאס. ניבור הסרטן הוא אנטקטוסולן דיז' זכרונות אימה, הממס. תתר מעבר לטפורי ומשקפי זו שפיגש בפליטה יהודיה שתצליח לגרור אותו ממקדש השן שבנה סיבוב עצם. וידר סטרט ארגן בזרוע כה פפה, כל אלה נטנית, עד שיתבע מפרק את מלוא תשומת הלב וחירות בכרכן למשרsson ובארה' הצפואה. (ויסנטן קאנבי, הינו יורך טיםוט). (109 דקות, פוליטית, תרגום לאנגלית. בכורה הארץ. הקומה חד-פעמיות).

21.30 מכירה כלית (פולין 1968)

EVERYTHING FOR SALE

במא: אנדריי וידה

Andrzej Wajda

שחקנים: ביאטה טישקייביץ', דזיאן אלברטיצקי, תחנת רכבת. גבר מונח לקפוץ על קרן תור כדי נסעה ונופל על המסללה... המצלמה נעה ומגלה אותו עליה שוב על הרצף. אנו מוחבר בקשרתו והגבר הולא אנד"ד, היבמא, שנינה לבצע את תפוקתו של הכבב האטפואטי שלו, שלא התיצב באתר הצללים. שתי נשים שלחוות לחוף: ריייתו של השחקן, ופלגשו שהיא גם עיתית הבמא. בהמשך מגעה הידיעה שהארה' הרוג תור ניסוין ל קופץ מעל רכבת נסעה. אנד"ד נושא בחלהתו לטסים את הסטר ועשה הכל כדי להחיות על המסתך את דמותוគכו המה. למחות ששם של זיגניב צ'בלסקי אין מודרך אף לא פעם אחת

האמריקנים והסובייטים כאחד. באמצעות הפארודה מצלחה לאחד ללוות 'סוכניות הרגול' ולבזר מתחות לטרי הדיאנו. כמו ב'זומן ליל', גם כמ' אומפיים במאי' סרטים בתפקידי אורה: קיסטה-אגוראום, מריטן ברוט, יאל כהן, מייל אפטד, בוב סווין ואחרם. (100 דקות, תרגום לעברית וצפפתית).

21.45 אשה מתחת השפעה (ארה"ב 1974)

A WOMAN UNDER THE INFLUENCE

במא: ג'ין קאסאבסטס

John Cassavetes

שחקנים: ג'ינה וולאנדו, פיטר פאלם, מאטני אקס'ול עקרת היחסים בין בעל לאשה, הבעל עובד עיריה ואשתו תיסכום הבידור, חומר המשען, האפרוחיות של החיים השגרתיים. וההמתנות האחכות לבעל שעתן מן הבית. נראה כי האשה אינה מזונה, אולם, לדבריו של קאסאבסטס, מעשייה אינם אלא ביטוי לברון קאסאבסטס גם לזכור עמו ובכך מושך מושך מושך שעתן הפעם בסוגנו ביפוי וצillum המיחדים לו, ומעניק לשאר קניינו, שלקחו חלק פעיל בעבודת הקתiba וביציבותו הסופי של הדמיות, חופש מוחלט. ג'ינה וולאנדו מעניקה לנו את הופעתה הדזה והאת ההופעות המרשימות שנראו על הבד. הקונה ייחודה לפניה יציאת הסט להקרנה מסחרית. (147 דקות, אנגלית תרגום לעברית)

יום רביעי SUN 7.6

19.15 יוֹלִיּוֹ (ארה"ב 1976)

ULYSSES

במא: ג'וזף שטריך

Joseph Strick

שחקנים: ברברה ג'פוד, מייל או'ישי' כמנו חומרה המופת של ג'יימס בייטס, גם הגירסה הקולונית של ג'יוזף שטריך עוצמתם בימי אחד (16.6.1904) בח'י שלוש מיליות – משורר עזיז, איש מכוחות יהוד ועריתן. 'וֹלִיּוֹ' הקולוני מתרגם למינד הייזאיל את 'דור התהועה', יורד לרמת הפרטם הבנאליים שבח'ים ודרכם הוא מעביר את עולם הפנטזיות והדרמיון. (140 דקות, אנגלית ללא תרגום).

21.30 מנצח התיאטרון (פולין 1980)

THE CONDUCTOR

במא: אנדריי וידה

Andrzej Wajda

שחקנים: ג'ין גילדון, קרטיסינה יאנדרה מרתה, נורית בתמורות פרובינציאלית, יצאת לאר-הבר' לשולשה חווישים במסגרת חיילוי' תרבויות. כאן היא פוגשת במנקח קשיש ובעל שם. ג'ין גילדון בהופעה מבריקה הוא גליה שעקב את פולני חמשה שעורם קודם לכך נגן בגללlico החברו – מהאהבה ניכבת לאמה של מרתה. הפשינה עם בת האשה שאהבה מרגשת אותה ומעוררת עגנון למולדה. הוא חורוד לביקור בעיירה הולדרו ומוסמן לנצח על התהועה רת המקומות – זו שマーク ל'סיטות השנה מנוצחת בידיו של אדם, נבילה של מורתה. האורה הקישיש מעורר את קינאותו האישית והטקסיונית של אדם... וזה אחד מסרטוי האישים בינו וידה, על מתחייבותו של אמן לאמנותו, הקשה לשורר אמן'תי' תחת משטר של דיכוי, בקורת על האמנים הגולים שבחאה מפיו של אמן שוחר להשראת בולדרו ולהאבק מבכני. (101 דקות, פוליטית, תרגום לאנגלית. בכורה הארץ. הקומה חריפה-עממית).

150 מבצע בלווד' לחברי הסינמטק!!! למכירה 5 סרטים יידיאו במחירות

ש"ח רשות הסרטים מפורסמת על לוח המודעות בחו"ל

הסינמטק. בתוקף עד 30 במא'

סרטו הראשון באורך מלא של אנדי"י וידה הוא גם חלק ראשוני בטרילוגיית המלחמה שנשי פראקה האחרון בסרטם *"קאנאל"* ("פויים ואפר"). ווי סיפורים של צערם המנוסים למצוות את גוזמות העצמתית הזהה לא רק לחיות ולהתקיים על רקע תנאים קיצוניים – הם קיימים המהווים מלחמה עצמאית, יגיד להחן. ייבור הסרט הוא צער המצטרכות לתא מחרות מתאהב במחמיה הקבוצה. אחריו החלק שלהם בມדר גטו ורשה, נעצרת האשעה בידיהם והסתנאים ומאהבה נשלטת מוקפתה. וידה יוצר דרמה בנושא שהייה פופולרי ממד בקהלנו הפלוי של שנות ה-50 אך סגן הוומני והישיר החווית של מענקים לוטר את תחושת הטירות ואת איכיותו העטוקות בתקופה הקבוצה. (91 דקות. פולניה, תרגום לאנגלית).

21.30 מישימה – ספור חיים באربعة פרקים (ארה"ב יפ"ן 85)

MISHIMA – A LIFE IN FOUR CHAPTERS

במאי: פול שדרר

Paul Shadrer

שחקנים: קן אונגטה, היוחש מייקאמוי. ספור חייני, יצירתו ומוטו של הסופר היפני יקיי מישימה. הסרט מתאר יומו האחרון של הסופר השקטים לעצמו כאב פרטני, והוא רוחן אנטומי לבצע חרוקרטי במתנה הדוקין". מתרחש באיל סלוזור בין השנים 1933-1935 ומגולל את סופו של ריצ'רד ביל, עיתונאי אמריקני והוא זוכה להציג את הדריך שלו מההמיטוטש. הוא נושא חברתו לחיות דריך כדי לסייע לעצמי עיתונים בדוחים על מלחמת האזרחים העזובה מדם ומוואה הארץ בה משטר הדיכוי פועל "חוויות מושׂת". לחסוך המתוגדים והזכה לתמיכה אמריקנית. ביל וסטון גם תסריט מודיע ביחסו למיניותו של הדמות הראשית המגולמת בידיו. (120 דקות). ישראל.

יום שני 15.6 MON

19.15 קאנאל (פולין 1956)

KANAL

במאי: אנדי"י וידה

Andrzej Wajda

שחקנים: טרסה אייבסקה, טאדאוש יאנצ'אר ב'קאנאל' ביתר חזה ואוניברסיטתו והטרגדיה נchangת מבעד למקירקסון. סרטו השישי של וידה מתרחש על רקע המרד הפולני הגובל, ורשה 1944. כבורה של פרטיזנים מנcosa לסגת מטור הרכבת דרך תעלות הביבוב של העיר. אבודם באפלה, בצתונה, בזוזהה, הם מננסים לעשת את הגבסו, וחושפים במהלך הדרך את קרי האופי של אישיותם ומגלם בכישרונו שכלי היציאות מלכדו. סרט יפה ורב-עוצמה, המציג גלשות בפיקטיביות המוחות דיאנון הטיסטי לבני הדמויות הפיקטיביות המוחות דיאנון נאנן מנטאלאות ונגישה של בני אוטו דר. פרטן פולנית, תרגום לאנגלית).

21.30 שומר הערים (ברית המועצות 1975)

DERSU UZALA

במאי: אקירה קורוסאו

Akira Kurosawa

שחקנים: מקסים מוזניק, יורו סולומון באמצאים קולנועיים אחרים מצליח קורוסאו לומר את מה שאמר בסרטיו האחרים. התסריט נכתב עפ"י יומני של קצין חסי, ואדמיר אורסובי, מי שהייתה אחראי על מיפוי הטריגונה הסיבירית. קורוסאו מפגש בין שני עולם שונים זה השני, מורת מעורב: בין איש המשלחת הרוסית לבין מודרני הזמן, אדם שאין מנסה להאבק נגד הטעג אלא חי עימו בהשלמה. הסרט, שצולמו מועלם, עובך על הצופה בשני מישורים – מה שנראה על המדן והתחווה הסמייה מעבר לתמונה (141 דקות).

במהלך הסרט בוחר לכל "מכירה כללית" מוקדש לכוכב הגדול, מי שכונה "ג'ים די הפולני השחקן האהוב ביותר על וידה. סרטו הטוב ביותר וידה מאז פביבים ואפר", "סרט מברק פוחת ולא אקדמי מ-1/4", של פלני. כנראה שסרט על הסרט שלא יעשה מעולם, צרכה מכך גם המשימה של במאים אחרים – אלו מקטן מן הביקורת שקיבלו את הסרט. (99 דקות. פולניה, תרגום לאנגלית. בקרה ארצית. הקראנה דדרעומית).

יום רביעי 10.6 WED

19.15 מכירה כללית (פולין 1968)

EVERYTHING FOR SALE

(פריטים ראה יומ שישי שעה 21.30)

21.30 סלואדור (ארה"ב 1985)

SALVADOR

במאי: אולבר סטון

Oliver Stone

שחקנים: ג'ים ווד, ג'ון סאכבי, נים בלשי סרטו הראשון של אולבר סטון ("פלאטון") שקדם לו בכך בכתיבת תסריטים ("אקספו" של חוץ), שנתי עסוק במאמר נאכון, מתרחש באיל סלוזור בין השנים 1983-1985 ומגולל את סופו של ריצ'רד ביל, עיתונאי אמריקני והוא זוכה להציג את הדריך שלו מההמיטוטש. הוא נושא חברתו לחיות דריך כדי לסייע לעצמי עיתונים בדוחים על מלחמת האזרחים העזובה מדם ומוואה הארץ בה משטר הדיכוי פועל "חוויות מושׂת". לחסוך המתוגדים והזכה לתמיכה אמריקנית. ביל וסטון גם תסריט מודיע ביחסו למיניותו של הדמות הראשית המגולמת בידיו. (122 דקות). ג'ים ווד המגיש משחק מעולה (122 דקות).

יום חמישי 13.6 SAT

20.00 יום במיריצים (ארה"ב 1937)

A DAY AT THE RACES

במאי: סם ווד

Sam Wood

שחקנים: גרשון, הארפן, צ'יקו מרוטס האחים מרקס נחלים לעוזרת יוותה הזוכה בסוס מיניצ'ם ובסנטורום. גחשו הוא ורונר המשועש את הנערה, הדרפקאות המתפקידות מסתיימות על מסלול המיריצים. (109 דקות. אנגליה, תרגום עברית וצרפתי).

21.45 המבט (בריטניה/אליליה 1973)

DON'T LOOK NOW

במאי: ניקולאוס רוג

Nicholas Roeg

שחקנים: דונלד אטאלנד, ג'ול קריסטס סרט מתח מעולה. על רקע נסיה, המכיל את אחת הנסיכות האירוטיות ביותר בתולדות הקולנוע. במאית הסרט, ניקולאוס רוג הוא צלם במקור לבסטיי בוגל מאוחר יותר הוציא מרבית הגיבורם בסרטו עבורם שני ותפונות באישיותם וושאפיים למות בדרך כלשה. (110 דקות).

יום ראשון 14.6 SUN

19.15 דור (פולין 1954)

A GENERATION

במאי: אנדי"י וידה

Andrzej Wajda

שחקנים: טאדאוש לומניצקי, אוטסולה מוח'ינסקה

יום שלישי 16.6 TUE

בתקופה הראשונה מוחץ לפולין, בפוסטיל הסוטני של מוסקבה 1976, התחוללה שערירה וויה האס' שם באנטישמיות. ויהה ופז'וניאק (בדמות יהוד), באחד מטבחיו החשובים האושאנים בקולנוע טענו להגנות, שיאש לא הבילוי עדרי להוניה היכן בדווין וככדי מטבחת האנטישמיות. הלא דוקא דמות היהוד היא האהודה עלייהם ביותר בסרט, ושנית הרומנס של רימונט מכיל משחו מן התרבות הכלכלנית והאנטישמית שחורה בפולין של המאה ה-19. או האנטישמיות בפריש אינגן. (הקרנת בכורה חד פע' מיט).

יום חמישי 18.6 THU

**20.45 פסיכון רפואי בראוי קולנוג – הרצתה:
ד"ר אריך שלו (לאנשי מקצוע בלבד)**

מוצאי שבת SAT 20.6

**20.00 פדרה פאדראנה (איטליה 1977)
PADRE PADRONE**

במאי: פאולו ויטוריו טביביאנו

P&V Taviani

שחקנים: אומרו אנטונוטו, סאברינו מאטראנו.
סרטם השבעי של האחים טביביאנו שזכה בפרס טטיביל אקס בפרס האשון, זה עובד חושף לאוטוביוגרפיה של אבינו ללה, רעה מסודריה שעד גיל 20 לא ייען קרא ואכתוב. את תולדותיה בילה באזרם המקומות הנחשלים ביותר באירופה, תחת שבטו של אב פרטיטיבי שהקיד אותו על פרגות המשפה הכהה אותו לאלה וחמים, והוא שף לבשן יסוחר ורך בזכות המוטיבציה העצומה של לבאתן מן הנחשלות. (113 דקות).

**22.00 החותם השביעי (1966)
THE SEVENTH SEAL**

במאי: אינגרם ברגמן

Ingmar Bergman

שחקנים: מקס פון סיידב, גונאר בירוסטרד, ביב' אנדרסון
ההוריון של ברגמן על ממשות החיים והמוות, על הסיסמי להנעל מהמות הבלתי, על וקע איזופה של מסע הצלב והמגיפה השחורה. אנטונוטו בלק – אביר שחזור ממולע הצלב למולדתו וההורן, מבקש למסור כפירה מנכזים במותו, יצא למשוע אחר לטירונות, ומבקש למסור דרך אחד האלים. או לפחות, הוא נתקל בשעות מצבים ודמיות שבכלום הוא מוצא כה, חפפות ייומנות. (96 דקות. טרום בכורה מוחודשת).

יום ראשון SUN 21.6

HEIMAT

במאי: אדגר רייך
Edgar Reitz

שחקנים: מרטה-בריאור, גרטה בידל, יותם הונגה הפקת סטור, בן 15.6.57, שעת, של אדגר רייך "הימאט" ארכה כ-16 שעות. עלילת הסרט מות מתרשת, בין: "השנים 1982-1919" ומכתה כשבן שלישים של מהה בה התרחשו מאירועות מודען עולם. כי שנאו מן הזיה של היישובים בכפר הונדרהוק (כפר מולדתו של רייך) הסרט צף מעברים מזעב לשחררבן מודיעים

19.15 פנינים ואפר (פולין 1958) ASHES AND DIAMONDS

במאי: אנדז'י ויידה

Andrzej Wajda

משחק: זבגניב ציבולסקי, אווה קד'יאנובסקה פיניים ואפר מהוות את תרילוגיה מנתה הראשונה מתה מלחמת גבורת גבורה מלחיע השניה. במרכזה הדרמה העשויים שאחר מליה'ה השניה. במרכזה הדרמה עשוויים שי-רכב פוליטיים הדומים זה לה באופים ואישיותם. באירועים שני אלה מתה ויידה בקדמתו את האסוציאיה של זגאטה פוליטית. מזאכית הוא גבר צער, בגב וחסרמנון, הופיע בשירות הכוחות הלאומנים – דרכו משלקופים הקשיים של עיר פולין בשנות ה-50. הוא מצטווה לרצוח את המזעיק המוקומי של המפלגה הקומוניסטי, משימתו זו מלאצת אותו להמודד עם חילמה היעזית – האם ליצית למפקדיו או לו מנצח. (104 דקות. פולנית תרגום לעברית. עותק גרען).

21.30ليلות כבירה (איטליה 1956) LE NOTTI DI CABIRIA

במאי: פדריקו פליני

Federico Fellini

שחקנים: ג'ולייטה מסינה, פרנסואה פריה, פרנצ'ז' בטראני הקסום של פליני, על פיותה של כבירה הפוכה הקטנה וההתמימה, החולמת למצוא מאהב עשיר וחיחם טבים יותר, אך נסיגותיה מסתויים תמיד באכזבה (110 דקות).

יום רביעי 17.6 WED

**19.15 נערת זיגפלד (ארה'ב 1941)
ZIEGFELD GIRL**

במאי: חוברט ג'. לאונרד

Robert Z. Leonard

שחקנים: ג'יימס סטיווארט, לאנה טרור, ג'ודי גראלן חיון של שלוש נערות עוברים תפנית קיצונית אחר חן נגחחה להופע כליה'ת זיגפלד המהוללה. תי המכל שורה אחורכה של להיטים; החל במפורסם מכלם יצעתה השר מחלומי' (בעיטובו של באסבי בראלי האגד) וכליה'ב'מי' מטריננד' – ו'אי' תמן' חזפת את הקשת' (בעיטוב ג'וזי גראלן). (131 דקות. אנגליית לא תרגום. הקרנת בכורה).

21.30 הארץ המובטחת (פולין 1974) THE PROMISED LAND

במאי: אנדז'י ויידה

Andrzej Wajda

שחקנים: ויצק פז'וניאק, דניאל אלרביצקי' "הארץ המובטחת" הוא "חלף עם הח'ה" של הקולנוע הפולני. (פרק פוקס). זהו י'בודד לחמן מאת ולאלילאיב רימונט (זוכה פס' נובל פוליט'ם ב-1897). העלילה מתרשת, בלה'ה, של המאה הקדומה – עיריה שהפכה תוך זמן קצר למרכז תעשייה – ועקבתיה המאפיינה התעשיה'ית של פולין. הגבורים נמיים עם שלושת לאומות שהוו א' את עיר אוכלסיה'ת לוז' – יהוד, פולני וגרמני. כבר מן ההתחלתה בחרה שהה'ה – פוליטיסט תארכ'בצע המשעלם מן היכולות האלמנטוריות של פועליו – משחק כאן תפיך בעל חשיבות עליונה. כבר

יום שלישי 23.6 TUE

19.00 – הימאות – פרקים 8-7

8. האmericאים מבאים עימים גומיילושים, קפה, שוקו, לד, גרכי מיש. הונסוך מתחילה ללבך בעותה זינה בכפר, בתוכה – פואל, וכל הכהן מתרשם מחדש זו, לאחר פואל עשר מודח הוא מתאונן חגיגת גזהה לכלם, מחק מנתנות ושתיה. בראקע מגנטון תומור צבאי אנטקוטה.

9. הרמן הקשן (1956 - 1958) – 139 דקות
הנוں הכלכל ברומניה מנהה תלותין את החיים בכפר. אנטון ואננסט הופכים לאנשי עסקים משקיע את חוותו בשוק השוחר. מרה מקשחת עצמה להרמן שהוא תקוותו האמיתית לעתיד.

יום רביעי 24.6 WED

19.00 – הימאות – פרקים 10-11

10. השנים הגאות (1967 - 1969) – 82 דקות
הצלהתו של אנטון דזהה עד כה קר מעצים לו מילונים עברו החברה. הוא מחליט להפסיק ולנהל את בית החותמת. פואל מוצא מנהנת דו באנן' באן', ומירה מגלה שהוא זה שאפשר להרמן להעשות מלחין רון שמוש בקשר האלקטרוני.
11. המשתה של החאים והמתומים (1982) – 94 דקות
מרה מטה בגיל 82, והרמן יוצא מיד בדרכו להונס'ץ.

בלויה מתקבצות כל השלוות של המשפחה. אחריה מנהנים מותאמבים את חייהם ואת חיים של מירה, ומסכימים זאת בימים: "בכל היה נשות אותה, עכשו כשהיא עבגה אותן – כולן שבים".

יום חמישי 25.6 THU

**20.45 פסיכותרפיה בראי הקולנוע – הרצאה:
ד"ר מישל גרבנק (לאנשי מקצוע בלבד)**

מצאי שבוע SAT 27.6

**20.00 דונה פלוֹר נשואה לשניים (ביחיל 1976)
DONA FLOR AND HER TWO HUSBANDS**
בימאי: ברתון ברטו

Bruno Barreto

שחקנים: סוניה בראגה, דינורה ברולני. תופסת מלאיה יופהפה מתאלמות מבעלה המשמר השיכור הפוזח והונאף. היא נישאת לירקח מכובד שתשאחותו יינה עזה כשל יירקח הקומו. יוס אחד מופיעה רוחו של בעליה שידעה קודם לכך הרות נראית רק לאלמנה ולנו הקהלה. סרט ברזילאי מוצי' ביכוכבה של השחקנית הבוליביאנית סוניה בראגה. (90 דקות).

21.30 מעין הבוטולים (שבידה 1959)

THE VIRGIN SPRING

במאי: אינגרmor ברגמן

Ingmar Bergman

שחקנים: מקס פון סיידוב, ברגייטה ולברג בלילה שבידות מהמאה ה-14 הופכת לרהור אוותות הדוכות להרגם בשם הדקן והישר. בתולה צעריה וגאה נאנסת ונרצחת ע"י שלושה גברים, ובמוקם הרצעת פועל מעין. פרק מן הטרילוגיה שככלת את "החותם השביעי" ויתומי בר. (87 דקות). חבר אנגלי תרגום לעברית טעם בכורה מוחודשת).

חדשוטים, כגון ארכויים, עד לסצינות אינטימיות וגורשות. הביקורת העולמית גמרה את הלהקה על הסרט. (924 דקות). חבר גומני תרגום לאנגלית. מחיר הכניסה למלון הסדרה: 26 ש"ח לתבקרים 35 ש"ח לקהל הרותב.

19.00 – קראטם של מקומות וחוקים (1919-1928) – 119 דקות

ברחו של ראש הכהן נכבת. הוא בודד, מותען יותר בהמצאותו של ובדיו מאשר בח"י שבסהה, אבל הוא מתחנן עם אנטון וגולדים להם שני בניים: אנטון ואננסט. יוס אחד, כאשר פואל עמד בפתח גופריה של אביו, הוא מודיע שהוא חולן לשותה בירה ואד געלם. גולדים לשירות חיים.

2. מרכז העולם (1928-1933) – 90 דקות

בבלין, אחוזה של מריה – אהנד – פוגש ומתהנת עם לוס', בעלת בית בשות צורה. לוס', מבנה שלילו לא תהיה נסבת עיריה. מיפורמת ומיכינה עמה לח'י הכהן, תוך שהוא מאמין לקדם את הקרויה של בעלה.

היטלן עולה ואישקט משתלט על המשפחה, כאשר קרוב נאסר מושן שהוא אודד הקומוניסטים.

3. חוג המולד הפטוב ביטור (1935) – 58 דקות

לויס ואיזאוד בונים בית נהדר. איזאוד, חבר המפלגה האצטיא, עשה (לא בהתלהבות מוחיודה) את הכהן. איזה של קאטיים נגוהם הנוסרך. הוא מעד ומכתקן טויל של קאטיים במרתף החדר. היא מטופת בלבושים כדי לכדר אוטום בביתה החדש. היא מטופת מאושר ומיכינה משתה גדול.

יום שני 22.6 MON

19.00 – הימאות – פרקים 7-4

4. הדור האשתי (1938) – 58 דקות
שבע אלפים אנשים מגיעים להונסוך כדי לבנות דור ואישות חדשנית בין קובלע לטירתו. המהנדס הראשי, אנטון, שוכן בביתה של מריה, וכשהיא מি�יבסה להכרזותיו היא תופסת את גודל בידותה במשר השנים הרובות. אותו ומריה מתחייבים, ומהן נס' הגדיל והסנימטלי יוצר קשרים אבהיים עם אנטון ואננסט, בינה של מריה.

5. למליה, החוצה והזרה (1938-1939) – 58 דקות

כל בן המשפחה האשורים פורחים, והוא שפוי להם עתיד טוב, עד שmag מכתבمام פרהקה, זהו מכתב פואל הנודר, שהperf לשענין מצלה וועש. הוא רוצה לחזור למשפחתו, מה שמכומן חיב להבא לסייעו ולאננסט, בינה של מריה.

6. החיזי הביתית (1943) – 58 דקות

הגברים הח'יזים שנארים בכפר הם הנכדים וזה קנים. אסורים מעבדים את השdot בידם עם השיטים. וילפריד הוא מפקד קבוצות העבודה. יחסן היהו והבלט'ה'ריש, מביא את קטרנה לסלוט בו ולומר לו שהפלגות הש'על'ה'ן הוא מפקד חן של נשים יוצאות ושל אסירים מ'ירעב. למריה יש בן – הרמן, מאוטן.

7. תיילם ואהבה (1944) – 58 דקות

אזור הכהן וווקה אש. כלום זודים שהמפלגה קרבבה, והעתיד הוא בלתי קרי. אוטן מזכיר את מריה ושניהם מבלם לילה נודה שככל צחרונות העבר, אבל לא תקופה לעתיד. הכרם השקטים מופצעים וש'א'חות גודלות בנפשם. האmericאים צועדים פנמה. לוס' מוכנה לקראותם בעורת דילם אמריקאים המתנוגנים מחלומוניה.

אוזוּ גיטָק וְדַנִּיאֵל אַלְבְּרִיךְ בְּ"חַתְּגָה" שֶׁל
אנְדוֹרְיִי וְאִידָּה

ועוקב אחריו אנשים. הוא מתרחב במירוי, חוגמתה ופה אותה לא ראה מעולם, גם היא ננחתה עי' חבר מטופף למחצה. במשמעותו מזרה לציין יום השנה האחרון של בעלת הבית, מגלה אלכוס תות לבו בפי עירוי. זה רוטס לאחר הראושן של קראקס וכמו בני דוח הבולטים כמושס, לא ליבורו הספור ולא למנייהם. כל כלו של הוטס נשען על הרגלים ויזאלאים סוכנים על פניו של דר בנסון לחסל את השפה הקולוניאית בהשראת יצירות העבר, בוטס האלים, דרכ' י' א' קוקטו ולכל בגודר (99 דקות. צופתי, תרגום לעברית ואנגלית).

יום שלישי 30.6 TUE

19.15 נס בミילנו (איטליה 1950)

MIRACOLO A MILANO

במאי: ויטוריו דה סיקה

Vittorio de sica

שחקנים: פראנצ'סקו גוליסאנו, ברונלה בונו טוטו הוא יתום תמים המוביל את קבוצת מאמנים פראטינו עיוי. הדרטש את צ'זארה דואטסיו ובימי' הנפela של דה סיקה מועל פנטסיה סוקומת הנוננה במסורת ניאו-איליסטית ומוחה נגד התנאים הסוציאליים באיטליה של השנים הראשונות לאחר מלחמת העשינה. (101 דקות. איטלקית. תרגום לעברית ואנגלית).

21.30 נשיית אשת העכיש (ארה'ב/בדיל 1985)

KISS OF THE SPIDER WOMAN

במאי: הקטור באבנקו

Hector Babenco

שחקנים: ויליאם האט, ראל ג'יליאן, סוניה בראהם שני גברים עלי' רקע ואופי מונדים עצם לCONDOMS בתאיליאן משוחה, אי' שם באמירקה הלאטינית. ואלנטון הוא עיתונאי לבלוי שעבר עניינים מחרידים בשל אמונו הפוליטית. מוליה הוא המוסיקולוג צויר שנכלה בעו' פיטו קיטו. את זמנה המשוחה מעציבום בשניים עם סופורי של מולינה המשוחה סרט שראה בעבר – פנטסיה רמננטית פוזיזנטית המתוחשת בצרפת הכבושה. ככל שחולף הזמן, הולכים החיחסים בין השניים ומתפתחים מבגדה להקרבה עטיפות ואהבה. עבור דרומן מאת מנואל פואג. (120 דקות. איגנאלת, תרגום לעברית).

יום רביעי 1.7 WED

19.15 נעליים אדומות (ארה'ב 1984)

RED SHOES

במאי: מייקל פואל

Michael Powell

שחקנים: מיריה שירר, אנטון ולברוק סייר או אהבתה נוכבת של רקדנית הנקלעת בין אהבה לקארירה. נסوان להסריט בל ויציר מתח עלילתי ואוורה אגדית, הנරאה לעיתים כתיאטרון מגולם. אך באל הפגיג את ההנהנה מהסיפור המגושם ומקטעי הבלט הנדרים. (136 דקות).

21.30 אהבה בגרמניה (גרמניה 1984)

A LOVE IN GERMANY

במאי: אנדי' זידה

Andrzej Wajda

שחקנים:安娜 שיגולה, מר' קריסטין בארו'ן, עיריך לילמן "אהובה בגרמניה" מתת חולף הכהות, מאפיך ל'זידה להסתכל במשטר האנץ' דורך פרש'ית אהבים אסורה בין aşama רומרנה, בעלת מותן יקרים בכפר קטן שבعلיה משותה בחזיות, ובין שבוי מלחמה פולני, המסייע לתושבי הכפר בעבודות שונות. (95 דקות).

יום ראשון 28.6 SUN

19.15 ציד הצבובים (פולין 1969)

HUNTING FLIES

במאי: אנדי' זידה

Andrzej Wajda

שחקנים: מילגור'יטה בראנק, זיגמונד מאלנובי. נסימו הראשון של זידה ליצור סרט קומי, בעל חומר קליל שדמיוני מזכירות קיריקטורות. סוטונט לבלשנות לשער בר, גנטש את האירור המסתיק של ביתו ומשפחתו בטרם לחפש הפטקאות. העלילה מאפרשת לווייה לבקר בעקבצתו את החברה והחברים בוושה של סוף שנות השישים. (108 דקות).

21.00 בארי לינדון (בריטניה 1976)

BARRY LYNDON

במאי: סטנלי קובריק

Stanly Kubrick

שחקנים: ריאן אוניל, פטריק מגי, מריסה ברנסון אחד הסטודנטים המרוכבים והאשים בוירט של קוברי. זהו עיבוד של הרטן של תאורי המאור את הפטקאות תוי של בחור אירן בהאה ה-18. זהו סרט עשיר מאד המשחרר את יצירות הציירים הבריטיים כגיינסבורג קונסטובל. (187 דקות עותק חדש).

יום שני 29.6 MON

19.15 דנטון (צרפת/פולין 1982)

DANTON

במאי: אנדי' זידה

Andrzej Wajda

שחקנים: ז'ראר דפארדייה, יצחק פ'ז'וניאק. סרטו של זידה מבוסס על מחזה מאת הפולני סטאניסלבש שגורייה לריפוטה של חחדת מחשובי המהנחים האיריעים שגורשו המאה ה-18 בין האיריעים של המהפכה הצרפתית. קשה להתעלם מן הקוו הנוגה בין האיריעים מסווג המאה ה-18 לבין האיריעים האקטואליים בمولמות של הבמא. ז'ראר דפארדייה הוא דנטון פרומאטיס ופשן, אהוב מעמי החיים אהוב ע"י המהומות. חבספ'יר של יצחק פ'ז'וניאק הוא אדם סגוף, גם אם הדבר עליה נונחית מושפע את הארץ. בעוררת היבינו השקט והלא סנסציוני מניה זידה לצופים להסיק בעצם את המסכןות ולבחור את דרכ' המהפכה האידיאלית. (136 דקות. צופתי, תרגום לעברית ואנגלית עותק מבצב בונוני).

21.30 נערה ונער (צרפת 1985)

BOY MEETS GIRL

במאי: לאו קראקס

Leos Carax

שחקנים: דניס לאבן, מירי פריה אלכו, צייר פריזאי שנൂב ע"י בחרותו, משוטט ברחובות

ב

המזהה

דן פִּינְרוֹ עַל פָּסְטִיבָל בָּרְלִין

פְּשִׁיר

ללinden היה הפעם השני משנת 1948, פסטיבל הסרטים הבינלאומי בישראל. תופעה מעוררת בחאלט, ولو רק ממשום שהוא מוכיחה כי יש התענוגות באמצעות התקשרות גם נשים שאינם קשורים לשירות לפוליטיקה או לספרות בלבד.

אולם, כפי שקל להיווכח מתוך העיון בדיוחים מן הפסטיבל, כל אחד ראה בו משותו אחר. אולי זה מזור בענייני מי שמקיף מן הצד, אבל האמת היא שמי מאיד, באירוע שבו מוצגים כמה שירותים מודרניים, לבളות כל הזמן בקהלנו ללא להיפגש אפילו פעם אחת עם עמית למקצוע, גם אם הוא לא פחות שקדן מוך בהשquette שעotta צפה רבות ככל עומו. דות לו עניינו.

שלא ככמה עמיתים, אני סבור, למשל, שהפסטיבל בלווה היה כושל או מכובד יותר מן הקודמים, ואני נוטה לולול בכל מה שהזג בו, כעיסוק חביבה. נכון שרמת הסרטים בתחרויות הייתה בלתי-משמעותית, אלא שזו תופעה רגילה לחלוין שלא חתימה איש מן המבקרים והקובעים בברלין. לפחות מה לחייטם גדולים, שאין טעם להזכירם שוב, כמו "פלאלאון" או "ילדיים חרוגים לאלהים", שהפסטיבל אינו מעלה ואינו מורד ללביהם כהוא זה, נחשפה שוב שורה ארוכה של גישושים, נסינונות בלתי-משמעותיים להיות מעניין ומסחרי בעת ובעונה אחת, שנכשלו בשני המבחנים שם יוז.

במסגרת זאת, נראה שרתו של קלוד שארוביל "טיסכוט", סאטירה אנטיבורגנית שלבשה צורת מותחן, יצירה מלוטשת ولو רק בזכות משחוק המכברק וממיומן של פלייפ גוארה ואלו שרתו של גלב פאנפלילוב ("תֶּמֶא"), ששב שמונה שנים על מזף והמתין להפשרה הורובצ'וית, התקבל סרטו המעוניין והמבוגר ביותר, בזוכות הדרך שבה הוא חושף את הדלונו של סופר סובייטי המנוח לחלוין מתונאים חי היツירה בברית המועצות.

אולם על כל אלה, ועל כמה תרומות אחרות מהתחרויות, נכתב כבר בהרבה בעיתונות היום וראי שעם לדוש שוב באותו הדברים. באחת הפניות של הפסטיבל, הרטרוספקטיב של סרטוי רובן מאמולויי אן עוסקת בין דפים אלה אמר אחר, של גדי אורדר, והרהורם על אופיים המשותף של כמה מן הסרטים של השנה האחרונה, מעלה דני מוגנה. אני מעדך לצין כמה מן הסרטים שהציגו במסגרת הפורום של הקולנוע הצער, סרטים שלא ובלבד שלא אייבודו אותן, אלא מוכחים שיש עדין קולנוע חיווני, מתחדש מהרשות ומעניין, אם ידיעים היכן להחש אוטו.

► **פרידה ממטוורה – שרטו של אלם קלימוב**

פיליפ נוארה ב"מסיכות" של קלוד שאברול

להזיק מבני המוקם כדי לשמר בקנות על בידוזה מהירה אין יכול לנתק אותו מגע בעיותיהם; בעיות אנושיות בסיסיות וכואבות. ואילו אדם אחר שmagiu מן העיר, ודומה לו להפליא במוגנו ובאזורו, מביא עמו את זכרונות הצלחה שהותיר מאחוריו,فشل בחיבים הרומנטיים. וכשלון בנסיונו לשנות את המציאות סביבו, בפולין, שוניה להתאכד שפעמים רצופות, עד אשר הצליה. זהה, בסוף של דות.

המצטט המרשימים באמצעות טכניים, השימוש המופלא בעימות של אדם - עם אדם ואדם עם טבע, ועל הכל, היכולת לחתוף את הנשמה האנושית על כל הכאב והמופלא שבה, מעמידים את לשינסקי בשורה הראשונה של יוצר הקולנוע הפולני, גם אם אין איש שם משתדל יתר על המידה להפיץ את סרטו מחוץ למולדתו.

"שירת הגרון", לדוגמא, הוא סרט פולני של במאו שמן הרاوي היה כי יותר טוב יותר מחוץ למולדתו.שמו ז'טולד לשינסקי ולפתוח סרט אחד שעשה קודם לכן, "קונופאיקה", היה מופת לקולנוע פוטי, מלא הומו, אהבת אדם והבנתה נפשו. הסרט החדש, הנשמד בkowski 80 דקות, מבוסס על סייפור של אדריאדר טמאנורה, סופר שהתייחס עד כדי כך מן המציאות סביבו, בפולין, שוניה להתאכד שעם רצופות, עד אשר הצליה. זהה, בסוף של דבר, גם המסר של הסרט.

גיבورو הוא משורר צער המօס בחיה הכרך ויוצא לחפש שרשים וטעם לחימם בחיק הטבע. בעיצומו של חורף קשה, הוא מגיע לכפר בלב העיר, שוכר לו חדר בכיתה של ישישה, ומרוחח לחומו בחותב עצים. תחילת נדמה שהוא מאושר מן הפשטות, המידיות, והחשפה הבלתי אמצעית לחים מסוג אחר, כביכול טהורם. אבל עם הזמן, אפילו המрак שהוא מנשה

וגם התמונה שבו הם עוזרי נשימה. כך לפחות, בסצינת הפתיחה רואים את ס��אות הכהר המפהה לוט. תחיליה ניצבת חילין אחד באמצע הסמטה, אחר כך מתחספים אליו עוד ועוד עם כל חיתוך לתמונה הבאה, עד אשר כל ס��אות הכהר מלאות חילינים שצליליהם והופכים לתרועה אדירה.

בסצינה אחרת מביא הציר האומלל תמונה במתחנה לבגיר של הכהר, מתחוקה שואה ירצה לו לפתחו שוב את חנותו. הסצינה כוללת מתרחשת בטראילין של הגביר. מסביב לשולחן יישבות המשפה' החה המפורכסת של בעל המאה ובראש השולחן הוא עצמו. על ספה, בצד, יושב הציר ולידו בני ביתו. על הקיר תמנונות רבות ועל האח מציג הציר שהביא, הראשון שעשה בצעוע. אף מילא לא נארתו. המצלמה רק חלופת על העבות הפנים, נודדת מציר לציר שעה שהמתוח עולה מתח צפיה לדעת מה יגיד הגביר וرك נאשך והוא מהיר סוף כל סוף ננחת משתחרר הלוחן הכללי וכולם מרשים עצם לפולוט את אינחת הרווחה וההקללה.

הסרט מלא וגודש בריגים מן הסוג הזה, והשרתו של איינטיאן, המוכיר את הפרץ הטבעי ומערען של ציירים נאיביים, היא רמו נוסף לפוריות הקולנועית של רפובליקות הקוקו בברית-המועצות, שرك מעט מזער מתחוקות וזכה להיחשף לעיני המערב.

הpolitiim של נוכחות ברית-המועצות בפטיבל, הרבו להבליט את טרוי פאנפני' לוב ואלים קלימוב, ביום ישב ראש איגוד הקולנוענים בברית-המועצות, משך אליו תשומת לב רבה, וסרטו "פרידה מטירקה", מעין פאמפלט אקולוגי שנחשב משך שנים לראיוני ולן לא הווג היה סרט הסיום של הפטיבל. אבל בצד, כאילו מבוישים במקצת, הוגנו סרט אחד, ארמני, "הנס הדולק", עוד סרט אחד, אוקראיני, "הפרידה הארכאה", שהוא מבחינות רכות מרתקים יותרמן ההפקות היוקרתיות של מוסקווה.

אנאסי איינטיאן, שעשה את "הנס הדולק", הוא בעצם ציר, איש בשנות הששים, שזה סרטו השני בסך הכל. עיסוקו באמנויות פלאטייה ניכר במבט ראשון למי שמתכוון הסרט, ولو רק מושם שגביריו הוא מאיר קומפולייבי שהיב לרשום כל דבר סביבו, ומשום כך הוא מוניה את פרנסתו, את ביתו ואת משפחתו.

העלילה כוללה מתרחשת בכפר הררי מרוחק משורטת בשפת סמלים מופלאה, כאשר כמעט כמעט דיאלוגים לכל אורכו של הסרט: אבל גם המוסיקה

"שירת הגראן" של ויטולד לשינסקי

הדמות. האם, אשה נאה עדין, יורדת לחץ הבן ואינה מורה ממנו לשניה בהוראות, הדרכה, טרור ניוט והערות, ומצד שני מפלרטת בתמיות עם גברים בני גיליה; היא זעמת כאשר מקפחים אותה בעיליה בדרגה בעכוזתה בשל היוותה אשה, ויראה עד מוות מן המחשבה שהבן עשו לעזוב אותה לנשוע לאביו, המתגורר בקצה השני של המדינה. הבן, לעומת זאת, עוכב את כל משברי ההתגברות של גיל 16 – ההנסנות, המשיכה והפחד מפני המין השני, הרצון לעצמאות וביטוי עצמי והמחנק הבלתי-מנע שנוצר כתוצאה מן החיים המשותפים הצמודים לאמו, בתוך חדר אחד, שבו אין שום סיכוי לפרטויות בכל שלב שהוא.

למראטובה יש יכולת המכחשה חזותית מרשים מאוד. הסרט המצולם בשחור-לבן מראיב לאין ערוך בקצב ובຽוניות מקוריות מפתיעים שנדראים גם ביחסו, למרות המן שעבר מאו, חדשניים יוצאי דופן. יכול להיות שדווקא הכרzon הוה, המשולב עם תמונה בלתי-זיהורת של חי המעד הבינוי ברוסיה, היא שרומה לעצירת הסרט ממש זמן רב כל כך. יכול להיות שאינגד המתרגנים התנגד להציגתו משומם שאמר בו כי הוא נהוג באפליה בין גברים לנשים. למעשה אפשר להעלות עוד הרבה הנחות אבל אף אחת מהן אינה באמת משכנעת. כיוון, למראה הסרט, אין ספק שמראטובה היא כשרון שראוי לעקוב אחריו.

אשר לשרט האוקראיני, לראשונה שמענו עליו מפי אלכסי גרמן שהכרייזי קיבל עם וודה (בפסטיבל בלגראד שקדם לבליין) ולא לשחתם לבם של אנשי התעשייה הסובייטית שלהם אותו, כי חיביכם במערב לבקש לראות את סרטיה של מאותה במאית בשם קורה מורה-אובה. "אני סובל את האשה אבל היא במאית מוכשרת ואף אחד מן הסרטים שעשתה לא זכה להיות מוצג עד היום".

Bיום האחרון של פסטיבל ברלין, כמעט ללא שנווצר בחכנית של "הפורום" ללא הודה מוקדמת, שולב בתכנית ההקרנות סרטה של מורה-אובה "הפרידה הארכוה". את הסרט עשתה בשנת 1971 אבל ההקרנה בברלין הייתה הראושונה בפני קהל רחב. לא בכית ולא מוחזה לו נשחף הסרט עד אז.

הסיפורים לכך אין ברורים כי מדובר הסרט השני בו בעצם שום מסר פוליטי מוצהר. זה בסך הכל סיפור על בן מתבגר החyi יחד עם אמו, שהיא מתרוגמנית לפי מקצועה. השניים מתגוררים יחד, כפי שנהוג לא-פעם-ביבריה-המעוצות, בחדר אחד מתוך דירה שכלה חדר בה מועד למשפחה שונה. מה שמעניין באופן מיוחד הסרט הוא תיאור

"הפנס הדולק" – אגסי אייוסיאן

"תמא" – גלב פאנפאלוב

זהו סרט תיעודי נדיר שמהווה תעדות אנטישמית מלחמתית מזוועת והוא חלק מתולדת תהילה שעובר משונה, אלים ורעוני, המאשימים את קיסר יפן ואת ממשלה בזאת המלחמה, בתבוסה האורכית. כחיל שלוחם או בגיניה החדשה, הוא יוצא ברגע מסויים לנלחם ולהיביא מנוחה לנשות חבריו שנפלו בקרב. תוך כדי מסעותיו מבית קברות אחד למשנהו, מתברר לו שניים מן החיללים ביחסתו הוזאו להורג בשלושה שבוטות אחרי המלחמה, והוא מתחילה לחזור בשיטתיות מודיע. הסרט הוא בעצם תיאור מהלך החקירה כאשר הבעמי קאוואו הארה נצמד לכל צעד ושלב של האיש, אינו מרפה ממנו לרוגע, מנzieח את המעמדים שבhem העדים, שהם חיללים לשעבר באוטה היהודית, מספרים את סיפוריהם ולעתים זוכים ללהלומות מצד החוקר כאשר אינם עונים על שאלותיו. והטונה המתבהרת בהדרה, כמו בסרט מתח, אחרי שמספרים את כל מסכי השקרים שבhem מתעטפים העדים, היא מחרידה: מסתבר שאנשים הוזאו להורג באותו המקום מושום שהצבא הפני סבל חרטת רעב, ובשם של הנידונים למוות היה מזון לנורדרים בחימר. העזומה הנדרה של הסרט זהה טמונה דווקא בדרך שבה נשחתה האמת, כאשר הنبيט מפני העדים המתבענים על כל מילא בכאב הניבט היוציא מפייהם, מצילם המציגות האפורה שבה הם היוצאת מפייהם, מצילם המציגים שליהם לקבור את העבר.

אין אלה בשום פנים ואופן הסרטים המעניינים היחידים שהוצגו בפורום. אפשר להרחב את הדיבור על גל החדש מן המורה הרחוק, סרטים מהונג קונג ומטיאויאן שהוצגו הפעם בכמויות נדירות מן הרגלי, והם גנסה לייחד אמר נפרד באחד הגליונות הבאים. גם אם הנסיך איינו מוצדק במלא מוכן המילה, חובה להזכיר את "הensus" של פיטר ואטקלין, הבחן המשך למשך מ-15 שעות את בורותיו של העולם בכל המיצע על סכנת השואה הגדענית שעשויה להתחוליל בו ביל הודה מוקדם. ככל שהקל גדול מן הסרטים הללו, אולי ככל, יישארו בגדיר נעלם לקהיל היהודי. לאחרות אולי אפשר היה לעורר בו את החשק והסתירות לראות משרו אחר, שונה מן המוצרים הפלסטיים הדומים להפלייא זו זהה, שמציעים לנו, הרבה, בכל ימות השנה. ■

בריהה אל העבר

דני מוג'יה

על פסטיבל ברג'ין

פסטיבל ברגלין היה, לרעת רבים, מאכוב. הסיבות מרוכבות: לא היו בו סרטיים חדשים נאים בגודלם, נעדרו ממנועם סרטיים ברמה הנושאות (מיין מפורש, הומומקסואליות מופנת), ובמעט ולא נראהו בו סרטיים פוליטיים רועמים. בלבסוף, לא שפה חדשה, לא אמרה פוליטיות מטפלת ולא סנסציה.

יותר מכך, נעדרו מן הפסטיבל כל גנום הרטויים הפתוחים, העשוים היפוכ, על פי המסורות ההוליוודית. אלה הסרטים אליהם זורם כתל הפסטיבל שעה שהוא עייף מן החדשנות והברירות של הסרטים ה"אמנותיים".

ב>Showder כל אלה (גם הקליפים וגם הכביריים), מצאו המאכובים מפלט בתרומתכליביות שערכו המארגנים ליאן לואי בארו ולרובן מאמוליאן (ראו כתבה בענשו).

ל בה נעריך פסטיסטיקה קזרה. מבין של הסרטים שהזגו בפסטיבל (מצל' ארכבים בהם צפיטה), לפחות חמישת עשר מארכבים בודך וו', או אחרת, את הקולנוע עמדו (דמויות שוטטות במקצוע, בתים קולנוע אחרי צילום, הקרצינה סרטיים בתוך הסרט, איזור סרטיים, מפקדים ושחקנים דיאלוג וו'). בסרטים אחרים נספים בלט דזוקה מקומה של התרבות.

יותר משני-שליש הסרטים, בהם צפיטה, עלילתם מוקמה בעבר, לרוב, בכיכוב מלחתה העולם השוויי, כפי שסביר איזיון. סרטים אחרים, שעסקו בהוויה, מיארו אותו, לא פעם, כתזאה ישירה של העבר ההוא.

אשר לצורם של הסרטים, לפחות עשרה סרטים שיילכו צילומי שחורה/לבן בצלומי צבע, וכמה צילמו מתחילה עד סוף בשחור/לבן. סרטים רבים שיילבו במולכם קטעי ארכיון דוקומנטרים, דוקומנץיות מבוירות, אנטמציה, קטעי תיאטרון, וסגנונות קולנועיים מגוונים במהלך סרט אחד.

מה אנו דואים אפשר לבנות זאת באפן זו, אפננות. חיפוש חומריים בכל מקום אפשרי במדיה, בrichtהמן הווה אל עבר מפה יהוד. משבר אמן כהוות האמנות, פקוק בכחו של האני היוצר יש.

מארן.

וזה כוה של סרטים מאכובים, אולם בהכרח את צינורית החשיבה, ומכלך את עבידת הביקורת. העייפות שנפלה על המבקר, בסמה אותו מלראות את פרצוף האמתי של הקולנוע - 86, כפי שהשתתק בפסטיבל ברגלין, מודבר בטווות מקצועית: האכובה, נבודה במקומה מוגנת, אינה יכולה להויל את מבט הרחוב, המנסה לתפוס את מכלול הסרטים כתמונה אחת גדוילה, ומאפשר חשיפת מכנים מסוימים, וגליו רוחות המהלוכות בין כל הסרטים. ההכרזה: "משבר", אינה מספקת. היום, כמה שביעות לאחר הפסטיבל, נתקחות העיניים שניצמו במלך החרונן, שם בעיר הקפר אה, כעת אפשר להתבונן שוב בבקבץ הסרטים, ולגלות שלמרות הווילות הכלליות, הוא שם נטיחות לב והלכי רוח. אפשר לומר כמעט בכיתוב חומרם, השפעה מסוימת של האמנות הפלטטיב על הקולנוע הנוצחי. השפעה זו באה ידי ביוטי בעירוב חומרם, בשאלת רעיגות מכל מדיה, באיזוריים רבים של המדויים הקולנועי עצמו, ובהילכה, ממש אבסטי-השניה.

לולופין, פנטזיה אングליית על נושא רוסי, וחוזר חלילה. והי סאטירה הברתית, על קבוצה דקונטנית, אימפרוטנטית, ומעט פרברטית, המבלת את זמנה בחטאיהם, שעלה שכיבתה רועמת לה מלחמה فعلמית. סוקורוב הבניס לטרט מכל האגד'ן. תחילת ריאון אוטנטי עם ברנרד שאו עצמו. אחריך, שיחזור בשורולבן של רגעים כמו היו של הסרט ציבוניות מגמל שחקן רוס. ריבו של הסרט ציבוניות דהוויה, אך לעיתים משולבים בו הקטעים בשחור לבן. סגן המחק וה빔וי נע בין צ'ובץ' ל'זינה'. מפעם לפעם, נ��ע הסרט לטבות קטיעות מלימה ודקומנרטרים (בעיקר התפקידים), הבהיר להציג את נוכחותם של מלחמה הנמצאת בפתח הבית, ואת אישותם של הגיבורם. אם התיאור נשמע מתרך, לא כך הסרט. זהו אוסף מבולבל ובלתי קומיקיטיבי של תחנות וסוגנות. הפגנת ייקקים של במאי, שטופה ריקנות ושולטנות.

על הקשה שבין הסרט הרוסי לאיטלקי, בין האות והמודול, החמקו שאר הסרטים, בהם נעשה شيء ממש בטכניקת אספנות דומה.

ב מאים אחדים בחרו לאוצר את המשבר שבקר-לנו בזירות מפרשנות. מארצלו מאטפורי-אני, ווניג הארט מגלים שתי ומויות, בסרטים שונים, המוצאות מקלטليل בהתי-קולנוע. עובדים או עובדים למחצה. הסרטו של תיאוanganפלוטם, "שומר הכרוזות", מאטפורי-אני הוא דמות על ספר האבדון, המבליל אליה אחרון של תקווה ואובכה בכית קולנוע ריק Adams שודאי ידע מי זוהר בעבר ללא רוחוק. ג'ין הארט, מציו, הסרט "ירויינטה", מגלים בדעתם של נזוד ותמהנו, המתגורר בכית קולנוע עזוב, אותו הוא נוטש כדי לצאת למסע דזקיישטי ברכבי אנגליה. הקולנוע הוא בית עזוב ומירון אמרים לנו.

בקביל בלט מקומה של הטלוויזיה. גיבור סרטו של קלוד שברול (ובילט נוארה), ברטוטו "מסכות", הוא מנחה של תוכנית מואסה לגילוי כשרונות זקנים וזוקא. שברול צבע את המסת הקטן בוורוד כך גם את מכונתו של הפשע. לאחר שנחשף איש הטלוויזיה כאיש דריין, הוא נושא נאות שברולי על כסח. המכשיר הקטן כאובי העם מופיע הסרטים אחד-ידם. בסרט הבורי-אי "ירוה", מלאה המסת הקטן את התפוארה ללא הרף.

גיבור הסרט היא לסבית יתומה הנלחמת מלחמת חרומה בנסייתה. אביה הרותני מסדר לה עבודה במרכו תיקורת ומיצע, שם מוקרים על מסכי תלוויזיה רבים, מראות זועה, הרס ואלימות. הקשר

נטיה זו, יש לומר, אינה מעידה בהכרח על טיב הסרטים. אחדים מן הבמאים/חרטאים הפכו משבר זה לנקודת מוצא אל דרך חיבתי, והוציאו תחת דם יצירות בעלות ערך. אחרים, מוכשרים פחות, סיפקו לקהל, קולנוע מבולבל ומאוד לא קומוניקטיבי.

ב מנקודת המשנית של הפטיבל, הפורום, הוגג סרטו של איטלו קונקרטי, "קו רוחב 45" (אטילה 86). הסרט צולם כולו בשחור לבן, בסיגנון צילום המזכיר את היצירות המוקדמות של הניאו-ריאליזם האיטלקי. הנופים של עמק הפן, ניראים כמו לקובים מן הפרסים האחרון של "פאיוו", סרטי של רוברטו רוסליני משנת 46. והוא אoor אומליה מקום הולחתם של פאוליני, ברטולדי צי ובלווי, אוזר שב ונירה הסרטים ("לפניהם המהפהה" 1900).

הדמות המרכזית היא זו של תומ, צלם סטילס אמריקאי, המתעד את שקייתו והתחפרותו של האיזור. תום מרביה לצלם את הנקנים חמושי הקמ"טם, את הנהר המודם, את כל העבודה שאין להם שימוש.

סרט הוא משל מזחאר על הקולנוע. הנה העמק בו פועל מטבח הבמאים האיטלקים, הנה העמק הנה הנופים המפרים האלה, הולכים ומאבדים את צורחם. וכל שנוצר מהם הוא קפאנן בדמות הציל"ם של תום. הנהר הוא הקולנוע המוזהם בדי הטלוויזיה ותרבות הקומיקס.

כאילו חSSH קונקרטי שמשלו לא יובן, הוא שב ומזכיר את הקולנוע בדיאלוג שמנחל חום על נעדר אורח באיזור, עם נערה מקומית. ברום לי, "אמפר-ריה החושם", והקולנוע המציג, עולמים לא הרף אל תודעת הגיבורים. ושיאה של התופעה בא לדידי ביטוי בדיאלוג בין שתי דמויות המשנה. הם מביטים בפוכם. ואחד אומר: "כמו הכוכבים - של חברה הסרטים פוק", והשני מתעקן, "לא של פוקם, הכוכבים של אוריון". האולפן הווותיק מפנה מקומו לחברה הפעזה מן הסוג החדש.

אין הסרט רגע שהוא לא קוח מתולדות הקולנוע האיטלקי. השילוב הזה יוצר תמונה סורי-אליסטית של האיזור. קונקרטי מצא סיבה אמיתי לעיסוק באספנות ובHALICA אל העבר. כך הוציא תחת ידיו סרט מגובש ויפה למדי.

ב וגם פחות מוצלחת היא זו של הבמאי הרוסי אלכסנדר סוקורוב, שהביא לתחרות את סרטו "כאב לא רחמים" (תרגום של'). מדובר בעיבוד חופשי למזהה של ברנרד שאו ("בת שובר הלבבות"), פנטזיה רוסית על נושא אנגלי או

כאב לא רחמים – אלכסנדר סוקורוב

על כל אלה אפשר להוסיף רשימה סרטים שתחרשו טם שאוב מן התיאטרון, רבים שעושם שימוש בעליות טלויזיוניות, שימוש בקומיקס, ובמקרים אמת.

כאמור, רבים מן הסרטים מתרחשים בידי מלמה העולם השנייה. סרטו של אנדרי ווידה, "כדונקה של מקרי אהבה", מספר סיפור אהבת נערות ביוםיהם שלפני המלחמה. הסרט הספרדי שבחרורתו, "שנת ההתקערות", מספר סיפורו התבגרות מינית בשנות השלושים המאוחרות. סרט ספרדי אחר, "יעדים רחבים", מגולל פרשה מן המציאות, על אחרון הבנדיטים באזורי אנדרטיה. מאין גירסה ספרידית של פלוטוורה נ'יליאנו. גם הסרט היפני, "הימים והרעלים", משוחזר מקרה אמיתי מימי מלחמת העולם השנייה. עבר, עבר, עבר.

בין העלילה לבין המתרחש על המסך הקטן קלוש, ונותר בגדיר גנדנות לשמה.

סרט טורקי בשם בילדת, שלא את יכירות הסרט, שחנית מתוככלת, בתקן עולם הטלויזיה המלאכית. והוא סיפור על שחנית שמאזאת עצמה חיה בינו. הדמויות השטוותות של עולם הפרסום. מעין חלים זועה, כשהואיב הוא מבון המסך והקטן. הטלויזיה אשמה באימפוטנציה של הקולנוע, מסתבר.

כיצד להסביר את התופעה? מוכן שנקודות המוצא היא משבר. אולי בדומה לתרחש באמנות הפלטיסטית, בחורים אמני הקולנוע, בהיעדר הרשות לשאוב ממקורות נחומיים. אלא, שבuden הפטוט מודרניזם הוא תגובה חיבוקת לאוירט המרדנאות של המודרניזם – שולל הכל, הרי שאימוץ רעיון בקולנוע שטחי למד. שהרי, אין כאן שאיבה ממוקרות אצילים על מנת להתרומם לאביבים החדשים, אלא הסתפקות במילוי המסך ופס הקול בציגוטים והעתיקות, כփרchan לדלות היצירתיות. פרט למקרים ברודים, אין באסונות הו, ברירה אל עבר, באיזור הבלתי פוסק של המדיום ושל הטלויזיה, אין בכלל אלה ערך של ממש. ■

ה עבר מנצח

גידי אורשר
על מאמוליאן בברליין

רֹבֶן מַאֲמוּלִיאָן

הייו בפנטזיבל ברלין השנה סרטים רבים. בשלוש מאות סרטים. חלום חדש יותר, חלום פחות, חלום מוכרים יותר חלום פחות. אבל הפטויריה האמיתית של הפנטזבל השנה נדחפה מכיוון כמעט לא צפוי. היוא אלה סרטיו של רובן מאמוליאן והותיק, שבדורותיו הקולנועיות שהוציאו כאן במנורת הרטרופנטזיבית, סרטים שהוכיחו שהענקים האמיתיים של הקולנוע כבר לא עושים סרטים שהעבר היה באמות מפואר ושיש, בהחלט יש ממי ללמידה.

ועבהה שארחים כמוו לא בקשו, לא דרשו, לא הרוא דבר על המסך שלהם. פנטזיבל הסרטים הגרלינאי הביא אמנים את כל העבודהיו של מאמוליאן, אולי לח' הזמן והאפשרויות יהו לנו אפשרו לנו רק חלק מהם. האמת היא שהציגנו ונפגענו. מ"גאי דספדר" והלאה הפגינו מערכיו המשבטים, מלחי פיניכטו וגורופיס אמיתיים. וזה הילך ובכר מסרט לסרט כמעט, מפגישה לפניה.

ב סרטים הישנים שלו, רובם בני חמישים שנה לערך מוכיה רובן מאמוליאן כיشبירות חוקים היא לא עניין של השנים האחרונות דזוקה. למרות שעשה רק שישה עשר סרטים הוא אחד הבמאים המתקדמים ביותר, גם במושגים של הדום, והסרטים שלו שהוקרנו כאן הוכיחו זאת לא עורריין. בסוף יומם של קולנוע מחייב הלכנו לראות את מאמוליאן בכל מפגש כזה היה כדי.

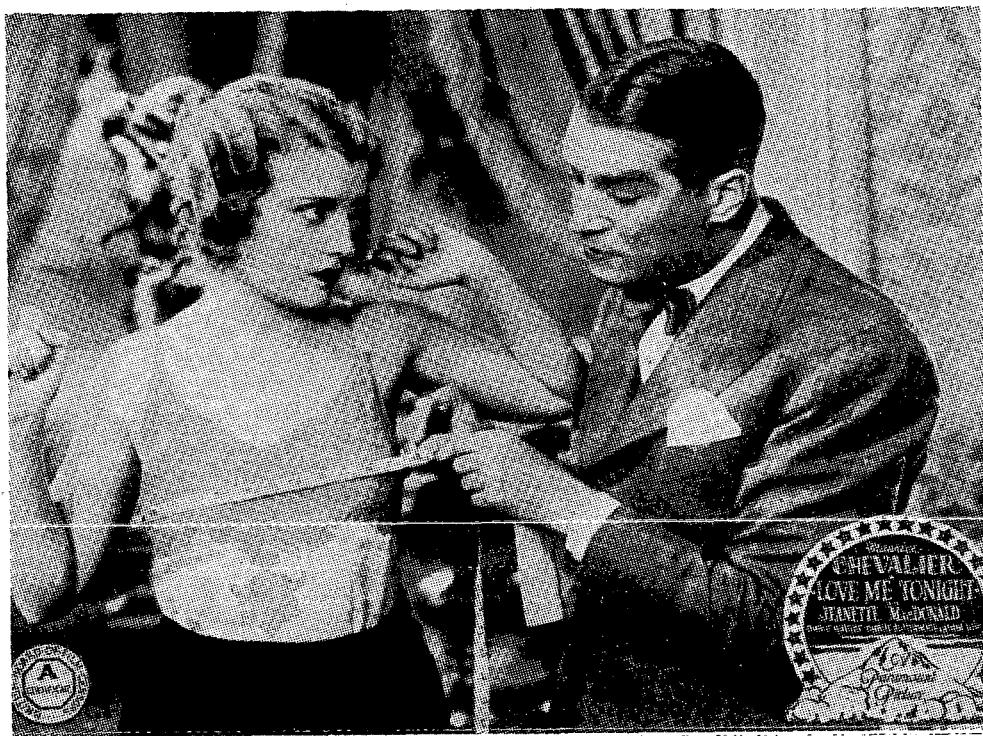
האיש בא מתהטרון ולפני כן מושוס. הוא הגיע להישר לשגען של הקולנוע, קרוב למתחם הקול שידר על התעשייה האמריקאית כמעט כולה. הוא היה אחד מאותם ממלאי שורות שתתרוקנו במעבר האכז'

רי מרהניאוט קולנוע. מאמוליאן דע לדרשו מאנשיו מה שארחים לא ידעו, אולי גם לא החשיבו. המלייזים קראו לה 'המצאות טכניות' בלבד. אבל הם שכחו שהקולנוע כוללו הוא המצאות וצעוצעים טכניים, הכל בשירות הדמיון האנושי והצריכים החברתיים והמקצועיים. ומה טכני יותר המפאן במלכו הופך הדר' נ'יקיל למסטר היריד, או גיגוות המצלמה המתחילה במילוי לו של מורים שבאליה 'האין והרומנטיך' עוזרת דרך פריס כולה ומסתיימת בויאנט מקדונאלד בטירה' תה אי שם בכפר ב'אהבני היליה', או הצבעוניות הלא ריאלית של 'בקי שארפ', או מבע פניה האוטם, השווה לכל נפש של נרטה נארבו בסוף 'המלך בריטניה', או הטקסטים וההומר של 'גאי דספדר' ואפילו המעקב אחריו תנועותיה ורגליה של פיד צ'אריס ב'גרכי מש'י'. מה טכני יותר ומה אמנותי יותר, חכם יותר, בעל השראה יותר?

מאמוליאן הוא מיוג' חסר פניו, נטול חSSH, בעל אופציונות אחרות. זה כבואה מה שהציגו אותו מוחי הטרור שגגו על במאים אחרים. היה לו אין לחזור, כל אמת שמשהו לא מצא חן בעינו אל התיאטרון, לנעעה, בסך הכל, כל כך מעט סרטים, لكن כל סרט, כמעט, פניה. אל אותן סרטים הוא מתיחס בשינויו נפש כמעט. עובדות חיים נחמדות. לא יותר מזה. הוא גם אינו מכחיש את תפוקדים של עוזרו. הוא לא כל כך הבני מה ואיך עושים את זה. הוא התענין בתוכה, הם עשו את השאר. הצעונות שאינה במקומה, אם תשאלו אותו. כי צריך לעתה מה לבקש. צrisk לדעת מה רוצים Shiraea על המסך

רובן מאמוליאן

מוריס שבליה וז'נט מקדונאלד ב"אהביני הלילה"

לשיאה המושפלה עליידי מהאהבה, בייחודה כשהיא מחרוז בלחש אחריו בתה הצערה החוררת העירה מלימודיה. הכת פגש צער ומחילתה להינשא אלום הייחוס המשפטני משנה את התוכנוונות. מאמליאן של "אפללו" הואabei בעל מדעות חברתיות חריפה ולמרות המלודרמיות התקופתיות הסרטים ממננו והלאה, לתקופה ארוכה מאוד הפכו שרשורת מיגעת של פטפוטים סטטיים בעקבות השתלטוו של המקראפון השמנמן המסורבל והדומיי-גנגי על בימת הצילומים. המצלמה נדחקה, עקב הרעש שהקימה, אל אחריה תיבת השתקה והתמונה חוזרת והפכה חד זוויתית, ככלומר - מציצה את האתරשות מנוקדת מבט אותה. הטכניות של הקולטה והיחסים בין המצלמה ומקראפון השטנו מדי כמה שבועות ובתוך כל זה הצליח האיש שלנו להעמיד מלוומה ריאלית קולנועית מאד, בלי להתחשב בגבלות.

אחרך ב"רוחבות העיר", בשנת 1931 עם נרי קופר וסילביה סיידי, דרמת גנטסטרים שיגרתית על בתן של גנטסטר הנארח על רצח שלא ביצעה. שייריתית, חזק מטיפולו הקולוני של מאמוליאן בנושא. האמת היא שהסיפור שיר גם כן לאחרי הקולעים של הסרט. במקור צרכיה היה לגשם את חפקיד הלידי הואת של המאפייה קרלה באן, הכוכבת של פראמונט מתוקפת הסרט האלים. אלם היא, שהקاريירה שלה דעכה עד קץ בעקבות הנכנסתו של הקול, לא עמדה במשא ולפיה החלה הצלומים החומטשה. את התפקיד קיבלה סיידי, הצעתו של הבמאי. גם כאן חזר מאמוליאן, בסרטו הראשון שצולם, בהוליווד, על האפשריות הלא מוגבלות של דמיונו, בהעה של המצלמה שלו ובעלג לנכותו הייחסית והעקבית של המדים אצל במאיים אחרים.

ה התחלת שיכחה כולה ל"אפללו", ב-1929, מבעוד ייחד כמעט של קולנוע בתנאים בלתי אפשריים. אסור לשכוח מה קרה שם מסביב. חודשים לא רבים קודם לכן הצליח יזמר הגיאז' לשגע את הקהל ואת חברות ההפקה ולהרגז את הראנוע שהגיע לשיאים של הצגה ווייאלוות. הסרטים ממננו והלאה, לתקופה ארוכה מאוד הפכו שרשורת מיגעת של פטפוטים סטטיים בעקבות השתלטוו של המקראפון השמנמן המסורבל והדומיי-גנגי על בימת הצילומים. המצלמה נדחקה, עקב הרעש שהקימה, אל אחריה תיבת השתקה והתמונה חוזרת והפכה חד זוויתית, ככלומר - מציצה את האתරשות מנוקדת מבט אותה. הטכניות של הקולטה והיחסים בין המצלמה ומקראפון השטנו מדי כמה שבועות ובתוך כל זה הצליח האיש שלנו להעמיד מלוומה ריאלית קולנועית מאד, בלי להתחשב בגבלות.

בעורחה של הלן מורגן ובעורחת היכולת התיאטרון לית שלו גם בעבורה עם שחknini, גם בתואר אחריו הקלעים של עולם הבידור וההזרוייל וגם בדרישות שלו מעזרוי הטכניים, הצלית מאוליאן להעלות על הבד סרט השיר לעשור אחר, לאפשרויות אחרות. המצלמה, שלו נעה, מתקרבת לפניה של הגיבורה שלו, חולפת על פניה חרדה, יוצאת החוצה אל ניו יורק בה היא מנסה למצוא את פרנסתה, נמצאת בכל מקום. זה סיפורה של שחknini מודקנת, רחוק מעבר

הרוֹגֶן

איפרו את הפנים. יכול להיות עוד הרבה דברים. בספרים מישחו כתוב על עזורים אופטיים ומסננות מיוזדות בהן השתמש אמריליאן כאן. אבל זה קונה על המסך, טרנספורמציה מלאה. בשוט אחד. ולך תחוויך על קולנועיות. האפקט מהם וכך גם הסרט. בדיחה מקابرית על סיטואציה מותאמת. לא בכדי היתה ואת הגסה הטובה ביותר.

ואז בא "אהבני היללה". רק שנה מאוחר יותר, ב-1932, נשבל האחים צ'דיין והתפלשו בעיביות של המקרופון והמצלמה, כאשר במאי המיזוקלים משאי ריים את העמלויות שלהן במכגרת של האולמות המפוארים, עם המסתכים המתונגעניים והרגליים השמן נמנות של המחלותם שליהם, במאים שאינם ממש ביכולת של הקהל להבין שהעלילה יכולה לפרוץ את החומות הבצורות של התאטרון הפגור, מאמליליאן מטסל את מצלתו מזקומה העליונה בבית פרסאי, אל הרחוב המתוורר, אל עגלת העוברת בדרכן, לקבוצת חילימ צועדת ועד לאرومון ובו מכהה לו הנסיכה היפה שעדיין אין לה איש. מורים שבאליה המקסים הוא החיתט העליון השוכר מסגורות, ממש

שינוי האתי מגיע עצמי, באotta שנה, עם
סדרתו השלישי של מאמליליאן. "זר" ג'קל
ספרו זה של סטיבנזון. המיסטר הוקן יכול לסכם את
השינוי רך אחריו שנים רבות. אכן הוא גות את
הריאליות היחסית ונפה לפנטסטי, לדמיוני מושם
שהודמיון מציע הרבה יותר מאשר אפלוזיות. בהזגה של
המציאות, הוא אומר, אתה כבול על ידי המציאות.
אולם אם אתה מכירנו מראש עוסק בדמיוני,
שאיין לך מഗבות כלל, מלבד דמיון.
לסרט והה שיצת גם סצינה אותה אתה לא רצה
הבא לחשוך. יש דברים שאתה לוחץ עירך ללבך,
הוא עונה למראינו שלו ומהירות. הסצינה היא בדיווק
אותה סצינה כה, בשוט אחד יוצרת המצלה מפניה
של פרדריק מארץ' בแกקיל האער והיפה אל ידו,
ואנחנו רואים את הדי מתקשה שעירז ואז עולה
המצלה בחזרה לפניו ואנחנו רואים את פני הקוף
של היד. שום דבר לא זו, המצלה לא הפסיקה
לצלם, אגדה ומיציאות, דמיון ועובדות, טריים ופשרו.
יכול להיות שאתה היד צילמו בסטופ פריים ובנתים

הן מורגן ב"אפלוז"

תערוכת של מערבון ומוסיקל ועשה עליהם פארדי דיה. ציריך לזכור שהפארדי בא לאקלנווע מאוחר הרבה יותר, בעיקר ממש שכדי ליהנות מהפארדי היה צריך להכיר טוב את המקור. ומאמוליאן מרצה夷יעצמו לעשות את זה מוקדם מאד בהסתוריה המצעטלטה של המעריכון כשהוא מביא את הסיפור של בונופית הגדיטים שנמניגום מאוחב בקהל של זמר אחד שיכל לשבור בעוצמתו כסות אל לא לחוף מכונייתם עם בנו של מלינר ואשותו לעתיד. הסרט רורי בידיות נחדרות במבנה החכמה שלו, בניז'ול הקולנוצי וביכולת שלו לzechוק על המדויים בו הוא עוזבך. כאשר, למשל אחד הגדיטים מכון אקדה לקרבנו הוא אומר לו: "הרים יידך או ש....". "או ש... מה?" שואל הקורבן. "לא יודע, בסרטים אומרים רק או ש... ולא ציריך יותר" עונה השודד. הקהילען הריצה מצחוק.

ואחר כך באו "גבוה", רחוב ונאה" ב-1937 עם ברנולף סקט וairoין דאן על האבטה של שחקיינית גורדת להוואי, "גער הוואב" שנתים אה"כ עם ויליאם הולדר, "סימנו של זורו" ב-1940 עם טירון פואאר, "דים וחול" (1941), "טבע על אצבעה" (1942) עם הנרי פונדר, "חוופשת קיז'" (1947) עם מיקי רני ויגברי משי", "הפקה מוסיקלית של יונזנטקה" הנחדר של לביטש עשר שנים לאחרך. כאן ציריך להעוצר שוב, בסרט הנחדר הוה שאותי החזוק לכל אורכו עם צמרורות ודמעות של הנאג. מאמוליאן איינו רוזה להחרחות עם אף אחד. הוא מנסה רק ליחס את המימוניות שלו. גם בתהום ההומו והמצאה וגם בתחום המלהדרה המוסיקאלית. והוא מגילה הרבה מעבר למשוער ממשום שהוא אינטלקטני להחריד ומשום שהוא אלגנט להריגז. מאמוליאן מראה בכך את כוחו, את השפסוף עבר בכבר בלמעלה מעשרים וחמש שנים. הוא מצליח לעזוף את התהוויביות שמציג לו המקור ונוטל רק מה שיכלקדם אותו. ואם יש חורים, מאמוליאן מלא אותם בתוכו, בטקסטים מצחיקים וחדים ובריקודים. הרבה ריקודים, הרבה צבעים, הרבה כשרון. כמו הריקוד ההוא של צ'אריס-ניינז'קה בחזרה במלוון, מרheit לרהייט, כשהיא מוציאה ממחבואם את פרטי הלובש הקפיטליסטי לקראת הפגישה עם אהובה והמרקוב. מאמוליאן מביא כאן את הסגנון לקיצניות מרתתקת וממלא את המוחמר שלו בחוץ אידיר וב יכולת מרשימה אותה הוא מוציא כמו מן השירול. זה סרט של כשרון, זה סרט של שארם, זה סרט של הנאה. מזה ציריך למדם. ולא רק מזה. מכל הסרטים של מאמוליאן. מהמחשبة שעמده מהcorr. נציג מקסיקאי של האפרוריות, מחקר עד קצתיו של הקולנוצי, רצון להעציץ את האפשרות ולעיטים גם את הכלתי אפשרי, התמונות עד מעבר ליכולה, מבטחים לנו שייביאו את סרטיו גם אלינו. נראה אותו. ■

כמו מאמוליאן המפעיל אותו. הוא מתאהב בו'אנט מקדונאלד המשוכנעת שהוא איש אצולה, אבל מוכנה להיות שלו גם אחריו שהיא מתגברת על האכבה הראשתונית.

צינון הפתיחה של הסרט היא מעשה אמנות שלעצמו כשםאמוליאן משלב תמונה וקול ביצירתם סימפוניים לעיר מתעוררת ומצלמים פרטם בהדים המשתלבים בקצב מקטים להרמוני שקשה לתאר את עצמתה. הוא לך את זה, האדון מאמוליאן מהפקתו הבימתית המהוללת של "פררגי ובאס" ופרמינג'יר רק שיחור גם הוא בסרטו. אבל כאן המקר, לפחות הקולנוצי וՓיס המתעוררת היא מסטריפס שאין ריבים כמווהו. ואין, אחרי "שיר השירים" עם מרין דיטרייך, 1933, בא "המלך כריסטינה", בו מצליח מאמוליאן להכנייע אפילו את גארבו הגודלה. ולא רק אותה, אלא גם את קהלו המצפה מנגנו עצשו ליותר ויותר. בסצינת הסיום למשל בה נראים פניה של כריסטינה הנושאת את גופת אהובה. איך סיים את הסרט שלא מאמוליאן את עצמו. אם היא תבהה, תירעמו הצופים על הסיום המלחדרמי. אם תחקק, יכעסו על הסיום המלאכתי הטוב. הפרתרן בא מתקן ידי'ינו את הטבע האושווי. גאנבו לא הבעה כל רגש בפניה וכל צופה צופה שם בהם את רגשותיו. טוב ושווה לכל נש. פתרון גאנוי שהוכית את עצמו בגבוקה. מאמוליאן ניצח שוב בדרכו לעצמאות כלכלית ואמנותית.

נקודת העין היבאה היה "באקי שאוף" משנת 1935, אחרי "אננו חיים שוב" שנה קודם לכן ולפני "גאי דספראדו", אולי הטוב שבסרטיו. "בקי שאוף" היה סרט ראשון בצעב, בטכניקולו של שלושה צבעים, ומאמוליאן משחק בINU עם כל הקלמר. הסצינות תפורה לשימוש המריובי בצעב, החלקיים אדומות, גם אצל מרמים הופקים וגם אצל פרטס ד', גמדים של הגברים, הרקעים המפוארים, הבימתיים, התפוארות והתחזרות, הפרטים הריבים המרפדים את התמונה, הכל משרת את האפישות הנוסף, הצעב. אפילו נכנע להגיוון. למשל, בשעת הנשף, כשנסמעים הדי התותחים של צבא נפוליאון המתקרב ומתחליה מהומה. התמונה עוברת מצבעו ניוט רב גווניות בגדדי הhoggenhem לזרימנשטייט אדומה, המדים של הצבא האנגלי הנשאר עד סוף הסצינה על המסך למראות של פ' הגיוון, הוא וגאניו צרייכים לעובב ראשונה כדי לצאת לקרב המתקרב. איש מהצופים לא שם לב להגיוון בסצינה זאת, רק ליפוי הזרות שהשתלט. וכਮובן גם לגרברת הופקינס, ייפויה והזרות שנראית מציגין עם תפקידי מזרוי עיניים כחולות.

"גאי דספראדו" היה כאמור השיא. כאן מוכחת מאמוליאן שיש לו חזש הומור אידיר כשהוא מביא

מאת דני ורט

DOWN BY LAW

דומה שהائינטלקטואלים האמריקאים היו רוצחים לראות בקולנוע העצמאי הניו-יורקי את התשובה להוליווד. זאת לאור החيبة שבה מתקבלים סרטים "עצמאים" בפסטיבל ניו יורק וב"ארט סיננס" של ניו יורק. דור חדש של יוצרים עצמאים שצמח בשנות השבעים והשמונים בעקבות אבות מיסדים כגון נאס מקס וג'ון קאסאבטס; ממשיך בהםם יחסית אהבה-שנאה עם הקולנוע ההוליוודי הקלסי, משתמש באלמנטים ז'אנריסטיים של סרטים אמריקניים ומשלב בו זמנית השפעות מהקולנוע האמנותי האירופי; החל מאנטונינו וכליה בונדרס, כאשר שוב ושוב שבים ומזכירים לנו את הגל החדש הצרפתי.

Down by law
שע מאי, השעשוע מופק מהצבת
צמד פני הפוקר של לורי ושל
ויטס, השנאים שיסדרו אותם
והנסרו על פשעים שלא ביצ'
עו, מול התיר האיטלקי, שם
ביר בהגיוון לתאם בתמונות גמו-
רה שהוא נאסר מושם שהרג אדים
במהלך משחק קלפים. בנני הוא
קומיקאי יוצא מ הכלול והוא מספק
לסרט את הרעים הקומיים
המוחלחים שלו. רוברטו מצויד
בפנקס שבו הוא רושם מילימ'ס
חדשנות וציטוט, ומביא לסרט
משחקי לשון, כמו באותה סצינה
מצחיקה עד דמעות שבו הוא
מנחה את חברי לתא ואחר כך
את יושבי בית הכלא כלו במש-

I-scream,

You scream,

We all scream

For ice cream."

רגע משעשע אחר היא מבוכתו
וחוסר האונים שלו כאשר אותו
פנקס ניזח הולך לאיבוד תוך

תמים מאי. העור כנגדו הוא
"לוחר" אחר, זאק (הזהר והמליחן
בעל הקול הצrido טום ווייטס).
דיסק ג'וקי מובטל שנערתו
משליכה אותו מהבית. הצלע
השלישית בחכורה גם הפעם היא
זר, אירופי, תיר מאיטליה בשם
רוברטו (הקומיקאי האיטלקי
רוברטו בניי).

Cמו "זרים" מדובר בסרט
שבחלקו הוא סרט מסע,
כמו ב"זרים", ג'ארמוש
מציב את האירופי מול נפלאות
העולם החדש ומפיק מכך רעים
משמעותיים לא מעטים. בדומה
אל אהבתה של אואה מ"זרים" את
התרבויות האמריקנית הכהה לבבי,
טו בשיר you put a spell on I,
כך רוברטו מעריך שירה אמרית
קנית, ואת שירי המשוררים
האהובים עליו ולוט ויטמן וורי
ברט פרומט הוא מנצח באיטל-
קי.

הסיפורואציה הבסיסית של
הסרט על פי הגדרת הבמאי היא
של סרטו, דיסק ג'וקי ותיר
איטלקי הנקראים "יחדיו לבית
כלא בלואיאנה". ג'ארמוש נזה
את המיליה הנניי-ירוק לחולוין,
ומיקם את סרטו בשלושה אתרים
בננו אירליינס, בית הכלא של
לאויאנה ואיזור הביצות הבלתי
גמצע.

בנגיגות לסרטים אמריקניים
אחוורנים שמוקמו בעת האחוורנה
בננו אירליינס וסוביותה ("ללא
רchromis" של ריצ'רד פירס או
ברורה) "זרים" עסק בשני מפסי
מקבריד שאולי יגעי באיזשהו
שלב גם ארצתו הצליח ג'ארמוש
באמציאות צילומי השחר לבן של
רובי מייל להפק מקומות הצי-
לים, ויליאדי, מהרמים כוש-
דוזתו של ויליא, אורה שהגיעה
מכוראפשט. יחדיו הם יוצאים
למגע למיאמי בעיצומו של החור-
רת. אותו מוסיקאי גרום, ג'ין
לורי שגילם את עבירותoxic של מלר
בסרטים בשחר לבן של ונדרס
ומצד שני מענינים לסרט משחו
מניחוחם של הפילים וגואר
האמריקניים.

חשי הגומلين בין הוליווד
ליעזמאים של ניירווק באו
לאחוורנה לביטוי גם כאשר
אחדים מהגנו וויקרים ניסו מולם
מהעבר השני בשיתוף פעולה עם
גורמי הפקה הוליוודים. תופעה
שעשיה אליו בעודי לרענן את
היבוש מנו סובל הקולנוע
האמריקני הממוסד. התוצאות עד
עתה לא היו מעדרות במינוח -

סווון זיידמן עם סרטה "סווון"
או הבמאי יליד הארץ עמוס
פו עם "עיר ללא רחמים". מידך
נוצרה דוקא יצירה קולנועית
مفחיה ורعنנה כאשר במאי
"ממס" מרטן סקורסזה (שבע-
צים מעולם לא נתק ממש מושׂר-
שיו) שב למקורות עם "שגעון
של לילד", יצירה בעלת אי-יכוות
של סרט עצמאי ועם ذات קולנוע
מרתק ומערוך מחשבה.

מאו הצלחת סרטו העילי
השני "זרים"; ג'ים ג'ארמוש היה
לייצר המופרנס ביותר של הדור
הצעיר של העצמאים מנוי יוק.

"זרים" (או יותר דיק שמו
המקורו "זרים יותר מגן עדן")
היה מאו הציגו ב-1984 לאחד
מחביבי "הקלאט" בניו יורק.
ג'ארמוש יצר את "זרים" בתק-
ציב שרו נעל: כ-100 אלף דולר
כשהוא הסתייע בחומר גלם וzych
שקיים מים ונדרם. עתה הסרט
הפקה שתקציבה פי עשר בערך,
ונטל את צלמו הקבוע של ונדרס,
רובי מייל.

השלד העילי בסרטו החדש
"נדפי החוק" ("Down by law")
והה ל"זרים" (אבל, גם הפעם
העניק לסרטו שם שמשמעותו לא
ברורה) "זרים" עסק בשני מפסי
דינם ניו וירקינס, מהרמים כוש-
דום, ויליאדי, המתחרים בת-
דוזתו של ויליא, אורה שהגיעה
מכוראפשט. יחדיו הם יוצאים
למגע למיאמי בעיצומו של החור-
רת. אותו מוסיקאי גרום, ג'ין
לורי שגילם את עבירותoxic של מלר
הפעם את ניק (גם כאן כמו בסרט
הקודם חיבר את פס הקול
המוריקלי של הסרט) סרסט

האמריקני המסתורי. לי נזר קומי-דיה (גם כאן מדויב בסרט בתקה-ציב' נמוך שנוצר כמעט בהתנדבות), ופרסומו של לי מזמין את עלייתו לגוללה של ג'ארמוש) הגדלת מסרטי אוריינט בקר של גיבוריו של נערה כושית בין מחוזיה אהבה התובעניים. יש שמייריו להכתר את לי כורי אלן השטור. התמצאה הסופית בחביבה ככל שהיא נראתה אגדתית. דוקא האיטלקי הור, מוצא לעצמו אשה בלב השמה ומחליט להתיישב במקום. רוברטו המאהב מחליט להשר עס בת אוציו ניקולטה בפונדק הנידח שהוא מנהלת, בעוד שג'אק ואק יוצאים להמשך בנדודים. כמעט כמו באגדות דרכיהם נפר-בר (שהפיקה את "ז'רים" של ג'ארמוש), שהזגג בפסטיביל רטרודם האחרון ונוחר בגדר תרי-גיל תיארטוי משעמם ומיגע למדי. כמו בצד המורח, גם במערבי קולגנו הוא עדיין פונק' ציה של בשרון.

החוות שבקרה רגיל הייתה מהוות תואנה לציננה מפורשת. ג'ארמוש מציע את סרטו מאורית בדיזות מלנכוליה ויאוש בראשית סרטו, במיוחד כשהוא מתאר את יהודיהם של ג'יק וג'اك עם נשייהם, וועבר לקומדיית המפתחת מרגע הופעתו של האיטלקי המשונה ועד לסיום הסרט, שלו הוא מעניק מעין איכות אגדתית. דוקא האיטלקי על פרטיו ("אקסן") חשובים ולהתעכ卜 במקום זאת על הפרטם הקטנים, המישניים בכיכול. כך הוא מצלם ניקולטה בפונדק הסצינה שבה וויטס מוליך בין חפציו שהושלכו לרוחב על ידי נערתו הזעמת (אלון בארכין) ובחר מתחם את מגפיו המרוקעים שבーム או מטפל בחיבת. בדומה לجارמוש יוציא צער אחר, במאי כושי בשם פוקיק לי מספר בסרטו העילתי הראשון "She's gotta have" את תוכניתה הבריחה מהכלא נחלצת השלייה מהמסדר באורח פלאי. ג'ארמוש פשוט חוסך רית לסייעו של הקולגנו מהצופים את מוליך הבריחה מבין

ידי בריחתה של החבורה מהכלא לא, ורוברטו האמלל נותר ללא שפה ויכולת להתקשר. כמו "ז'רים" כן גם הסרט הנוכחי הוא קולגנו שאוהבים לכנותו מיימיליסטי. אומנם, כאן לא משתמש ג'ארמוש בטכנית השוט האחד המסתויים בכל פעם בהאפלת התמונה, אבל גם בסרט שעריכתו קוגניציונלית פחות או יותר, הוא מעדיף בכוננה לדלג על פרטיו ("אקסן") חשובים ולהתעכ卜 במקום זאת על הפרטם הקטנים, המישניים בכיכול. כך הוא מצלם ניקולטה בפונדק הסצינה שבה וויטס מוליך בין חפציו שהושלכו לרוחב על ידי נערתו הזעמת (אלון בארכין) ובחר מתחם את מגפיו המרוקעים שבーム או מטפל בחיבת. בדמותו של ג'ארמוש מציע את תוכניתה הבריחה מהכלא נחלצת השלייה מהמסדר באורח פלאי. ג'ארמוש פשוט חוסך רית לסייעו של הקולגנו מהצופים את מוליך הבריחה מבין

מלוי

אתה. רנה-מצליה לזרוק אותןנו, בركמה העודינה הוו, לתוכ סיפור כמעט בלתי אפשרי, מהותה הייתה מישון כבר כאשר נכתב ב-1928 (אלפרד ז'اري ו"המלך אובי" שלו היו ב-1928 בבחינת הקולסיקה של האונגרד). האם בקש רנה לומר לצופה של חיים שהמלודר-מה חזקה, מרגשת וסוחפת יותר מזינרים אחרים? קשה להבין מה משך במא依 שמויה עם קולנוע אינטלקטואלי, קולנוע של צוראה ותכנים מבריקים ומורכבים לעשית מלחדרמה מובהקת כל כך, אלא אם כן רצאה רנה לבודוק את ה(ok)יה שבני תיאטרון לקר-לנעו. או ליתר דיוק, אך מעבי רים מהזה בשלמותו מן הבמה

עליה. אסוציאציות של העולם של אتمול. התמנונות אלומות. ואז עולה מסך ארגמן כבד על הצגת תיאטרון ומן התמונה הראשונה יוצר רנה סביבה, אווירה ומצריות תיאטרלית באמצעות תפארה רה, מיזנסינה ונויות תיאטר-ליות.

השחקנים המשחקים תיאטרון בתוך קולנוע אינם ארים להג זים או להרים את קולם ותוננות המצלמה, הערככה, התמנונות הקרויות והרחוקות הם השופחה והאמיצים בהם מתבונן במאי ב'מלוי' אנחנו צופים ומגיבים לתוכנית כפי שהיא נראה,

זכרן – התופעה המופלאה והמטפורית – העסיקה את אלון רנה ברטויו התעדויי ים והעלילתיים. "מלוי" זה סיפור אחר. על פניו, "מלוי" הוא פשוט והבהיר שברטוי רנה, מבנה הסיפור הוא הפחות מרכיב שככל סטטי. הוכרן – או אולי בהקשר של 'מלך', לו', הנוטalgיה והגעוגעים אל הכלום של אטמל; הדברים שעשו וקרו, הדברים שעלויהם דברו וכחכו, התמנונות הישנות של שחקים נשחחים בתרוך קופסאות טיגריות, כאשר העישון היה עדין אלגנט; ואלבומי הציורים של ההורים, מתוכם צפו בר קדר בים שמתו מזמן ביחד עם אופנה שהדילקו באלו רנה את הזיק שמנו נולד הסרט "מלוי".

ארבעה סרטים נעשו על פי המחזאה "מלוי" של אנרי ברנשטיין – האם ראה אותו נהזה האם העירך אותו ומחוזו הוסיף גרסה חמישית משלו האם נישבה בקסמן של אופנת התסרוקות הנשיות של שנות העשרים, השיר הגלי הקצר המסתיר את המצח ושמלות השק הקלות ששינו לכל הנשים מראה שטוח, בין אם היה חוץ שוע או לא; שמולות שהשליש התחתון שלונו היא פליפה דמי מניפת ניר מרצד. ואולי חברות אופנה ישנו, על צילומי הסטילים המסוגניים שבהן, היו הגורי לעשיית הסרט העסק בעבר הק-רו, המוכר ככיבור מקור ראי-שוו, העבר של אירופה בין שני מלחמות העולם. האם רצה רנה להציג ולראות איך נראו הבית, הרחוב, מועדון הלילה, הלבוש, המוכית – בשנה שבה נולד

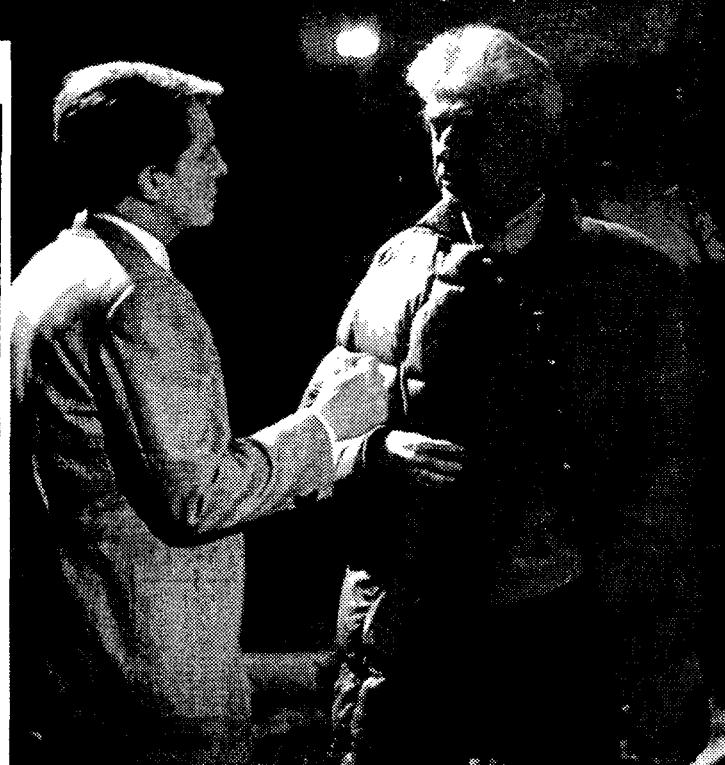
נה מתחילה את סרטו בת-מוות כף ידו של אדם, צופה בתיאטרון, המעליל בתוכנית של ההצגה "מלוי", והתוכנית כפי שהיא נראה,

הוירטואו שעה שהוא מספר סר פור, והמצלמה לא זהה מפניו לארוך תשע דקוט גם לא לזרך תמונות תבונה שגרותית של מאן ינוי. הצלמה באולם חופס את מקום של השחקנים והמאייננס, משאוי היפנות של דוסוליה. המולדrama המושנת והמרירה של ברנטשטיין על סופה הופטה במקצת מז הפונ השגרתי של רוב המולדראות עבדה עלי באמצעות בימי בריק של אלן רנה.

כדי שנוכור שהוא תיאטרון בתוך קולנוע משתמש alleen בתחובלה יפה: בסיום של מחזה סרט זה ביצאנו מן האולם שעלה הבכ שאותו עולה בו בהדרגה כאשר הקולות גועים ברדת המס האחרון כמו בתיאטרון, ג'ג גם פה בקולנוע מופיעות הכות' רות האחרונות כמו הראשונות, בזורה אלמת, ורק מלמולו וDSAשו של הקהל היוצא החוצה נשמע באולם ההולך ומתרוקן.

במידת מה מוכיר הסרט את עבודתם של במאי הטלוויזיה האמריקאית, שבשנות ה-60 העבירו אל מירקע הטלוויזיה מהות מפורטים כשלבו טכני קות קולנועיות ותיאטרליות לבקשת אחת. אך רנה ב"מלר" עבד בשבייל הבכ הגדול של אולם הקולנוע החשוב, מדיום שלם שחק בו יש משקל מכריע בין אם השתקנים מצולמים מקרוב או מרחוק.

בראיון לקול-ישראל אמר השחקן פיר ארדיטי שלדעתו מחוותיו של אנרי ברנטשטיין הם גרעינים זה כולם גם את "מלר". אך גם הוסיף ואמר שאלו רנה אינו חשוב כך. רנה אהב והעיך את המחזאה ו澤ים אותו כפי שיצא מתחם לדייו של המחזאי לא שיוי: גרטשו של רנה, החמישית במספר היא הנאנינה ביותר לטבסט המקורי. גירסה יפה, אינגליגנטית, מהפה נטה. ■

אלן רנה מדריך את פ"ר ארדיטי סא宾 אנה ואנדרה דוסוליה

יבין הירש

הסתאטית, הקבועה, הלא מש-יחסי לרנה היה תמיד זו ערכיו. תנית אל מדים דנאמי שחוק תמיד התפעלת מיוכלו לחדר משחו בשפת הקולנוע, אך תמיד אין כי ספק מסויים שמקורו גם ניקר בא התרגש מקרים באי יכולת שלו להתרגש מקרים לנעו כל כך מהושב, מנוכר, נעדך ספונטניות שיש בו, אולי, לא מעט פוזה. קצת מאבן ולעתים משעמם - אותו. ב"מלר", בזכות משחקם של כל השחקנים (את פאני ארדאן אהבתו בסרטו של טריפו "לפתח ביום ראשון") והכוכבות התקופה, העשויה夷יב כל כך, אם אין אנו מתייחסים לרנה כאל פטיש, האם אין אנו מתייחסים מרטינו כדבר מוכן מלאו. אני מודה ששאלת זו הציקה לי לאחר מההשפעה ב"מלר" כמו גם בסרטיו אנדרה דוסוליה כמו

החנות מעבר לפינה (1940)
במאמר ארגנטין לוביטש: תפריט: סמסון רפלאלסון (על פי מהזה של ניקלאוס לסל); צילום: ויליאם דניאלס;
שחקנים: ג'יימס סטיווארט (אלפרד קראלייך), מרגרט סולבאן (קרלה נובק), פרנק מורגן (מאטושק), ואדאם יוזה
שילדקרודט, ויליאם טרייסי (פפי), פליקס ברטרט (פירוביץ); 97 דקות.

הפועלים השחורים של הדודר – מאיר שניצר

שאפשרה את קיום החיים באירועה עד פרוץ מלחמת העורם בראשונה. בתוך החנות מוקנו ציבור של זקנים, וعليهم מפקח איש הקשר עם המעדן הרוכש, הלא הוא מאטושק בעל הבית. אותו בעל-ቤת, כורכם של בעלי-בתיים, מקדם ומרוחק עזב, דים לפי שיקולים מניפולטיבים מסוים. הסרט תופס אותו כשאל-فرد קראלייך הוא ראש וואשו ללבני החנות, מתחתיו מתקדים ואדרט האמבייצ'וי, פירוביץ, שפלהרות, ופפי הנער השולט. אי-שליו של סדר פנימי צפוי, כולל דמות האב הקפדן מבחוץ ובוכל כל מבנים. ממש כמו הקירור הזקן פרינץ יווז' שלט באוטו-דריה הנגרה, באותו עידן רחוק של געוגעים.

צמד אחים בא על חייהם – יום במלכת מאטושק. האחד, קרלה נובק, צעירה עם שאיפות קידום בחיים, ממש כמו אומות לאומניים שירו על הדוכס הגדל בסאריבבו. היא מנדצת עצמה לעבודה בחנות, מנגצת את המצב הכלכלי וההתעסוקתי, הקשה על מנת להפעיל סחנתנות ריגשית על הקירור מאטושק הרחמן. מתקבלת לעבודה, ומערערת את השלווה. אים שני, חמור הרכה יותר, שעலול להמית אסן על מערכת האיזונים של שליט'ינשלט, בא מכיוון בית המלוכה עצמן, מתוך ביתו של מאטושק בעת וabit.

של כבוד ושל ערכיים בודדים, שנעודו עבירות כדי להגן על הוותיק עולם מעוות לחלוותן, ההוויה שפגישה בין העשירים למשרתיהם רך על רקע יחסם קחתן, רך בחנות המזוכרת הקטנה.

עשיר זה הילומים. עשיר (לפ-חות או) פירושו מוניטיס פיפוי. עשיר זה סיגר. חפרפרת היא נושאת המפארה עבורה אותוesi גר. פותחת דלתות הטקס, מליצ'ה דיסקרטית על גוון מסתוריה של האיזומרג. לוביטש, שבילה חלק ניכר מהאקראייה שלו בטופיה התקיף הגוף של חי העשור, ובתוך כך עזק את אותו מבוגרים, מתפנה ב"החות מעבר לפינה", לשאול גם לשולם הפועלים הקטנים של הדודר.

סודר שם, אצל הנמלים. בצד זרם אפור של חיים ושל התה' נפות לمعدן הקינה, מטפחים חלק מענוו-המלאה גם תקווה סמיותיהם משליהם. לא שזה רצוי שרפאלסון עצמו ציין שהוא חיש קירבה גדולה יותר לגיבורי הסרט השני, מאשר לבוכות הפורצלאן של העושר. אין פלא: רפלאלסון שירת בנעוריו כבן בחנות כלבו, וגם ארגנטין לוביטש רשם לעצמו רקורד דומה בילדותו.

ולדרון עלייך קצת יותר. לילית "החות מעבר לפינה", מתרחשת כמעט בכל אחד מהחנות הראשונות. רפלאלסון נשבע שבשני המקרים הוא לא ראה ולא קרא אותן, ורק בכאן ובכאן, בדמיוניות למזרחה. בודאות, סמל לסדר האוטו-דרי. בודאי ישיר מתוך עיקם עולם הנוגרי הישן, סמל לתרבות האיזוניים התרבותיים-פוליטיים האני, עולם של דיפטנס, עולם

פנינו הצד המוצל של "צורת בן עדן". את הצד המואר של הגנתנות היבנית ארנסט לוביטש בקומדיית האניה שלו "צורת בן עדן" (1932), שהוקנה אצלנו לפני כשנה. באוטו פן של חיים קידיים מים עשרים שרכשים מתנות, ויש גם גיבבים ששוכבים אותו מהם. החים חיים בצל הוהר, ליד המינק ומסדרוניות בת המלון, סמוך למסעדות ודרגות אלוף. ממש כמו בסרטי פרד אסטיר ונינגרד רוג'רים.

לצד עולמים המופו על העשי' רים והגנים, ניצב עולם של חפרפרות הדণאים, של האנשים המאכלסים את המגנון לסתופק צרכי הוהר. על הנעשה בעולם עולם ובلت הולידיי זה, מקדים ארנסט לוביטש את "החות מעבר לפינה". מן ההגינות היהי' לחרף בכור בנקודה זאת את סמן אפלאון, התסריטאי המשורר תף הן ל"צורת בן עדן" הנו ל"חות מעבר לפינה", מה עוד שרפאלסון עצמו ציין שהוא חיש קירבה גדולה יותר לגיבורי הסרט השני, מאשר לבוכות הפורצלאן של העושר. אין פלא: רפלאלסון שירת בנעוריו כבן בחנות כלבו, וגם ארגנטין לוביטש טש רשם לעצמו רקורד דומה בילדותו.

ועוד קשר בין שני הסרטים: שניים מתבטים על מחוזות הונגרים של טרם פרוץ מלחמת העולם הראשונה. התסריטאי רפלאלסון נשבע שבשני המקרים הוא לא ראה ולא קרא אותן, ורק בכאן ובכאן, בשני המקרים מדובר בשידור ישיר מתוך עיקם עולם הנוגרי הישן, סמל לוביטש המרכז-אירופאי של לוביטש האני, עולם של דיפטנס, עולם

מתקרב לדלת המנהל, איןנו מבקש סליחה, פושע פנימה בגין סות של חוליגנים, בעלי ענות העניים, ווחרץ לשונו לעומת המנהל הכל יכול. כתעת, גם הוא כל יכול. גם לו יש מיליון. רובלוציה.

"החותנות מעבר לפינה" מעדיה פה את האבולוציה, את השינוי בקטן. לוביטש מציג את הזבן השافظן ואדים, שroxaza להגיע לצמרת דרך החנופה דרך מיטת אשת הבוטס, וספפו שמשלים בראשו, בפטורין. מל האידייל הרמאי הוה מציב לובייטש את דרכי הנוגם של אלפרד הראישליך, זבן ראש, שעוכב תחילה של קירוב ורוחוק משולחן הינהנהלה, וספפו שמצוא עצמו בשתי קדרות צוין חשובות: הוה גם מנהל את החנות, וגם זונה באחבות הזבונית שלו. לובייטש, אדם חכם, אינו חולם כל לשבך את המסר שלו בתוך פמפלט חמור-סבר. הוה גנייך האסכולה הדוקטורית של ההומר המרכז אירופאי – מרפנן מולנרג ועד ירטלב האשך – ובמקום חופים וחוץ-רוות מהפכנים נסוח קום התגעגע רה עם חילכה, הוה עוקב בנחת אחר הקומדייה האנושית. ומבי' חינה זאת, אחת הדמיות החשוריות בות ב"חותנות מעבר לפינה" היא דמותו של פפי הנער השלייח. הוה מתקדם ומתקדם ומתקדם. מעע' מד של שרתי-פARTH-ידלות לעם' דה של עוגה-על טלפונים. מכאן, קצירה הדרך להגשותו האישית, להפיקתו לובן מן השורה. אפילו אותו צייר לובייטש ורפלאלסון בחוכמה ובחוש מידה. פפי פוגש ברופא שמתפל בעקב הבית מאטושק. "מה עיסוקך בחיב' רה?", שוקר אותו הרופא. "אפשר לומר שאני איש קשר. אני שומר על קשרים בין חברה מאטושק ושות' ולקוחותיה באטען האפנינים", עונה פפי. "כולם, אתה נער שליה' לך. הרופא. "סתם לי דוקטור, האם אני כינתי אותך רוכל גלגולות?"

שחشد בו שהוא זה שקשר קשי' מיטה עם בעלת הבית. ומה ניצב בתוך, על השולחן כרך של "אגנה קרינינה" של טולפסטי, שאמור היה לשמש שלט זיהוי עבור צמד הנאהבים המתכתבם. כל הדרמה שעל פני קרלה ואל-فرد, הרי כתובה כבר באותו ספר רוסי מהול. הנה, שוב עבד היבט המגע הלובייטש.

ל שוב לעולם החפרפרות של זבונים מול רוכשים.

"חותנות מעבר לפינה" הופק ב-1940 ונטע בין שני סרטים פוליטיים של לובייטש. פוליטיים בערבון מוגבל. קודם להסרת "חותנות מעבר לפינה", עשה לובייטש את "יינונצקה" שלו, עם גרטה נארבו, על יתרנות העטים הדקופיטיסטי מול החזון הקומונייסטי. לאחר מכן, פנטסיה על נושא יות", פנטסיה על נושא הדיקטטוריה. בתוך, "חותנות מעבר לפינה", עד תמים כי יכול לעולם אוטוי של שיינויים. לובייטש כבר עשה פעם, שמנוה שנים קודם לכן, את הסרט הזה. ב"אי-לו היה לי מיילין" (932) הוא הצליח לצמצת את המסר של "חותנות מעבר לפינה" לאורך של דקה מרוכות. הסרט ההוא היה סדרה של סקצ'ים קולנועיים, בהם ניכח האדם הקטן והענין כשלילון דורל נפלים עלייו ביל הכהן מוקדמת, והוא זו אשר לצלם בהלה, משושה זאת בסובטיל' הנודע, הוא עושה זאת בתרכזיות מודנית, בתרכזיות מרכז אירופאית מענוגת. למשל: תיאור פגישת האbabים הראשונה בין שני החרבים עט. קרלה נובק ישבת עצבנית בבית קפה אוף נתיב בבודפשט הבודאי. אלפרד קראליך, זבן בכיר, פושע פנימה. הוא מטרד עבורה, היא הרי מצחפה באותו רגע לבאו של האהוב הנستر, ולא של עמידת מאום מהחותנות. הוא מצדיו מיר אש. כמה דקות קודם לכך פוטר על ידי מאטושק בעל הבית,

אות קצרות וטלפוניות. כתע היא מצאה בין בריח זמני בתקד צ'יבור נתניה החבניים, ועל כך עד עוללה הממלכה כולה להתפרק. לובייטש-רפלאלסון מנוטים את סדרת פתרונות-של-פוייס. האה' בה, כמו תמיד מאכובי האי-צדק. כאן מתנהל רומן אהבים סוער, מבלי שני הצדדים ביצירת לובייטש, אלמנט מקובל בהפעול מרחוק שמעיד כידע להפעול מרחוק את "הגע" היידוע שלו, מגע שימושיו המידית היא הטמנה האמתה בתוך ציפים מרככים, צילום סצינות שאין מספורות בדיק מה שקרה, אך מותירות לцовפה להפעיל דימויו-של-חרסיטאי, ולהמשיך את השכינה בנקודה בה מעיד לובייטש להם' לט mana.

כאן מנהלים אלפרד קראליך, הזבן הראשי, וקרלה נובק, זבנית מתחילה ושוافت גדולות, רומן של טוויות. השניהם, אינם סובלים איש את רעהו בתוך החנות, אך בדורות הקטנה בחוץ צוות בודפשט הם טווים חלומות של רומנים. הם מנהלים התכת' בות אנוןימית, מבלי לדעת שההמענים הם עצם. לובייטש משיג כאן יתרונות גדולים בשיטתו המוזחת – מתר לשני הים לפרט בראשת סמייה, משתח' את הקהיל בלגונג קל על גיבור ריו. כרכו ב'גע הלובייטשי' הנודע, הוא עושה זאת בסובטיל' יות מודנית, בתרכזיות מרכז אירופאית מענוגת. למשל: תיאור פגישת האbabים הראשונה בין שני החרבים עט. קרלה נובק ישבת עצבנית בבית קפה אוף נתיב בבודפשט הבודאי. אלפרד קראליך, זבן בכיר, פושע פנימה. הוא מטרד עבורה, היא הרי מצחפה באותו רגע לבאו של האהוב הנستر, ולא של עמידת מאום מהחותנות. הוא מצדיו מיר אש. כמה דקות קודם לכך פוטר על ידי מאטושק בעל הבית,

Bi-Monthly Film Magazine Published by the Tel-Aviv Cinematheque

The opening statement for this special issue of **Cinematheque** is entrusted to Abel Gance and his vision of Cinema in the Future, a vision that has not materialized as yet. Gance's famous *Napoleon* will be screened this summer in Israel in a full and complete version as British researcher Kevin Brownlow could put together, with orchestral accompaniment. (p.4)

An interview with Uri Barbash, who has just finished shooting his new picture, *The Dreamers*, is inevitable. After the Critics' prize in Venice and the Oscar nomination, he is the most highly quoted film maker in the country right now, and Shaul Shiran tries to follow the path that has lead to this position. (p.6)

Norman McLaren was an authentic genius, whose name may not have been very popular with the masses of film goers, but whose work has expanded considerably the range of the vocabulary used by the Seventh Art. Zwika Oren on some of the contributions brought by McLaren, who died recently. (p.14)

The Festival season opens with the traditional Hungarian Film Week in Budapest (p.22) followed by the Berlin Film Festival seen from three different angles. Contributors: Dan Fainaru, Danny Muggia and Giddi Orsher. (p.44)

Finally, three films worth paying attention to. A classic about to be reissued, Lubitsch's *Shop Around the Corner* through the eyes of Meir Schnitzer, (p.64) Alain Resnais' *Melo*, as seen by Yakhin Hirsch (p.61) and the new Jim Jarmusch, *Down By Law*, presented by Daniel Warth. (p.59)

Edna Fainaru

CINEMATHEQUE

No. 34
May-June 1987

Publisher: Alon Garbuz,
Director of the Tel Aviv
Cinematheque

Editor: Edna Fainaru

Editorial Board: Zwika Oren,
Giddi Orsher,
Yakhin-Hirsch;
Daniel Warth,
Shaul Shiran,
Meir Schnitzer,
Dan Fainaru.

Documentation: Daniel Warth
Program Editor: Nurith Tzarfati

Editorial Office: The Tel-Aviv
Cinematheque,
Municipality Building, Tel-Aviv,
Tel.: 03-438131

Printed by: "Grapholit"

הarl מרכז · סוכנות לבתוֹת בע"מ · רמת-גן
ביאליק 47 · ת.ד. 240 · טלפּון 7321767, 821366 · סוכנות ויעוץ לכל ענפי הביתוח

הסינמטק הישראלי - תל אביב

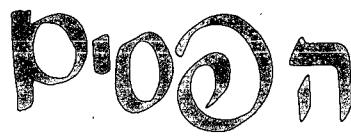
נתן וולוך - סגן ראש העיר.
ד"ר שמשון שושני, ד"ר דוד אלכסנדר, יעקב
אפשטיין, אליעזר קלונסקי, יוסף קייסו, עוז נאו
נעמן, דב גבע, חנן בן-יהודה.

אלון גרובו.
נורית צופטי.
פול קנאלא, נאוה דיסנצ'יק, נורית שני, דליה מבורך,
אלי גלפנד, משה גרשט, יהודה סטיי, דן פינרו.

יו"ר הנהלה -
חברי הנהלה -

מנהל הסינמטק -
עו"ת למנהל הסינמטק -
וועדה מקצועית מיעצת -

**הנחהות מיוחדות
לבני נוער, חיילים
וסטודנטים**

**חברי מועדון
הເס**

בנק הפועלים

של

"לוי וגולית" – שני אחים, שני עולמות,
צחוק ודמע בסרטו החדש של גראר אורי

Lévy et Goliath ★ Gerard Oury

בקרוב בבתי קולנוע "לב"